Kasım-Aralık 1992 Sayı: 82 8000 TL

bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

DEVRİM KAVGASININ GÖBEĞİNDE MERKEZ KOMİTEMİZ ÜYESİ TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU'NU ŞEHİT VERDİK!

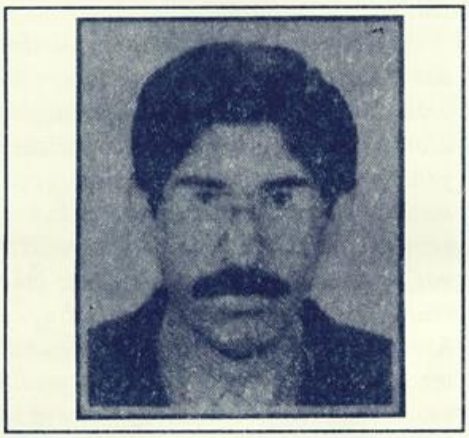

Ölüm var amaçsız olur, insanlar hiç bir şey duymazlar. Ölüm var, insanlar sadece şekline acır. Ölüm var, insanların ruhu duymaz, hiç bir etkisi olmaz, tüyden de değersiz, rezil ve onursuzdur, insanlar utanç duyar. Ölüm var insanları sevindirir. Ama ölüm var, amaç ve anlam yüklüdür, yüpyücedir bir o kadarda onurludur, herkes erişemez. Zamansız kayıp insanlara acı verse de insanları daha da biler, kamçılar, insanların üzerinde derin etkide bulunur, unutulmaz, zihinlerde derin izler bırakır, yüzyıllarca unutulmaz, abideleşerek ebedileşir, şehitliği bile eğitim aracı, yol gösterici olur. Düşmana korku verir, dava sürdürücülerine cesaret ve ilham kaynağı olur... İşte işçi ve emekçilerin davasını sürdürenlerin ölümü, Komünistlerin ölümü, böyle bir "ölüm" dür. İşte halkımızın Komünist Önderlerinden TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU'nun "ölümü" böyle bir ölümdür...

Devamı Sf. 29

BAŞ YAZI

IRAK KÜRDİSTAN'INA SALDIRIDAN SONRA, SENARYONUN İKİNCİ AYAĞI: İÇ HAREKAT

Irak-Kürdistan'ındaki T.C.'nin işgale dönüşen savaşı kış basınca, senaryonun ikinci bölümü olan İÇ HAREKAT'tan söz edilir oldu. Yani içerileri; Türkiye'de ve özellikle Türkiye-Kürdistan'ında halkı da kapsamına alacak daha yoğun katliam girişimleri... Bunun yasal adı iç harekat olacak. Bugünden kamuoyu bunun için hazırlanmaktadır. Hatta bu hazırlığın geçmişi son bir yıla dayanmaktadır. Çünkü topyekün savaş planın geçmişi 1 yıl öncesine dayanıyor. Ve bugün devlet tarafından hemen her yerde ve değişik biçimlerde sürdürülen haksız savaş, önceden planlanan ve adım adım uygulanan bu senaryodur.

Devamı Sf. 3

TOPYEKÜN KARŞI-DEVRİMCİ SAVAŞIN BİRİNCİ AYAĞI: IRAK-KÜRDİSTAN'INDA İŞGAL!

Faşist Türk Devleti, yıllardan beri Türkiye-Kürdistan'ında katmerli bir şekilde uygulamakta olduğu vahşi baskı ve katliamlarını, Irak-Kürdistan'ında da yoğun bir seferberlikle devreye soktu. Faşist Türk Devleti'nin havadan ve karadan faşist ordularıyla yürüttüğü bu saldırı, elbette ki ne ilktir ve ne de sonuncusu olacaktır. Faşist Devlet yetkililerinin de belirttiği gibi "Bu saldırı, Türk-Rus savaşından bu yana, gerçekleştirilen en geniş askeri harekattır." Bu faşist imha saldırılarının başlangıç tarihi; faşist Türk hakim sınıflarının sürdürdüğü milli baskı, zulüm ve katliamlara karşı kendiliginden bir şekilde birçok bölgede yükselen Türkiye-Kürdistan'ındaki ulusal mücadelenin, örgütsel bir yapıya da dönüşerek büyük bir gelişme içerisine girdiği 1984'lere kadar uzanmaktadır.

Devamı Sf. 12

İÇİNDEKİLER;

* Başkan Gonzalo Esir Düştü ..... Sf. 5
* Kayıpların, İnfazların Sf.17
* Sosyalizmin Sorunları Sf.18
* Bağış Kampanyası ..... Sf. 21
* Ulusal Sorun ..... Sf. 22
* İktidarın Irkçı-Şoven Sf.24
* Gerilla Savaşının Siyasal Çizgisi Sf.26
* Avrupanın Orta Doğusu Yugoslavya Yada Lübnanı, Bosna-Hersek Sf.35
* Rüzgarın Savurduğu Görüşlere Tipik bir örnek E. Hoca Gerçeği Sf.37
* Faşist Diktatörlük ilerici Artvin halkını Susturamaz Sf.41

Munzur bir kez daha görkemli direnişe tanık oldu!

SUNU

İKK'nın 82. sayısıyla yine birlikte olmanın mutluluğu içindeyiz.

Ülkemizde ve dünyada yoğun ve önemli gelişmeler yaşanmakta. Bizler bu gelişmeleri yakalayabilmek ve Marksist açıdan tahlil edebilmek için yoğun bir çalışma içindeyiz. Ne var ki, henüz istediğimiz çalışma temposunu tutturabilmiş değiliz. En önemlisi İKK'nın kollektif bir çalışmanın ürünü olduğunu halen anlayamamış çok sayıda yoldaşa sahibiz. Hiç abartmaksızın denilebilinirki, bu "çok sayıda yoldaş" İKK'ya katkısı olmayan ezici bir çoğunluktur. Ki bunu İKK'nın elinizdeki bu sayısından çok rahat bir şekilde çıkarabilirsiniz. Örneğin işçi haberlerinden eser yok. Memurlar katından bir dizi gelişmeye rağmen, buradaki yoldaşlar, zahmet edip bir-iki satır dahi yazamamaktadırlar. Keza, gençlikte öyle. YD içinde aynı şey söylenmelidir. Daha da önemlisi kırsal alandaki gerilladan ve milislerden de bu yönlü bir katkı alamamaktayız.

Partimizin bir dizi eylemi var. Ancak biz bunları çok dolaylı alabilmekteyiz. Aldığımız bilgiler ise çoğu zaman -direkt olmadığı için- çelişkilidir. Oysa, yapılan eylemler zamanında yazı kurulumuza iletilir ise, daha güçlü bir İKK'ya sahip oluruz. Aynı zamanda, kulaktan dolma, söylentiler düzeyindeki haberler basılarak, çelişkili bilgi aktarılmamış olur. Örneğin; bazı legal dergilerde buna sıkça rastlıyoruz. Aynı duruma düşmemek için, doğruluk derecesi bilinmeyen kaynaklardan edindiğimiz haberlere İKK'da yer vermemekteyiz.

Umarız bu uyarı ve eleştirilerimizden sonra bütün yoldaşlar Merkezi Yayın Organımıza karşı sorumluluklarının bilincine varıp, dergimizin nefes borularını katkılarıyla daha da açarlar.

Birlikten sonra bu ikinci İKK'dır. Birincisi 81. sayı idi. 81. sayının baş yazısı ağırlıklı olarak Partimizin birliğine ayrılmıştı. Fakat bu yazıda 2 noktada bazı yanlışlıklar var.

Birincisi; "Parti güçlerimiz beş yıl süren bir ayrılık yaşadı" denilerek baş yazı devam ediyor..." Bu yersiz ayrılık...." diye yazı sürüyor.....

Bilindiği gibi Partimiz 1987 yılında bir ayrılık yaşadı. 5 yıl aradan sonra 1992 Nisan'ında birlik sağlandı. Birlik platformunda bir dizi ilke tespit edildi. Tespit edilen bu ilkelerden birisi de ayrılığın nedenlerine ilişkindi. Ve bu konuya ilişkin şu karara varılmıştı. 'Ayrılığın nedenleri önümüzdeki Kongreye bırakıldı."

Eğer biz, bugünden ayrılığın nedenleri üzerinde, kamuoyuna açık bir şekilde dolaylı veya dolaysız yorumlarda bulunacak olursak hiç kuşkusuz bu kararı çiğnemiş oluruz. Eğer ayrılığı "yersiz" yani daha anlaşılır bir ifade ile "gereksiz" veya gerekli görsek bile bunun tartışılması karar gereği Kongreye bırakılmıştır. Kongrede ayrılığın nedenleri üzerine tartışma yürütülecek ve burada, ayrılığın doğruluğu-yanlışlığı, gerekliliği-gereksizliği Parti iradesi ile belirlenecektir. Bu nedenle, Kongreye ertelenmiş Parti içi bir soruna ilişkin İKK dagörüş belirtmek doğru değildir.

İkincisi; aynı sayının aynı yazısında "Birlik konusunda çok azda olsa bazı yoldaşların farklı düşünmesi, bunu (birliği) kabullenmemesi veya hazmetmemesi doğaldır." deniliyor.

Eğer "hazmedemeyenler" veya kabul etmeyenler henüz "yoldaşlarımız ise, bu tartışmayı Parti içinde sürdürmeliyiz. İKK sayfalarında değil. Özellikle, değişik düşüncelere sahipler diye kamuoyuna açık merkezi bir yayın organımızda; Parti içinde tartışma yürüten farklı düşüncelere sahip yoldaşları "hazmedemiyenler" diye eleştirmek İKK'mızın görevi değil. Çünkü bu Parti içi bir sorundur.

Yok eğer, farklı düşünüpte, Parti disiplinine uymayan, düşüncelerini Parti disiplini ve işleyişi çerçevesinde yürütmektense, cepheden Parti aleyhtarı faaliyet içine girmişleri elbette İKK sayfalarında amansız bir şekilde teşhir ederiz. Bu İKK'mızın görevidir.

Sonuç olarak; İKK'nın 81. sayısındaki baş yazıda çıkan bu iki noktadaki anlayışı doğru görmüyor, bu hatayı düzeltiyoruz.

İKK'nın bu sayısında neler var?

Dünya'da ve Türkiye'de önemli gelişmelerin olduğunu yukarıda vurgulamıştık.

Peru'da yıllardır süren devrimci bir savaş var. Bu savaşta Proletarya adına hareket/önderlik eden Peru Komünist Partisi ile Peru hakim sınıfları amansız iki düşman kutuplar. Peru Komünist Partisi aynı zamanda, Dünya çapında bütün halkların dostu ve sağlam bir müttefiktir. PKP önderliğindeki devrimci savaş başta Dünya'nın hangi ülkesinde olursa olsun, bütün proleterlerine ve ezilen halklarına umut saçarak, medar-i iftiharı durumundadır. PKP'nin bu şanlı savaşı emin adımlarla ilerlerken 12 Eylül'de büyük bir darbe aldı. Biz Komünistler, devrim yolunun engebelerle dolu olduğunun bilincindeyiz. Ve bu nedenle bu darbenin de PKP'nin devrimci mücadelesini asla engelleyemeyeceğinin farkındayız. Bunu bekleyenler, dünyanın en zavallı ütopyacıları, emperyalistler ve uşaklarıdırlar. Hiç kuşkusuz bu boş beklentilerinde hüsrana uğrayacaklardır. Nedir PKP'nin aldığı darbe? Peru Komünist Partisi'nin sevgili Komünist Önderi ABİMAEL GUZMAN (GONZALO) düşmana esir düştü. İşte, bu nedenle, sayfalarımız bir kez daha kardeş PKP'nin mücadelesine ve önderi GONZALO yoldaşa "Başkan Gonzalo esir düştü" başlıklı yazıyla açıyoruz.

Bosna-Hersek emperyalistleri durmadan kaşıyarak kanattıkları bir yara. Bosna-Hersek'teki savaş yeni şekil alarak devam ediyor. Emperyalistler, yeni bir bölgesel savaşı hayata geçirmeden , bu savaşı durduracağa da benzemiyorlar. Çünkü, Sırp'lar ve Hırvat'lar arasındaki bölgesel savaş çıkarıldı. Bu savaş durduruldu. Bu kez Azerbeycan-Ermenistan savaşı gündeme sokuldu. Bu savaşta hızını kaybedince, Bosna-Hersek'teki savaş devreye sokuldu. Şimdi sıra acaba (!) Makedonya ile Sırp'larda mı? Bosna'daki savaşın son durumu Avrupa'nın Ortadoğu'su! Yogoslavya'ya da Lübnan'ı! Bosna-Hersek! başlıklı yazıda irdeledik.

Söz savaştan açılmışken, TC'nin Irak-Kürdistan'ını işgaline varan savaşı da halen devam ediyor. Hazırlıkları uzun zamandan beri yapılan saldırı nihayet 12 Ekim 1992 tarihinde önce havadan onlarca kez savaş uçakları ile bombalanarak, daha sonra savaş uçakları eşliğinde kara harekatı ve Kasım ayı başında da saldırıya Tank ve diğer motorize birlikleri de katarak savaşı daha bir boyutlandırdılar. Direkt işgale dönüşen T.C.'nin bu saldırısı henüz devam etmektedir. Bu önemli konuyu "İç Harekat" başlıklı yazıda ele aldık.

Topyekün savaşla ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmaya çalışan komprador patron-ağa devleti, topyekün savaşın bütün ayaklarını faal duruma sokarak, ülkeyi Irak-Kürdistan'ını kan gölüne çevirmektedir. "Kayıp"lar, sokak infazları, ev baskınları, işkencede cani-

ce katletme bütün hızıyla, dizginlerinden boşalırcasına devam etmektedir." Kayıp'ların, infazların ve bütün cinayetlerin hesabı sorulacaktır" başlıklı yazı bu konuyu işlemekte.

Keza, topyekün savaşın diğer bir ayağı olan şövenizm her geçen gün biraz daha şiddetli bir dozda kışkırtılmakta ve halklar arasında düşmanlık körüklenmektedir. Malkara, İzmir vb. lerinden sonra sıra Alanya'da..... Alanya'da Resmi ve sivil faşistlerin şöven kışkırtmaları sonucu önemli olaylar yaşandı. Türkiye genelinde egemenler tarafından körüklenen "Türk-Kürt kavgası" önemli bir boyutta seyretmektedir. İşte, bu nedenle İKK'mızda "İktidarların Irkçı-Şöven kışkırtma ve saldırılarına karşı, enternasyonalist bir ruhla direnelim" başlıklı yazıda yer verdik.

Partimiz TKP/ML bağış kampanyası açtı. Parti MK'mız bağış kampanyasının amaçlarını açıklayan bir bildiri yayınladı. Bildiriyi bizde yayınlıyoruz.

2 Kasım 1992'de Almus'un kırsal alanlarında Ordumuz TİKKO gerillaları ile düşman arasında çıkan bir çatışmada TKP/ML Merkez Komite ve Askeri Komisyon Üyesi Tuncay ÇARIKÇIOĞLU yoldaşımızı Komünizm şehitleri kervanına kattık. Komünist yoldaşın mücadelesini anlatan " Devrim Kavgasının Göbeğinde Merkez Komite Üyesi Tuncay ÇARIKÇIOĞLU'nu Şehit verdik!" başlıklı yazı var, İKK'nın bu sayısında.

Üç yeni diziye başlıyoruz.. 1. bölümlerini bu sayıda yayınlıyoruz.

Birincisi; Gerilla bölgelerinden Artvin'in ekonomik, siyasal, sosyal vs. yapısının kısa tahlilini içermektedir. Yeterli olmayabilir. Gerilla faaliyeti yürütülen alanlar için gereklidir.

İkincisi; "Gerilla savaşının siyasal çizgisi" başlıklı çalışmadır.

Üçüncüsü ise; AEP ve AEP'in ideolojik çizgisinde olan tek tek uzantılarını eleştiren bir çalışmadır.. Modern revizyonizmin teşhiri açısından önemlidir.

Daha önce yayınlanan dizi yazılarımızdan "Sosyalizmin Sorunları" ve "Ulusal Sorun" devam etmektedir.

83. sayıda buluşmak üzere.

İKK YAZI KURULU

BAŞ YAZI

IRAK KÜRDİSTAN'INA SALDIRIDAN SONRA, SENARYONUN İKİNCİ AYAĞI: İÇ HAREKAT

Fakat işin esas yanı şu: Komprador patron-ağa devleti, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve benzeri bir çok nedenden dolayı tabiatı gereği şiddete baş vurmak zorundadır. Çünkü, yarı sömürgeyarı feodal bir ülkenin sosyo-ekonomik koşullarından kaynaklanan bu durum hiç kuşkusuz Türk hakim sınıfları için istisna değildir. Dünyanın neresinde olursa olsun bu tür bir sosyo-ekonomik yapıya sahip her burjuvazinin toplumsal muhalefeti bastırmak için kullanacağı yeğane yöntem karşı-devrimci şiddettir. Ekonomik olarak zayıf olan bu tür ülkelerin burjuvaları, köklü bir reform yapmaktan çok uzaktalar. Emperyalizme göbekten bağlı olmaları ve sömürünün aslan payını efendileri emperyalistlere kaptırmaları nedeniyle, hiç bir zaman kayda değer bir reform söz konusu olamaz bunlar için. Dolayısıyla burjuva demokrasisi de bu gibi ülkelerde ve bu ülkelerin burjuvaları için oldukça yabancı bir kavramdır. Özellikle yönetimi feodalizmle paylaşmaları, burjuva demokrasisi kavramına tamamen yabancılaşmaktadırlar. Sorun, niyet ve hükümetler gibi tamamen demogojik gerekçeler değildir. Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin değişmez devlet politikası karşı-devrimci şiddettir. Nedeni de yukarıda da vurguladığımız gibi, emperyalizme bağımlı cılız ekonomileridir.

Bu gibi ülkelerin burjuvaları en kabadayı dönemlerinde (çok kısa bir dönem sonra) tekrar gasp etmek üzere bazı sözde reformlara baş vurabilirler. Özellikle toplumsal muhalefetin güçlü, çok güçlü olduğu dönemlerde, toplumsal muhalefeti düzen sınırları içine çekip eritebilmek için zorlanmalarına rağmen, bundan kaçınmazlar. Ancak unutulmamalıdır ki, bu bütünü kurtarabilmek için parçayı feda etmekten başka hiç bir şey değildir. Türkiye'de 70 yıllık cumhuriyet tarihinde, zülme isyan edecek isyan ateşi yakanlar hep karşı devrimci şiddete maruz kalmışlardır. Cumhuriyet tarihi bu konuda daha zengin örneklere sahiptir.

Günümüz Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'ında da uygulanan, egemenlerin değişmeyen bu politikasıdır. Gerçi zaman zaman "referandum"dan da söz ediyorlar. Özellikle de toplumsal ve ulusal muhalefetin en gelişkin alanlarında "önce karşı-devrimci şiddetle ez, sonra 'reform' yap"gibi bir politikada çekmecelerinde beklemektedir.

Özellikle, 20 Ekim '91'deki erken genel seçimi kazanan koalisyon hükümeti, oluşturulan DYP-SHP hükümeti bol bol insan haklarından, demokrasiden vb. den dem vurarak halkı alçakça aldattılar. Hükümeti oluşturduktan hemen sonra T.-Kürdistan'ına giderek "Kürt realitesini tanıdıklarını"(!) ifade ettiler. Ama bütün bu demokrasi, insan hakları Kürt realitesi, vb. söylemlerinin altında sadece ve sadece muazzam bir karşıdevrimci şiddet gizleniyordu. DYP-SHP koalisyonuna, Komünistlerin dışında, bir dizi devrimci örgüt ve ulusal milliyetçi harakette dahil olmak üzere, halkın ezici çoğunluğundan umut gözüyle bakıldı. Milliyetçi hareket daha da ileri giderek güçlü bir şekilde siyasi çözüm propagandasına başlayarak, eylemlerinde belirli düşüşlere vardırdılar işi. Devrimci hareket içinde bir dizi parlamento budalası ise, "bekleyelim, iyi şeyler olacak" havası ile yelkenleri suya indiriverdiler. Elbette bütün bunlar doğru tesbitler değildi. Ve hayat bu ütopyacıları yanılttı. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarından gerçek anlamda halkın lehine olan bir şeyler beklemek sadece abesle iştigal etmek anlamına gelir.

DYP-SHP koalisyonunun daha ilk aylarından itibaren toplumsal ve ulusal muhalefetin en güçlü olduğu yerlerde, yani en ileri bölgelerde muazzam bir devlet terörü başlatıldı. '92 Newroz'u öncesi, bugünlere; Irak-Kürdistan'ını işgal ve Türkiye-Kürdistan'ında ise, "iç harekat"a daha açık bir ifade ile halkı hedefleyen toplu katliamlara geçiş için ciddi hazırlıklar aksatılmadan yapıldı. Newroz öncesi, Irak-kürdistan'ı daha sık bir şekilde Türk savaş uçakları tarafından bombalandı. Her zamanda Türkiye-Kürdistan'ında da savaş uçakları Cudi'yi, Bingöl dağlarını bombalamaya başladı. Bu dönem topyekün savaşa geçiş dönemiydi. Piskolojik savaşta üst boyutlarda

sürdürülmeye çalışıldı. Keza, kamuoyunu toplu katliamlara alıştırmak için 300-500'le ifade edilen rakamlarla gerillanın öldürüldüğü haberleri verildi. Burjuva basını bu meydanda egemenlerin bir numaralı dayanağıydı. Ve bu piskolojiye, toplu katliama, 300'lü, 500'lü sayıya kamuoyu hazır duruma getirildi. Kısacası sıradanlaştırılmaya çalışıldı.

Diğer yandan aynı dönemde İstanbul, Ankara, Adana gibi mücadelenin gelişkin olduğu yerlerde de devlet terörü vahşi bir şekilde geliştirildi.. Gözaltında "kaybol"maları, sokak infazları, evde infazlar dizginlerinden boşalırcasına devam etti. Türkiye'nin hemen her yerinde en küçük hak arayışları bile şiddetle bastırıldı. Demokratik kitle örgütleri, devrimci basın, ilerici sendikalar susturulmaya çalışıldı. Kısacası, postal sesleri makinalı tüfek sesleri ile birlikte daha çok hissettirilmeye başlandı. Ve bütün bu uygulamalar daha da katmerleşerek devam ediyor.

Newroz'da pisikolojik bir zafer elde eden hakim sınıflar daha da azgınlaştılar.. Milliyetçi hareketin "siyasi çözüm" bekleyişleri, reformistlerin ve parlamento budalalarının medet umma bekleyişleri egemenlerin daha da rahat hareket etmesini sağladı.

Bu arada büyük havalarla hükümete getirilen DYP ve SHP'nin büyük vaatleri ise, 60 milyonluk nüfusa sahip bir ülkede bini aşmayan yeşil kart uygulamasının dışına çıkmayan sosyal "reformlar " la sınırlı kalıyordu. "Her aileye iki anahtar ","Sosyal yardım","Kürt realitesinin tanınması","şeffaf karakol","İnsan hakları","demokrasi" gibi vaatler ise unutulmuş, yerini, Demirel'in deyimi ile "Analar ağlamayacak Türkiye'sinde" daha çok ananın ağlayacağı bir ülke durumuna sokulmuştur.

Ayrıca, Türkiye-Kürdistan'ında mevcut askere, özel time, kontr-gerillaya, korucu'ya yeni takviyeler yapılıyor. Öte yandan ise, durmaksızın şövenizm ve ırkçılık körüklenerek ülkenin bir çok yerinde Türk-Kürt çelişkisi yaratılarak fiili bir durum olması için zemin yaratılmıştır.

Tamda bu dönemde Özal'ın önce MGK ve daha sonra da Bakanlar kurulu (tabi ikincisi bir formaliteden ibaret) Diyarbakır'da yaptığı toplantı sonucunda topyekün savaş resmen ilan edilmiş oldu. "İçeride ve dışarıda vurulacaklar, bu Kürt'lerin 28. isyanıdır. Her ne pahasına olursa olsun bastırılacak.." gibi sonuçları kamuoyuna açıklandı. Açıklanmayan kararlarda vardı. Zira bunlar, T.C.'nin daha sonraki uygulamalarından ortaya çıktı...

Türkiye-Kürdistan'ına Askeri sevkiyatı daha da hızlandırıldı. Sokak infazları arttı. Faili devlet cinayetleri daha da çılgınlaşarak artırıldı. Öne çıkmış şahsiyetlerden bir kısmı birer birer sokakta, evlerinde, iş yerlerinde faili devlet olan cinayetlere kurban seçildiler. Daha toplu kıyımlar için köyler basıldı. Köylüler kurşuna dizildi. Köylerdeki toplu kıyımlar devam ederken bu kez kentler ve kazalar ard arda günlerce kurşunlanıp-bombalanarak yüzlerce mazlum Kürt öldürüldü. İlk uygulama 18 Agustos 1992'de Şırnak'ta gerçekleşti. Ve bunu Çukurca, Silvan, Cizre, Silopi, İdil, Nusaybin, Göle, Varto gibi yerlerdeki katliamlar izledi. Irak-Kürdistan'ına hava sadırıları, bilmem kaçıncı sortilerle aralıksız devam etmekteydi. Artık, T.C.'nin özellikle de "demokrat" (!) DYP-SHP koalisyon hükümetinin "halka sefkat" demogojisi de rafa kaldırılıyordu. Çünkü, topyekün bir savaş, 28. isyanına kalkan bütün Kürt halkını hedefliyordu. İşte, Cizre'de, Şırnak'ta Göle'de, Varto'da halka sıkılan kurşunlar bunun içindi. Bu arada darbe söylentileri ortaya atılarak halk tamamen korku cenderesinin içine sıkıştırılmak isteniyordu.

Türkiye-Kürdistan'ında devam eden bu katliam senaryosu tam hızla uygulanırken, Irak-Kürdistan'ında da önemli gelişmeler yaşanıyordu. Kürdistan-i cephe liderlerinden Celal Talabani ve Mesut Barzani'nin bir ayağı Türkiye'de, diğer ayağı ise Amerika'da idi. Uşaklıkları karşılığında Amerika'dan "federe devlet" için icazet istiyorlar, Türkiye'nin de buna sessiz kalmasını istiyorlardı. Bir dizi pazarlık sonucu nihayet Ekim ayı başlarından Irak-Kürdistan'ı "federe devleti" emperyalizmin icazeti ile ilan edildi. Hemen ardından T.C. ile yaptıkları anlaşmalar geregince Irak-Kürdistan'ında bulunan PKK güçlerine askeri saldırıya geçtiler. Bu saldırı T.C'nin savaş uçakları, F-4 ve F-104'ler desteginde sürdürüldü. Aynı dönemde T.C. "federe devleti" tanımadığını ilan etti. Ama bunu yeterli görmeyen T.C. daha da ileri bir harekat ile Kuzey Irak'a 12 Ekim'de karadan onbinlerce asker, özel tim, korucu vb. ile girdi. 2 Kasım da ise tankları ve diğer zırhlı birlikler de kara harekatına dahil edildi. Bu açık bir işgal harekatıydı. Ve önemli iki nedene dayanmaktaydı. **Birincisi:** PKK'nın o bölgede bulunan silahlı gücüne karşıydı. **İkincisi:** ise, ilan edilen "Kürt federe devleti"nden duyduğu rahatsızlıktı. İşte, bu nedenlerden dolayı TC. yüzbin civarında savaş gücüyle Irak-Kürdistan'ına değişik yerlerden girerek ortalama 400 KM kare "lik bir alanı işgal edip, Türk bayrakları dikiliyor. Emperyalist ülkeler ve bölge ülkeleri T.C.'nin bu harekatına bazen açık, bazende sessiz kalarak destek vermekteler.

14-15 Kasım tarihleri arasında ise, Türkiye'nin çağrısı üzerine Türkiye, İran ve Suriye dişişleri bakanları zirve toplantısı yaparak Irak'ın toprak bütünlüğünden yana "federe devlet" ine karşı olduklarını açıklıyorlardı. Bu karşı çıkışların esas nedeni kendi ülkelerindeki Kürtlere 'kötü' örnek olması nedeniyle idi. Zira, toplantıya davet edilen, ama katılmayan Suidi Arabistan'ın toplantıya katılmamasının esas nedeni, Iran'ın, Irak'ın güneyindeki Şiilerle ilişkisi, Şiileri güçlü bir şekilde desteklemesiydi. Bu olgu, Suudi Arabistan'ı son derece rahatsız etmektedir. Ayrıca, Suudi Arabistan'ın toplantıya katılmamasının bir diğer nedeni ise ABD'nin toplantıya bakışı idi. Irak-Kürdistan'ındaki işgal de başarılı olamayan T.C. işgalin 1. ayından itibaren, "hedef içeridir" diyerek, Türkiye-Kürdistan'ına, büyük katliamlar için yeniden yönelmiş durumdadır. Yeni Şırnak'lar, Cizre'ler, Varto'lar yaşanacak, mazlum Kürt halkı alçakça katliama tutulmak istenecektir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bu vahşet dolu senaryolarına izin verilmemeli. Düşmanın ilan ettiği topyekün savaşa karşı, topyekün direnilmelidir. Partimiz, Köylü Gerilla Savaşında daha da yoğunlaşmalı ve Türkiye-Kürdistan'ın dışındaki gerilla bölgelerinde savaşı boyutlandırmalı, dolayısıyla düşmanın gücünü bölmelidir.

T.C.'nin topyekün savaşı kitlesel ve benzeri gösterilerle protesto edilmeli. Topyekün savaş yöneticileri, uygulayıcıları cezalandırılmalıdır.

BAŞKAN GONZALO ESİR DÜŞTÜ!

EMPERYALİST "YENİ DÜNYA DÜZENİ" ŞARLATANLIĞINA İNAT, KOMÜNİZM YOLUNDA PERU'DAKİ HALK SAVAŞI BÜTÜN İHTİŞAMIYLA GELİŞİYOR!

Bugün Latin-Amerika'da, sömürgeci ve kapitalist barbarlığın yüzyıllardır süren vahşetiyle kökünü getirdiği Kızılderililerin güzel vatanı Peru'da, emperyalistlere karabasanlar yaşatan bir "hayalet" dolaşıyor. Bu, sıradan masallara özne olan bir hayalet değil, Peru'lu ezilen milyonların ve tüm dünya emekçilerinin gönlüne taht kuran ve efsaneleşen Başkan Gonzalo önderliğindeki Peru Komünist Partisi (PKP)'nin başarılı bir şekilde sürdürdüğü komünizm mücadelesidir. Bugün, dünya emperyalist burjuvazisi ve tüm gericiler eşsiz güzellikteki derin vadilerin, balta girmemiş ormanların ve yüce And Dağları'nın her ideolojik kükreyişinde, hayalet görmüşçesine büyük bir korkuya kapılmaktadırlar. Gerçi, korkuya kapılmakta hiç de haksız değiller...

Çünkü bugün, dünyada hiçbir sosyalist ülkenin bulunmadığı ve sahte Komünist Partileri ile "Sosyalist Yönetimlerin" iflas ettiği ve kapitalist pazar ekonomileriyle açıktan bütünleştiği şartları iyi kullanan emperyalist burjuvazi, yoğun bir ideolojik saldırıya girişti. Her gün yüz milyonlarca insanı esareti altına alan basın-yayın araçları vasıtasıyla "Marksizm öldü","Sosyalizm iflas etti","Komünizm Çöktü" yaygaralarıyla ezilen dünya halkları üzerinde ideolojik bir terör estirmeye başladılar. Sosyal emperyalist kampın çöküşü ve çözülüşü ile birlikte, açılan bu yeni pazar alanlarına mal bulmuş mağribi gibi saldıran batılı emperyalistler, bir yandan içine düştükleri ekonomik krizi bu yeni pazarlarla aldatmaya çalışırken, diğer yandan da dünya halklarına daha şirin görünmek için "Yeni" emperyalist politikalar üretmeye başladılar. Değişen dünya konjöktüründe izlenecek olan "Yeni" strateji ve politikaların adı "Yeni Dünya Düzeni" olarak lanse edilmeye başlandı. Oysa ki, "yeni Dünya Düzeni (YDD)" politikası, eski emperyalist baskı ve sömürü dünya düzeninin devamından başka birşey değildir. Başını ABD emperyalizminin çektiği ve tüm diğer emperyalistlerin bizzat içinde yeraldığı, "yeni" emperyalist baskı ve sömürü düzeni politikası, ezilen halkların azgın bir baskı ve sömürü altında daha fazla soyulması, ezilen ulusların daha fazla esaret altında tutulması ve birbirlerini boğazlaması demektir. Çünkü, emperyalist politikaların (adı eski veya "yeni" de olsa) doğasında daima azami kar dürtüsü vardır. Bu da ezilen emekçi yığınların ve ulusların pervasızca soyulması, vahşi baskı ve katliamlara uğraması demektir. Ki, bugün de Balkanlar'da, Afrika'da, Orta-Doğu'da, Bağımsız Devletler Topluluğu'nda (BDT) ve dünyanın tüm diğer ezilen ülkelerinde, bunun yaşayan canlı örneklerini görmekteyiz.

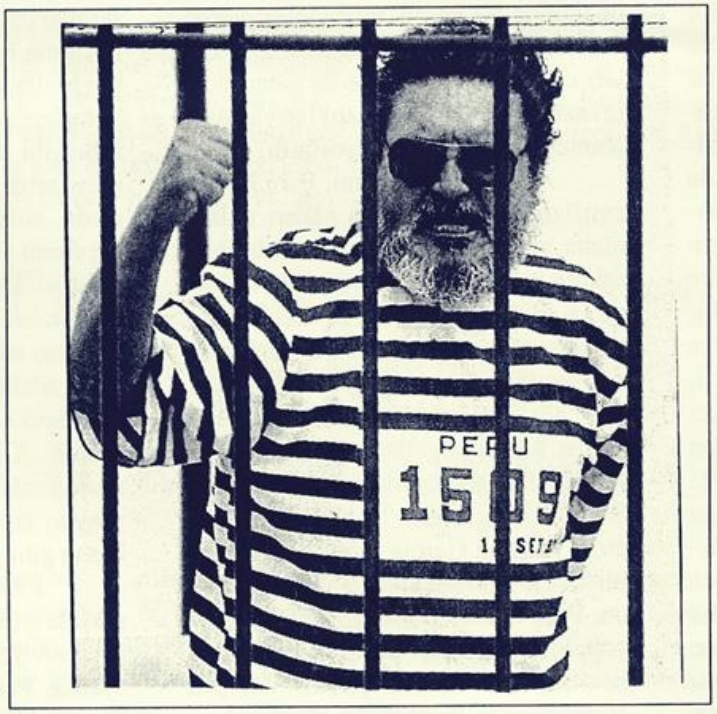

Bu tutuklanma olayının bir yenilgi olduğunu söyleyenler, rüya görmeye devam edin! Bu, zafere giden yolda küçük bir engebedir! Bu yol uzun bir yoldur, ancak biz yolu yürüyeceğiz. Ve bu yolun sonunda biz zafere ulacağız, sizler de şahit olacaksınız!

Tam da bu "Yeni Dünya Düzeni" adı verilen ve eskisinden ayırdedici hiçbir farkı bulunmayan, hayasız ve pervasızca sürdürülen, emperyalist sömürü, talan, baskı ve katliamlar politikasına inat, ezilen dünya emekçi halklarının ve ulusların mücadelesi de boyutlanmaktadır. Emperyalist, kapitalist sistemin yıllardan bu yana (bütün sosyalist ülkelerde geriye dönüşlerin gerçekleşmesinden beri) göreceli olarak dünya çapında hakimiyetini perçinlediği mevcut konjöktör, adeta, 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi öncesi dünya koşullarını hatırlatmaktadır. Tek farkla ki, o da, dünya çapında sosyalizm ve sosyalizm'den geri dönüşün deneyim ve tecrübelerinin yaşandığı bir süreçten geçilmiş olması ve ezilen dünya emekçi yığınlarının elinde yenilmez bir silah ve devrim yapmada, devrimi muzaffer bir şekilde sürdürmede tek anahtar olan ML-MZD biliminin varlığıdır. Bu bilim, dünya proletaryası ve ezilen halkların gerçek kurtuluşa giden yolda kullanabileceği tek ve en zengin hazinedir.

PKP ÖNDERLİĞİNDE PERU HALK SAVAŞININ BAŞLAMASI VE GELİŞMESİ

Marksizm-Leninizm MZD biliminin yol göstericiliğinde ve bu bilimin Peru'nun somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uyarlanmasında engin bir yeteneğe sahip olan Başkan Gonzalo önderliğindeki Peru Komünist Partisi (PKP)'nin; 18 Mayıs 1980 tarihinde başlatmış olduğu Halk Savaşı, bugün faşist Peru Devleti'ni tepeden tırnağa kasıp kavurmaktadır.

Henüz sayıları birkaç düzine olan PKP önderliğindeki Komünizm Savaşçıları, Halk Savaşı Stratejisinin ilk aşaması olan Köylü Gerilla Savaşına, Peru'nun Güney'indeki kırsal alanlarda yeralan ve PKP'nin ilk doğduğu Ayakuço ve çevresindeki Huancavelico ve Apurimoc

bölgelerinde başladılar. Başkan Gonzalo'nun, sahip olduğu ML-MZD bilimi'nin belirleyiciliğinde, Peru'nun somut koşullarını doğru bir şekilde analiz ederek (ülkemiz gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir sosya-ekonomik yapıya sahip olması ve dolayısıyla Halk savaşı stratejisi yoluyla Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesi), yaratıcı politikalar üretmesi ve derhal pratik uygulamasına geçerek, Ayacucho(Ayakuço)'da tutuşturduğu Halk Savaşı'nın isyan ateşi çok kısa sürede çevre bölgelere ve giderek de ülkenin, derin vadiler ve sık ormanlarla kaplı dağlık bölgeleri olan Orta ve Kuzey kesimlerine kadar hızla yayıldı. İlk başlarda, oldukça ilkel silahlarla (sopalar, mızraklar, av tüfekleri, hayvan tuzakları v.s) mücadeleye girişen PKP, Halk Savaşı stratejisinde temel ilke olan "Özgücüne Güven, Kitlelere Dayan ve Düşmandan Silahlan" yoluna başvurarak, süreç içerisinde bol miktarda gelişmiş silahlara da sahip oldu. Bu silahları, ML-MZD biliminin komandası altına sokarak düşmana indirdiği ideolojik ve askeri darbeleriyle birlikte, yüzbinlerce Peru'lu yoksul köylüler ve işçiler arasında kök saldı. Üniversitelerde de geniş bir taban tutturan PKP (zaten kendisi de Ayakuço Üniversitesinde bir zamanlar felsefe Profesörü olan Başkan Gonzalo'nun da etkili çabalarıyla) süreç içerisinde öğrenci gençliği ve aydınları da çevresinde toparladı. 1980'lerin ortalarına gelindiğinde, yani, Halk Savaşı'nın stratejik savunma döneminde, PKP ve onun önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu (HGO), gerçekleştirdiği onbinlerce askeri saldırı ve diğer eylemleri sonucu, oldukça geniş bölgelere yayılmış olan gerilla faaliyet alanlarına sahipti. Bu alanlar, hem düşmanın ve hem de HGO'nun göreceli etkinliğinde olan alanlardı. Fakat, süreç içerisinde, düşman ordusu bu alanların çoğunluğunda tasfiye edilerek, buraları Halk Gerilla Ordusu (HGO)'nun destek üsleri haline dönüştü ve tamamıyla HGO'nun denetimi altına girdi. Ülkenin Güney, Orta ve Kuzey Eyaletlerinin büyük bir bölümünü kapsayan bu destek üslerinde, PKP önderliğinde Peru Halk Cumhuriyeti'nin ilk çekirdeklerini oluşturan Halk İktidar Organları kuruldu. Toplumsal yaşam (ekonomi, kültür, sağlık, eğitim vb.) PKP'nin denetiminde ve politikası doğrultusunda örgütlenmeye başlandı.

Bütün bu hızla gündeme gelen gelişmelerden iyice korkuya kapılan ABD emperyalizmi ve Peru'lu uşakları, Peru Devrimi'ne ve önderliğini yapan PKP'ne yönelik ideolojik ve askeri saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar. Peru ekonomisinde önemli bir yeri olan ve uyuşturucu yapımında kullanılan "koka yaprağının" köylüler tarafından üretimini fırsat bilerek, PKP'nin köylüler arasındaki güçlü etkisini kırabilmek ve dünya kamuoyunda teşhir edebilmek için PKP'nin uyuşturucu ticaretiyle uğraştığı ve buradan sağladığı paralarla silahlandığı şeklinde asılsız iddia ve karaçalmalarda bulundular. Fakat, uyuşturucu mafyasıyla açıkça pazarlıklar yaparak, "koka" üretiminin ve satışının denetimini elinde bulunduran Peru hakim sınıflarının çevirdiği fırıldaklar kitleler açısından sır olmadığı için, PKP'ne yönelik bu asılsız iddia ve karaçalmalar faşist hakim sınıflar ve onların uşakları dışında hiç kimse on para değer vermedi. Zaten, Peru ekonomisinin ABD emperyalizmine göbeğinden bağımlı oluşu ve emperyalist mali kuruluşlara (İMF, DÜNYA BANKASI vb.) olan yüz milyonlarca dolarlık dış borç ve ülkeyi kasıp kavuran %3000'lere kadar çıkan hiper-enflasyonun yarattığı yoksulluk sınırının da altında bir yaşam mücadelesi veren Peru emekçi halkı, ne bu asılsız iddiaları ciddiye alıyor ve ne de zaten burjuvazinin böylesi saçmalıklarıyla ilgilenmeye zaman bulabiliyorlardı.

ABD emperyalizmi, Peru hakim sınıflarıyla aralarındaki askeri anlaşmalar gereği, ülkenin bazı alanlarında askeri üsler inşa etmeye başlamışlardır. Bu askeri "uyuşturucu kaçakçılığına karşı mücadele amacıyla" kurduklarını açıklıyorlardı. Bu üsler, açıkça PKP'nin ve Halk Savaşının gelişinin önüne askeri engeller çıkartma hazırlıklarından başka hiç birşey değildi. Bu üslerin açılması, bizzat faşist Fujimori ve Alan Garcia rejiminin bilinçli bir onay ve desteğiyle gerçekleşiyordu. Peru hakim sınıfları, ABD emperyalizmini güvenlik gerekçesiyle zaten kendileri davet etmişlerdi. Gelişen Halk Savaşı karşısında sürekli kan kaybeden beyaz rejimin bu tavrı, tıpkı, mahellede kavga ederek dayak yiyen çocuğun babasını çağırmasına benziyordu. Ayrıca, bu üsler, olası bir ABD askeri işgalinin sinyallerini de vermekteydi. Çünkü, Grenada, Panama, Orta-Doğu vb. yerleri işgal eden emperyalistler, pekala Peru'yu da "uyuşturucuya karşı mücadele veya demokrasiyi koruma" adına işgal edebilirlerdi. Acilen bir durum değerlendirmesi yapan PKP ve önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu (HGO), henüz inşaat halindeki bir üssü basarak (Santa-Lucie'daki ABD üssü) helikopter ve uçak pistlerini, asker barakalarını yerle bir etti ve üsdeki tüm araçları imha ederek düşmana onlarca ölü ve yaralı verdirerek ve aynı zamanda gelişmiş bazı silahlara (Uçaksavar, havan topları, Sam füzeleri vb.) da el koyarak başarılı bir şekilde destek üslerine geri çekilmişlerdir. Bu başarılı askeri saldırı, emperyalistlere ve uşaklarına ağır bir darbe indirerek, onları şaşkına çevirmiş ve ezilen milyonlarca kitle tarafından büyük bir çoşku ve iftiharla karşılanmıştır. 1986'da El Fronton adasındaki cezaevinde kalan savunmasız 400 kadar komünist , devrimci savaş esirlerini alçakca katleden faşist rejim, HGO'nun bu son başarılı askeri taarruzu karşısındaki acizliğinden ne yapacağını bilemez bir duruma gelmişti. Halk Gerilla Ordusu'nun bu başarısı, PKP önderliğindeki Halk Savaşı'nın ulaştığı yüksek seviyeyi emperyalistlere ve Perulu uşaklarına bir kez daha gösterdi.

PKP, şehirlerde de gücünü gittikçe artan ölçüde duyurmaya başladı. Özellikle, başkent Lima'nın gecekondu semtlerindeki yoksul işçiler, PKP'ni bağırlarına basıyorlar ve onun her emriyle yüzbinler olarak sokaklara taşıyorlardı. Şehirlerdeki yoksulluk gerçekten dayanılır gibi değildi. Şehirlerde gelişen her grev, artık silahlı milislerin güvenliği altında sürdürülüyordu. Sıradan pasif grevlerin yerine, PKP önderliğindeki militan silahlı grevler almıştı. Yapılan seçimler, artık açıkça ve silahlı eylemlerle protesto ediliyor, sabahlara kadar sokaklarda silahlı nöbetler tutuluyordu. Bu faşist devlet güçleriyle girişilen çatışma sesleri, Lima'nın burjuva semtlerine ulaştığında kimsenin gözlerini uyku tutmuyor, iktidarı kaybetme korkusu karabasan gibi gelip yüreklerine oturuyordu.

PKP önderliğinde muzaffer bir şekilde yürütülen Halk Savaşı, 1990'dan itibaren yeni bir aşamaya girmişti. Bu aşama, Peru Halk Savaşı'nda Starejik Denge aşaması olarak PKP tarafından tespit edildi. Çünkü, ülkenin %40'ndan fazlası, PKP önderliğindeki HGO'nun denetimine geçmiş, kırsal alanlardaki üs bölgelerinde, PKP önderliğinde yoksul köylüllerin ve diğer müttefiklerin de içinde yeraldığı, Halk İktidar Organları adı verilen Kızıl Siyasi İktidarlarını kurarak göreceli de olsa bir istikrar bu alanlarda sağlanmıştır. Ufukta yeni doğmakta olan Peru Halk Cumhuriyeti'nin çekirdeğini oluşturan Halk İktidar Organları, bölgelerindeki toplumsal ya-

şamı (eğitim, kültür, sağlık, üretim vb) yeniden düzenleyerek denetim altına almışlardır. Bu üs alanlarında artık, beyaz rejimin değil, doğmakta olan yeni kızıl rejimin yasaları hayata yön vermektedir. Bu alanlarda, emperyalistlerin ve Peru'lu işbirlikçilerinin, PKP'ne karşı sıkça koz olarak kullandığı "koka" üretimi denetim altına alınarak, bazı alanlarda kısıtlanmış ve bir çok alanda ise yasaklanarak, Halk İktidar Organları'nın bulunduğu bölgelerdeki halkın ve HGO'nun ihtiyacını karşılayacak maddelerin ekimine geçilmiştir. Tıpkı, Çin Halk Savaşı sırasında, köylük alanlardaki "afyon" ekimi ve içiminin yasaklanması gibi, Peru'da da "koka" yaprağının ekim ve kullanımının yasaklanması ve kısıtlanması yoksul köylüler tarafından da hararetle desteklenmekte ve yasağa uyulmaktadır. Böylece aynı zamanda, emperyalistlerin ve Peru'lu uşaklarının, PKP'ni halk arasında ve uluslararası kamuoyunda teşhir ve tecrit etmek amacıyla kullandığı "uyuşturucu ticareti yapıyorlar" silahı da ellerinden alınmış oldu.

PKP'nin Halk Savaşında Stratejik Denge aşamasına ulaşmasıyla beraber, HGO'nun askeri savaş ve tekniğinde de büyük boyutlarda gelişme ve değişmeler olmuştur. Önceleri, sadece gerilla savaşı veren HGO, bugün düşmanla göğüs göğüse mevzi muharebelerine tutuşabilmekte ve düzenli savaş yürütme yeteneğini alabildiğine geliştirmektedir. HGO'nun beyaz orduyla uzun süreli ve başarılı bir düzenli savaş yürütmesi ve bu savaşın daha planlı, sağlıklı bir koordinasyonla ve geniş çaplı harekatler şeklinde devam ettirilmesi, Stratejik Dengeye ulaşmada ayırtedici özelliklerdendir. HGO, 1980 yılında Halk Savaşı'nın başladığı dönemdeki ilkel silah ve teçhizatlarla savaşma sürecini çoktan gerilerde bırakmış ve artık düşmana gelişmiş modern silahlarla (havan topları, uçaksavarlar, roketler, Sam füzeleri v.b) saldırmakta ve kalıcı zaferlerde elde etmektedir. 1991 yılı ile 1992 yılının ilk ayları, Halk Gerilla Ordusu'nun şaha kalktığı ve Halk Savaşı'nın ülkenin Güney, Orta ve Kuzey Eyaletlerinde devasa gelişmelerle ilerlediği ve büyük şehirleri, Halk Savaşı'nın bir kuralı olarak, kıskaç içerisine almaya başladığı tarihler olmuştur. Özellikle, PKP'nin kuruluş yıldönümü olan 7 Ekim 1991 tarihinde, Huanta eyaletinde gerçekleştirilen büyük silahlı grev, hayatı tamamıyla felce uğratarak, faşist Peru hakim sınıflarını derin bir korkuya kaptırdı. Hemen arkasından, Huanta ve Huamanga eyaletlerini kapsayan 100 kilometrekarelik alandaki, Peru yönetiminin en güçlü olduğu askeri bölgeye yapılan büyük taarruzla birlikte, beyaz ordunun ve faşist yönetimin bu eyaletlerdeki beli kırıldı. HGO'nun benzeri askeri saldırı eylemleri, Peru'nun şimdi büyük bir kısmı olaganüstühal uygulaması altında olan Güney Merkezi Ayacucho'da, Cuzco ve Junin'de (Huanuco kasabası geçici olarak ele geçirilmiştir), Huancavelica'da, Huallağ'a Henir vadisinde (Aucayacu kenti geçici olarak ele geçirildi.) Kuzey'de Cajamarca, La Libertad eyaletleri ve bağlı kasabalarda ve başkent Lima'ya yakın bölgelerde yoğunlaşmıştır. Nisan 1991'de Santa-Lucla'da ABD üssü, HGO'nun yoğun ve başarılı saldırılarıyla imha edilmiştir. Ayrıca, PKP'ne eğilimli El Diarlo Gazetesinin ki askeri kayıplarını kamuoyunda ilk kez kabul etmesidir.

PKP önderliğindeki HGO'nun, yukardaki bölgeler ve buralara ilişkin gerçekleştirilen eylemlerle beraber, Halk Savaşı'nın başlangıcından günümüze kadar, irili-ufaklı 250.000 dolayında saldırı, harekat, eylem, pusu vb. askeri faaliyetleri olmuş ve halen de bütün hızıyla ülkenin dört bir yanında yoğunlaşarak sürmektedir. HGO'nun askeri eylemlerindeki bu hızlı grafik yükselişi karşısında, beyaz ordu içerisinde büyük kayıplar olduğu gibi, subay ve erlerden firar ve istifa edenler de artmıştır. Bir istatistiğe göre, 1981 yılının ilk üç ayında, orduya katılanların %40'ı firar etmiş ve 550 subay ise istifa etmişlerdir. Aynı şey, devletin polis güçleri içinde geçerlidir.

A political education session conducted by guerrilla fighters under the leadership of the Communist Party of Peru.

PKP Önderliğindeki HGO Savaşçıları siyasi eğitim esnasında

verdiği bir haber şöyledir: "DEA (uyuşturucu kontrol dairesi-CİA denetimindeki istihbarat birimi) helikopterlerinin düşürülmesi, HGO'nun nitel ve nicel gelişmesine kanıttır. Bush'un askerleri tarafından kullanılan helikopterleri düşüren Sam füzesi, HGO'nun giderek artan düzenli savaş verme yeteneğinin bir parçasını oluşturmaktadır. Bu olay, 11 Ocak 1992 tarihinde, yukarı Huallaga vadisindeki Progresso ve Tocache arasında meydana gelmiştir (EL DIARIO, 21 Ocak 1992)" Bu olaydan sonra, yabancı emperyalist basının, "olayda üç Amerikalı ve bir Peru'lunun öldüğünü" haber vermesi, ABD emperyalizminin, Peru Halk Savaşı'nda vermiş olduğu bugüne kadar Bu gelişmeler ve verilen istatiski bilgiler bize açıkça bir kez daha şunu göstermektedir: Beyaz ordu ile Kızıl Ordu arasındaki nitelik farkı. Yani bugün, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Peru'daki faşist beyaz ordu da (ne kadar güçlü görünürse görünsün) birer kağıttan kaplandırlar. Çünkü, Başkan Mao Zedung'un da defalarca belirttiği gibi, "beyaz ordu faşist disiplin ve yönetmeliklerin zoruyla biraraya getirilmiş inançsız ve gönülsüz insanlardan oluşur. Böylesi, zoraki ve gönülsüz bir ordu, savaş ilerledikçe, halkın davasına olan inanç, kararlılık ve gönüllü bir şekilde biraraya gelmiş savaşçılardan oluşan Halk Ordusu karşısında süreç içerisinde dağılıp çözülmeye mahkumdur." aynı zamanda beyaz ordu, bu-

gün haksız bir savaş verirken, HGO milyonlarca Peru'lu yoksul köylüler ve işçilerin sosyal kurtuluş davası uğruna haklı ve nitelik olarak güçlü bir savaş yürütmektedir. Ve yine elbette ki, HGO'nun muzaffer bir şekilde yürüttüğü bu haklı savaşa niteliğini veren ve savaşın seyrinin olumlu yönde ilerlemesini tayin eden şey, kumandası altında bulunduğu ML-MZD bilimi ve bu bilimin yaratıcı şekilde Peru'nun somut koşullarına uygulanmasıdır. Yani, Mao Zedung yoldaşın ML bilimine askeri savaş alanında yapmış olduğu nitelik bir katkı olan halk savaşı teorisinin Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP tarafından üstün yetenek ve taktiklerle pratiğe geçirilmesidir.

ÇÖKÜŞE GİDEN BİR EKONOMİ VE YÜKSELEN HALK SAVAŞI KARŞISINDA EMPERYALİZMİN VE FAŞİST PERULU UŞAKLARININ TUTUMU

Peru'da Komünizmin azimli, kararlı ve gözüpek savaşçılarının yükselttiği kızıl bayrak, dünya emperyalistlerinin oturtmaya çalıştığı "Yeni Dünya Düzeni" politikalarına ideolojik bir darbe indirmekte ve çomak sokmaktadır. Bu durum, tüm emperyalistlerin ve uşaklarının haklı olarak dikkatlerini üzerine çekmektedir. Çünkü, "Yeni Dünya Düzeni" adlı emperyalist pollitikalarını yerleştirmeye çalıştıkları ve tüm dünyadaki ülkeleri göreceli olarak denetim altına aldıkları bir süreçte, dünya çapında yeni bir çığır açacak nitelikteki Komünist Rönesans'dan ve bu Rönesans'ın ezilen dünya halkları üzerinde yaratacağı büyük ideolojik moral ve gelişmelerden korkan emperyalistler ve faşist uşakları, vargüçleriyle Peru Devrimi'ne ve önderliğini yapan PKP'ne saldırarak çökertmeye çalışmaktadırlar.

Faşist Fujimori ve Alan Garcia rejiminin bugüne kadar, PKP önderliğindeki HGO'nun yürüttüğü halk savaşını engelleme yönündeki bütün saldırı ve girişimleri sonuçsuz kalmıştır. Özellikle, kırsal alanlarda ağır insan ve techizat kaybına uğrayan beyaz yönetim, çöküşe gitmekte olan her burjuva-faşist diktatörlüğü gibi gittikçe saldırganlaşmakta ve vahşi katliamlara başvurmaktaydı. ABD emperyalizminin, Vietnam Savaşı'nda uyguladığı ve gerillaları kitlelerden soyutlamak amacıyla geliştirdiği "Stratejik Köyler" kuralı Peru'da da uygulanmaya çalışıldı. Fakat, yoksul köylü kitleleriyle birlikte PKP'nin geliştirdiği yaratıcı taktikler, bu faşist uygulamaları boşa çıkarttığı gibi, faşist orduya daha ağır darbeler indirilmesinde de büyük olanaklar sundu. Bu uygulamadan da sonuç alamayan faşist yönetim, Şili, El Salvador, Guatemala ve Nikaragua gibi Latin-Amerika ülkelerinde olduğu gibi, diğer birçok yarı-sömürge ülkelerde de kullanılan ve insanları katletmekten zevk duyan faşist "kelle avcısı" çeteleri olan "Ronderosların" örgütlenmesini tüm ülke çapında yaygınlaştırdı. Bu faşist "Ronderos" çeteleri, gece-gündüz sürekli şehirlerde ve kırsal alanlarda sivil halka saldırarak kadın, çocuk ve yaşlı demeksizin binlerce insan ve hatta sıradan gazetecileri bile vahşi yöntemlerle katlettiler. Her sivil katliamından sonra, faşist yönetim, "Aydınlık Yol-Sandero Luminosa" olarak adlandırdıkları PKP ve onun önderliğindeki HGO"nu sivil insanları katletmekle suçladılar. Faşist yönetimin bu demogojisi, Başkan Gonzalo'yu ve PKP'ni kitleler içeresinde teşhir ve tecrit etme psikolojik savaşının bir ürünüdür. Bu tür uygulamalardan da birşey çıkaramayan faşist yönetim, savaş esiri olarak cezaevlerinde tutulan savunmasız yüzlerce devrim ve Komünizm savaşçısını katlederek (1986'da El Fronton cezaevinde 400 kişi; Mayıs 1992 tarihinde Cantı Grande cezaevinde bayanların da içinde bulunduğu 40-50 kişi), içine düştüğü çaresizliği ve acizliği sergiliyordu. Yürütülen psikolojik ve askeri mücadeleyi kazanmakta zorlandığını anlayan faşist yönetim, bizzat CIA'nın girişim ve çabalarıyla ülkenin bir dizi alanında, özel eğitimden geçirilmiş danışmanlarını da devreye sokarak, PKP Başkanı Gonzalo ve diğer önderleri ele geçirmek için açık ve gizli bir kampanyalar dizisini devreye soktu. Fakat yaptığı milyonlarca masrafa ve harcadığı onca çabaya rağmen, faşist yönetim başarısız kaldı. KPK önderliğindeki HGO'nun yürütmekte olduğu halk savaşı, ülkenin kırsal alanlarından şehirlere doğru kızıl bir çığ olarak ilerlemekteydi.

Şehirlerde de toplumsal muhalefet o kadar yükseltilmişti ki, faşist yönetim neredeyse denetimi elinden kaçırmakla yüzyüze kalmıştı. Peru ekonomisinin içinde bulunduğu olumsuz tablo, %3000'lere kadar varan hiper-enflasyon, yoksulluk sınırının da altında yaşayan milyonlarca insan, emperyalist mali kuruluşlara olan yüz-milyonlarca dolarlık dış borç ve ödenemeyen kredi faiz leri... Bütün bu ekonomik ve toplumsal gelişmeler, faşist yönetimin hem içeride, hem de uluslararası kamuoyunda ve hatta emperyalist mali kuruluşlar (IMF, Dünya Bankası vs.) nezdinde teşhir olmasına ve kredi bilitesinin (Güvenirliğinin) düşmesine yol açmıştır. Çünkü, dağlardan şehirlere doğru yuvarlandıkça büyüyerek kızıl bir çığ gibi gelişen halk savaşı karşısında aciz kalan ve iktidarını her an kaybetme durumunda olan bir yönetime, emperyalist mali kuruluşlar bile güvenmemekte, yatırımlarını ve kredilerini kesmekteydiler. Bu olumsuz gidişatı düzeltebilmek için, Peru Cumhurbaşkanı Fujimori, akıl hocalığını emperyalist mali kuruluşların yaptığı ekonomik kurmaylarıyla birlikte, Latin-Amerika'dan bugüne kadar uygulanmayan çapta bir dizi "reformlara" başvurarak durumu "düzeltmeye" çalıştı. Emperyalistlerin sıkça övgüler dizerek sözünü ettiği ve tüm diğer yarısömürge ülkeler için de örnek gösterilen Güney Kore Modeli baz alınarak bir dizi şok ekonomik önlemler devreye sokuldu. Yani, bütün amaç, yabancı sermayeyi (emperyalist sermaye) ülkeye çekerek cezibeli uygulamalara geçilmesiydi. Örneğin; Devletin tekelindeki bütün kurum ve kuruluşların, kamu hizmetlerinin vs. özelleştirilmesi, aşırı korumacı işçi yasalarının değiştirilmesi, ithalat ve dövizler üzerindeki gümrük ve diğer kısıtlamaların kaldırılması ve "SAIS" adı verilen geleneksel devlet çiftliklerinin mülkiyetinin satılması ve ipotek edilebilmesi. Elbette ki, bütün bu sert tedbirler (diğer adıyla acı reçete) özellikle IMF ve dünya bankası gibi emperyalist mali kuruluşların "tavsiyesi" olarak uygulamaya sokulmuştur. Bu uygulamalar sonucu (milyonlarca yoksul işçi, köylü, zanaatkar ve orta sınıfın perişan kalması pahasına) 1991 yılının sonlarına doğru %3000'lere kadar düşmüştür. Buna rağmen, bu enflasyon oranı, dünyadaki en yüksek oranlardan birisidir ve Peru ekonomisi bugün, enflasyon içerisinde ekonomik durgunluk olan bir stagflasyon sürecini yaşamaktadır. Yani, hala aksijen çadırında yaşamını sürdürmektedir.

Uygulanan bu tür acı reçetelerin sonucunun alınabilmesi için, tıpkı Şili ve Türkiye'de (24 Ocak ekonomik kararlarının devreye sokulması) olduğu gibi koyu askeri faşist yönetimlere ihtiyaç duyulmaktadır. Çünkü, uygulandığı zaman büyük sosyal patlamalara yol açabilecek olan bu reçeteler, faşist baskı, sansür ve katliamlar devreye sokulmaksızın başarı kazanamazlar. İşte, hem faşist hükümetin teşhir ve tecrit olmuşluğu sonucu, hem gelişmekte olan PKP önderliğindeki halk savaşına karşı çok daha ileri düzeyde baskı ve

imha yöntemlerinin uygulanabilmesi ve hem de böylesi acı receteleri (onlar reform diyor) daha rahat ve tepkisiz devreye sokabilmek amacıyla, Cumhurbaşkanı Fujimori, ABD emperyalizminin onayı ve CIA'nın desteğiyle (Mayıs 1992'de) gerçekleştirdiği faşist bir darbeyle, sivil ve askeri bütün devlet, yetkilerini elinde toplamıştır. Faşist Fujimori yönetimi, daha ayağının tozuyla çıkardığı özel kararnamelerle zaten yürürlükte olan Türkiye ve T. Kürdistan'ında da uygulamaya sokulan "SS" kararnameleri olarak bilinen "Sansör sürgün yasasını" daha da koyulaştırdı. Yoksul işçilerin gecekonduları başlarına yıkılarak şehir dışına sürülmeye çalışıldı, köylüler yerlerinden, yurtlarından edildiler. Devlet aleyhine yazıların ve yayınların çıkarılması yasaklanarak burjuva basını üzerinde bile sansür uygulamaları artırıldı. Yasalara uymayan onlarca gazeteci gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi ve tutuklandı. Gözaltında "kaybolmalar", evinden dışarı çıkıp dönmeyenlerin sayısı çoğaldı.

BAŞKAN GONZALO (ABİMAEL GUZMAN)'NIN ESİR ALINMASI VE PERU DEVRİMİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Bütün yukarıda saydığımız bu faşist uygulamalar, kararsız ve ikircikli olan unsurların yığınlar halinde toplumsal muhalefet içerisinde ve PKP çevresinde kümelenmelerinden başka hiçbir işe yaramadı. PKP önderliğindeki HGO'nun yürüttüğü halk savaşı, gittikçe küçük şehirleri ele geçirme ve büyük şehirleri de tehdit ederek iktidarı alma aşamasına doğru son hazırlıklarını yapmakta ve uygun fırsatlar kollamaktaydı. öyle ki, büyük şehirlerde artık sık sık elektiriklerin kesilerek eylemlerin gerçekleştirilmesi, silahlı grevlerin sayılarının artarak periyodik bir hal alması olağan sayılan bir duruma ulaşmıştı. Emperyalistler ve Perulu uşakları da bu durumun farkındaydılar ve onlar da bir dizi hazırlıklar yürütmekteydiler. Özellikle, faşist Fujimori bir darbeyle bütün devlet yetkilerini eline aldıktan sonra, Perulu milyonlarca yoksulun gönlünde taht kurmuş ve efsaneleşmiş olan, PKP önderi Başkan Gonzalo ve diğer yoldaşlarını ele geçirmek için, milyonlarla ifade edilen ödüller dağıtılıyor ve sinsi planlar hazırlanıyordu. Pentagon (ABD Savunma Bakanlığı) ve CIA patentli bu sinsi planların uygulanması için zaten, son iki-üç senedir yoğun bir çaba harcanmaktaydı. Bu çabalar, son gelişmelerle birlikte, daha da artırılmış ve burjuvazi her an "Teröre" ağır darbeler indirileceğinin çığırtkanlığını yapıyor ve kitleleride bu defa böyle idare etmeye çalışıyordu. CIA'nın göndermiş olduğu anti-terör uzmanları ve bizzat eğittikleri yerel işbirlikçileri vasıtasıyla, halkın içerisinde sinsi bir ağ örülüyordu. Elbette ki, PKP de bu gelişmeleri yakından izliyor ve taktiklerini sık sık değiştiriyor ve illegalite kurallarını daha titiz uyguluyordu. Tam da bunun sonucudur ki, Başkan Gonzalo ve diğer önder yoldaşları, defalarca büyük şehirlere ve özellikle Lima'ya girip çıkmalarına rağmen, burjuvazinin ruhu bile duymamıştı.

Fakat, PKP önderliğindeki HGO'nun yürütmekte olduğu halk savaşı; stratejik denge aşamasında bulunduğu ve stratejik saldırıya geçerek siyasal iktidarın bütünüyle ele geçirilmesi fırsatlarının değerlendirilmesi ve gerekli hazırlıkların yapılmasını önüne görev olarak koyduğundan dolayı, ve bunun örgütlenmesi içinde önderliğin bir kısmının sık sık şehirlere uğraması gerekmekteydi. İşte, böylesi bir örgütlenme için Lima ve çevresinin Parti Komitesi'nin toplantısına bizzat başkanlık eden Başkan Gonzalo, 12 Eylül 1992 tarihinde Lima'da toplantının yapıldığı eve faşist devletin kolluk güçlerinin yaptığı baskın sonucu, Peru hakim sınıflarının eline tutsak düşmüştür. Olayın nasıl geliştiğine ilişkin olarak elimizde kesin bir veri olmamasına karşın, Başkan Gonzalo'nun yakalanma şekli hiçde burjuva basınının ürettiği senaryolar (MK üyeleri toplantı halindeyken v.b.) şeklinde olmamıştır. Yakalanma şekli ve kaynağı (Bu durumun açıklığa kavuşturulması elbette ki PKP'nin görevidir) nasıl olursa olsun, ortada acı bir gerçek vardır ki, o da, Başkan Gonzalo'nun yakalanması ile birlikte başta enternasyonal proletarya olmak üzere, Peru Devriminin ağır bir darbe almış olmasıdır. Enternasyonal Proletarya ve Peru Devrimi, ML-MZD biliminin derin inanç ve kararlılığına sahip yetkin bir komünist önder ve teorisyen olan Başkan Gonzalo'nun yokluğunu oldukça uzun bir süre daha iliklerinde hissedecektir.

Elbette ki, Başkan Gonzalo ve diğer bir kısım PKP önderlerinin yakalanmasıyla birlikte, emperyalizm ve Perulu uşakları, önce derin bir oh çektikten sonra zafer naraları atmaya başladılar. Onu yakalamakla tövbe ettirip bilincini teslim alabileceklerini zanneden emperyalistler ve faşist Perulu uşakları, Başkan Gonzalo'nun halka, devrime ve Komünizm'e olan sarsılmaz inanç, azim ve kararlılığı ve granit kaya gibi vakur ve direngen tavrı karşısında hayal kırıklığına uğradılar. Başkan Gonzalo'yu ele geçirmekle umduğunu bulamayan faşist hakim sınıflar yeni senaryolar hazırlamaya başladılar. Denetimleri altındaki emperyalist medya araçlarını, modern tekniğin ürünü olan ve dünyanın çevresini ağ gibi ören ideolojik terör yayma kaynağı uydularını derhal devreye sokarak tek yanlı bir psikolojik saldırı ve karalama kampanyasına giriştiler. Sicili lanetli faşist Fujimori rejimi, ezilen Peru ve dünya halklarının gönlünde haklı ve yüce bir yere ve prestije sahip olan Başkan Gonzalo'yu küçük düşürmek, onurunu ayaklar altına almak ve kitlelere karşı bunu psikolojik bir yıpratma aracı olarak kullanmak amacıyla, Onu, bir aslan kafesi içerisinde ve tek tip mahkum elbisesi giydirerek "işte dünyanın en büyük teröristti ve canavarı " diyerek ta nıtmaya çalıştılar. Bundan amaçları, sözümona, "Peru Devrimi"nin propagandasını yaparak, PKP'nin sahip olduğu güçlü kitle desteğinin kırılmaya çalışılmasıydı. Emperyalistlerin ve Perulu faşist uşaklarının sınıf içgüdüsüyle yaptıkları asılsız iddia, karaçalma ve demogojilerine karşı, içine konmuş olduğu kafesi Komünizm'e olan inanç ve azmin, gücüyle parçalayan Peru ve Enternasyonal Proletaryanın ideolojik Aslanı Başkan Gonzalo, 24 Eylül 1992'de yapmış olduğu tarihi konuşmasında şöyle haykırıyor ve Peru'daki savaşçı yoldaşlarına, emekçi halka ve tüm dünya ezilenlerine şu mesajı iletiyordu:

"Peru Komünist Partisi'nden Yoldaşlar ! Halk Gerilla Ordusu Savaşçıları ! Peru Halkı!

Tarihi bir dönemeçten geçiyoruz! Hepimiz şunu biliyoruz ki, kendimizi oyalamanın hiçbir nedeni ve anlamı yoktur. Bu tarihi dönemeçte görevlerimizi yerine getirmek ve ilerlemek için tüm gücümüzü ortaya koymalıyız. Yeni cepheler ve zaferler kazanmalıyız! Bunlara muktediriz, çünkü bizler Komünistiz. Biz, halkın çıkarlarını, Parti Prensiplerini ve Halk Savaşını savunuyoruz. Budur bizim yaptığımız ve yapmaya devam edeceğimiz şey. Şimdi, burada süren bu ağır, koşullara rağmen yolumuza de-

vam edeceğiz!

Bu tutuklanma olayının bir yenilgi olduğunu söyleyenler, rüya görmeye devam edin! Bu, zafere giden yolda küçük bir engebedir! Bu yol uzun bir yoldur, ancak biz yolu yürüyeceğiz. Ve bu yolun sonunda biz zafere ulacağız, sizler de şahit olacaksınız! Demokratik yol gelişerek kurtuluş yoluna dönüşmüştür; işte bu yol, halkın kurtuluş yoludur. Halk savaşı, bu koşullar altında gelişti. Bugün ulaştığımız nokta hangisidir? Stratejik Denge Aşaması! Bu gerçeği görmezlikten gelmek abestir.

Peru'nun tarihine şöyle bir bakalım; 18. 19. ve 20. yüzyılda olup bitenleri şöyle bir inceleyin ve kavrayın. Çünkü, eğer tarihi olayları göremiyor ve anlayamıyorsanız gözleriniz kördür. Bir zaamanlar İspanya'nın hükümranlığı sürüyordu. Bu ispanyol diktatörlüğü bizi nerelere getirdi? Ülkemizi derin bir krize ve bunun sonucu olarak Şili'ye karşı savaşa sürükledi. Ondan sonra ne olduğunu unutmayalım; biz topraklarımızın bir bölümünü kaybettik. Şimdi 20. yüzyıldayız ve şimdi başımıza neler geliyor? Bugün, ülkemize emperyalizm, ABD emperyalizmi hakim. Bu bir gerçektir ve herkes de bunu biliyor. Emperyalizm bize ne getirdi? Tarihimizin en derin krizini! Halkımızın çektiği en büyük sefaleti!

12 yıllık savaşımız, Peru Devleti ve Ordusunun çürümüşlüğünü ve kağıttan kaplan olduğunu, Peru Halkına kavrattı ve gözler önüne serdi. Peki, şu an ve şimdiki görevlerimiz nelerdir? Bizler, halkımızın kurtuluş hareketini ilerletmeli, halk savaşını geliştirmeye devam etmeli ve halk savaşı karakterine uygun bir kurtuluş cephesi oluşturmalıyız! İşte, budur bizim yaptığımız ve yapmaya devam edeceğimiz şey! Çünkü, Maoizm çekinmeden ilerliyor. O, Proleter Dünya Devriminin yeni dalgasını yaymak için ilerliyor. Duyun ve anlayın! Bu çılgınlığı sona erdirin! Birinci ve ikinci empperyalist dünya savaşlarının baş sorumluları, üçüncü dünya savaşının hazırlığını yapıyorlar. Bunu biliyoruz ve bunu hiçbir şekilde kabul etmeyeceğiz! Yeter artık!

MAO 100 YAŞINDA: Gelecek yıl Başkan Mao'nun doğumunun 100. yıl dönümüdür. Bunu mutlaka kutlamalıyız. Biz, unutulmayacak bir kutlama gerçekleştirmek istiyoruz. Bu kutlama bu yıl başlamalı ve gelecek yıla kadar sürmelidir. Ben, bu fırsatı değerlendirerek Enternasyonal Proletaryayı ve ezilen dünya halklarını selamlıyorum!

PERU KOMÜNİSTLERİNE!

Halk savaşı mutlaka zafere ulaşacaktır! Peru Halk Cumhuriyeti'nin doğuşuna inanın! Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Peru Halkına Şan ve Şeref Olsun! "

Başkan Gonzalo'nun da ısrarla vurguladığı gibi "Bu bir yenilgi değil, yolumuzun üzerindeki küçük bir engebedir." Muzaffer bir şekilde ve ML-MZD billiminin inanç ve rehberliğinde ilerleyen halk savaşı, bu ve benzeri alacağı darbelere ve hatta ileride alacağı geçici yenilgilere rağmen, mutlaka zafere ulaşacaktır. PKP ve önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu, muzaffer bir şekilde ilerleyen Peru halk savaşının ne önceki aşamasında ve ne de şu an içinde bulunduğu stratejik denge aşamasında, faşist devleti hemen devirme ve çabuk zafere ulaşma anlayışıyla hareket etmemektedir. Çünkü, bu uzun süreli ve oldukça zahmetli bir halk savaşıdır. Çabuk ve kestirmeden zafere ulaşma mantığına sahip olanları ve bu mantıktan hareketle, içinde bulunulan mevcut süreci ve güçler dengesini değerlendirmeksizin, PKP'ni bu noktadan eleştirenlere Başkan Mao kafalara unutulmayacak bir şekilde mıhlarcasına şu bilimsel yanıtı vermektedir:

"Ne varki, çabuk zaferi savunanlar, savaşın bir güç denemesi olduğunu ve tarafların göreli güçlerinde belli bir değişiklik olmadan stratejik yönden belirleyici muharebelere girişmenin ve kurtuluş yolunu kısaltmanın hiçbir temele dayandırılamayacağını kavramıyorlar. (abç.Yazanın notu.) Bunların düşüncelerini uygulamaya kalksaydık, kaçınılmaz olarak kafamızı duvara toslardık. Ya da belki de, düşüncelerini uygulamak amacını gerçekten gütmüyor ve sırf zevk için ileri geri konuşuyorlar. Ama, eninde sonunda Bay gerçek gelip bu gevezelerin başından aşağı bir kova soğuk suyu boca edecek ve onların, işleri kolay tarafından halletmek isteyen, kendilerini zora sokmadan parsayı toplamak niyetinde olan bir sürü gevezeden başka birşey olmadıklarını gösterecektir. Böyle boş lafları daha önce de duyduk ve henüz çok fazla olmamakla beraber gene duyuyoruz; ama savaş,

denge ve ondan sonra da karşı-taarruz aşamasına gelince bu laflar artabilir." (Mao. Seçme Eserler. C.II. Sf. 169)

Başkan Mao'nun da belirttiği gibi, PKP ve önderliğindeki HGO, Peru halk savaşının içinde bulunduğu somut koşulları ve düşmanla kendisi arasındaki göreli güç dengesini de hesaba katarak, azim ve sebatla mücadelesini sürdürmektedir ve sürdürecektir. Başkan Gonzalo ve bir kısım diğer önder yoldaşlarının tutsak edilmesi, enternasyonal proletarya ve Peru Devrimine indirilmiş ağır bir darbe olmakla beraber, Başkan Gonzalo'nun da işaret ettiği gibi, bu bir yenilgi değildir ve halk savaşının başarılı bir şekilde sürmesini asla engellemeyecektir. Hiçbir devrim mücadelesi yoktur ki, ağır bedeller ödenmeden, geçici yenilgilere uğramadan ve aldığı darbelerle kayıplar vermeden ilerleyebilsin ve zafere ulaşabilsin. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, "Devrim, canlarını seve seve vermeye hazır yüzlerce ve binlerce fedakar insanların omuzlarında yükselecek." Ve yine aynı şekilde Başkan Mao'nun vurguladığı gibi; "Her yeni doğan şey, güçlüklerden geçerek ve düşe kalka büyür. Sosyalizm davasının güçlüklerle ve geçici yenilgilerle karşılaşmadan, büyük bir çaba harcanmadan dümdüz ilerleyeceğini ve kolayca başarıya ulaşacağını sunmak ham hayaldir." Lenin ve Mao'nunda belirttiği gibi, devrim zor bir iştir. Ve günümüzde ML-MZD bilimiyle ve silahıyla donanmış olan PKP ve diğer ülkelerin gerçek Komünist Partileri "bu zor işi" başarmaya muktedirler.

BAŞKAN GONZALO'NUN TUTSAK ALINMASI IŞIĞINDA, PERU DEVRİMİ'NE KARŞI ENTERNASYONAL GÖREVİMİZ

12 Eylül 1992 tarihinde, Başkan Gonzalo ve diğer bazı önder yoldaşlarının yakalanmasından sonra, Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'e bağlı parti ve örgütlerin anında girişimiyle birlikte, "Başkan Gonzalo'nun yaşamını korumak için uluslararası acil komite" oluşturuldu. Başta Peru ve değişik Avrupa ülkeleri olmak üzere, tüm dünyada "Başkan Gonzalo'nun yaşamını korumuk için yeri, göğü harekete geçir!" sloğanıyla ideolojik, siyasi enternasyonal dayanışma kampanyası başlatıldı. Partimiz TKP/ML'nin içinde yer aldığı DEH'in bu kampanyaya ilişkin olarak çıkarmış olduğu yazı ve bildiriler değişik dillerde çevrilerek en geniş kamuoyuna dağıtıldı. Partimiz TKP/ML'de enternasyonal görevlerinin bilinciyle hareket ederek, gerek Türkiye'de ve gerekse de taraftarları vasıtasıyla yurt dışında çıkartmış olduğu bildirilerle anında gelişmeye tavır takınmıştır. Partimiz ta-

rafından, DEH ile koordineli bir şekilde "Başkan Gonzalo'ya Özgürlük Komiteleri" birçok ülkede oluşturulmuş ve derhal birçok dergi ve gazeteye yazılar ve ilanlar bastırılarak en geniş kamuoyuna ulaşılmaya çalışılmıştır. Türkiye'de ve Avrupa'da koşullara bağlı olarak legal ve illegal olmak üzere Peru ve Amerikan Konsoloslukları önünde bir dizi gösteriler düzenlenerek hazırlanan yazı ve dilekçeler elçiliklere verilmiştir. Yaygın bir şekilde kitlelerin katılımıyla büyük merkezi ve yerel protesto yürüyüş ve gösteriler düzenlenmiştir. Değişik dillerden binlerce bildiri ve afişler çıkartılarak bunlar, kitlelerin bulunduğu her alanda yaygın bir şekilde dağıtılmıştır. Peru elçilikleri birçok yerde işgal edilmiştir. Burjuvazinin, PKP'nin ismini kitlelerden gizlemek amacıyla bilinçli bir şekilde "Aydınlık Yol-Sandero Luminosa" ismini kullanması, en geniş kitleler içerisinde teşhir edilerek, sürekli "Başkan Gonzalo ve PKP" ismi eylemlerde (pankartlarla, bildirilerle, döviz resimleriyle ve sloganlarla) ön plana çıkarılmış ve Peru'daki halk savaşının propagandası yapılmıştır.

Başkan Gonzalo (ABİMAL GUZMAN), faşist Fujimori rejimi tarafından; başta uluslararası İnsan Hakları ve Cenevre Sözleşmeleri olmak üzere, Peru Anayasası bile ihlal edilerek, avukatıyla görüştürülmeksizin ve savunma hakkı tanınmaksızın, alelacele 7 Ekim 1992 tarihinde ömür boyu hapse "mahkum" edilmiştir. Faşist düzenin kara yüzlü yargıçları, "kararı", korkularından dolayı yapmış oldukları gizli mahkemeyle almışlardır. Faşist Fujimori rejiminin bu kararından sonra, Peru'da ve dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de ve Avrupa'da Partimiz tarafından bir dizi protesto eylemleri gerçekleştirilerek, faşist Peru Devleti'nin bu "kararı" lanetlenmiştir. Bir dizi hata ve eksikliklerine rağmen, Partimiz TKP/ML, Başkan Gonzalo'nun, yakalanmasıyla birlikte enternasyonal görevini gerek ülkede ve gerekse de uluslararası kamuoyunda yerine getirmeye çalışmıştır.

Faşist Peru Devleti'nin bu "kararını", tüm dünyanın sınıf bilinçli proleterleri ve ezilen emekçi halkları asla tanımamaktadır. Yargılanması ve mahkum edilmesi gereken, ezilen ve sömürülen milyonlarca Perulu yoksul köylüler ve işçilerin gerçek kurtuluş için mücadele eden Başkan Gonzalo ve diğer Komünist önderler değil, milyonlarca insanı baskı, sömürü ve vahşi katliamlar altında inim inim inleten emperyalizm ve onun yeminli uşağı faşist Peru Devletidir. Ve tarih, elbette zamanı geldiğinde hükmünü verecektir. Ve o tarih bugün, ML-MZD silahıyla en küçük hücrelerine kadar donanmış olan PKP önderliğinde Halk Gerilla Ordusu'nun muzaffer bir şekilde yürütmekte olduğu halk savaşı tarafından yazılmaktadır. Ve bu tarih, nice Başkan Gonzalo'lar yaratacaktır. Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP'nin, yıllar öncesinden hazırlamış olduğu ve bugün ihtişamlı bir şekilde pratige uygulanan Peru halk savaşının strateji ve taktiklerinin tespit edildiği plan ve proğramın, olağanüstü gelişmeler olmadıkça, PKP ve onun önderliğindeki HGO tarafından başarılı bir şekilde sürdürüleceğinden ve Peru Demokratik Halk Devrimi başarıya ulaşarak, Peru Halk Cumhuriyeti'nin birgün mutlaka kurulacağından en ufak bir kuşkumuz bile yoktur.

Bugün, Peru Devrimi ile dayanışmak için, Partimiz TKP/ML'ye düşen en büyük enternasyonal görev, bulunduğumuz her alanda bütün güç ve olanaklarımızı sonuna kadar seferber ederek, PKP önderliğindeki halk savaşını her yönüyle desteklemektir. Ve bu enternasyonal destek esasta Partimiz TKP/ML önderliğindeki Halk Ordumuz TİKKO'nun yürütmekte olduğu Kızıl Siyasi İktidarlar (KSİ) için Köylü Gerilla Savaşı'na hız verilerek, halk savaşı ocağının daha da harlanmasıdır. Kurucu önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından temelleri atılan 1972 Parti Proğramımızın, bütün yönleriyle ve her türden anti-ML, ideolojik sapmalara karşı kararlı bir mücadeleyle birlikte, eksiksiz olarak pratige uygulanmasıdır.Gücünü, ML-MZD biliminin rehberliğinde Başkan İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından oluşturulan ML-MZD Proğramından alan Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki Halk Ordumuz TİKKO, halk savaşının bugünkü aşaması olan Kızıl Siyasi İktidar (KSİ)'lar için Köylü Gerilla Savaşı'nı, ülkenin en ileri bölgelerine yayıp sürekliliğini sağlayarak ve süreç içerisinde Peru'daki halk savaşının seviyesine ulaşıp, faşist Komprador Patron-Ağa Devleti'ni yıkma görevini yerine getirmek amacıyla, çabalarını nitelik olarak en üst boyutlara çıkararak, Başkan Gonzalo ve Peru Devrimi ile enternasyonal planda dayanışma görevini gerçek anlamıyla yerine getirecektir. ■

DEVRİM ŞAFAĞI

Bir avuçtu onlar,
Bir azınlığı boğdular
Bir top kızıl güneştiler
Bir zindan şafağı yırttılar
Açtılar gonca gül gibi
Bebelerin yanağından
Ezilen halkların kucağına aktılar

Her başakta
Binlerce yoldaştı onlar
Öfkeden kızıllaşıncanamlular
Kalktı birden ayağa halklar

Her başakta yüzlerce baş
Yürekleri mangal
Yüzlerce yoldaş

"Binlerce kan dökülecek
Binlerce fidan devrilecek"
Ve
"Kansız olmaz devrimler"
diyor
Tetiğe giden parmaklar
O korkusuz
Cancigerler
Dolduranlar var yerleri
Arkada değil gidenlerin gözleri

Bir şafak vakti nasılsa
Ölülerde konuşacak dirilerde
Kimi sehpada
Kimi işkencede
Kimi nergis kokulu dağlarda
Bütün ölüler
Dirilerle konuşacak bir şafakta

Ağlamasın
Analar, bacılar babalar
Kanların hesabısoruldu
Sorulacak daha
Bütün çocuklarımızın
Yoldaşlarımızın
Ve
Bir bahar
Tan atımında
Binlerce başak
Kaldırdı başlarını
Göğerdi, boy verdi
Ta güneşe
Güneşten de öte

Bir Gerilla

TOPYEKÜN KARŞI-DEVRİMCİ SAVAŞIN BİRİNCİ AYAĞI; IRAK-KÜRDİSTAN'INDA İŞGAL!

Biz, komünist devrimciler olarak, faşist Türk devletinin ve işbirlikçileri Talabani-Barzani uşaklarının, PKK'ya ve Kürt halkına karşı "şer ittifakı" oluşturarak giriştikleri saldırı ve vahşi katliamlarını lanetliyor ve bunun hesabının komünistlerin önderliğinde yürütülecek olan Halk Savaşı yoluyla her Kürdistan parçasının bağlı olduğu ülkelerde gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk Devrimiyle sorulacağına inanıyoruz. Çünkü, ilerici-demokratik bir muhtevaya sahip ezilen bağımlı Kürt Ulusunun yürütmekte olduğu Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Komünist Partisi Önderliğindeki Sosyal Kurtuluş Mücadelesi olan DHD ile birleşmediği sürece, gerçek kurtuluşunu sağlayamayacak ve kaçınılmaz olarak (niyet edildiğinden değil, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının objektif yasalarından dolayı) tıpkı, Talabani-Barzani uşak ikilisi örneğinde de görüldüğü gibi, emperyalizme ve gericilige teslim olacaktır.

Ulusalcı demokratik, ilerici bir muhtevaya sahip ve PKK'nın önderliğinde gelişen Türkiye-Kürdistan'ı Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, süreç içerisinde ülkenin birçok bölgesine de yayılarak (Dost ve müttefiklerine karşı bir dizi zaaf ve yanlış pratik uygulamalarıyla birlikte); kısa sürede büyük bir ilerleme kaydetti. Elbetteki, T.Kürdistan'ındaki Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin bu kadar kısa sürede yayılarak gelişip güçlenmesinin esas nedeni; yanlış bir siyasi çizgiye -yani, ulusal burjuva milliyetçi bir çizgiye sahip olmasına rağmen, ezilen bağımlı Kürt Ulusu'nun onyıllardır baskı altında tutulan ulusal-demokratik taleplerini dile getiren PKK'nın silahlı mücadeleyi uygulamakta oluşudur. Zaten, bizim gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal sosya-ekonomik bir yapıya sahip, ve devletinin niteliği faşist ve dolayısıyla devrimci durumun sürekli olduğu ülkelerde, silahlı mücadele yürütmeyen (Komünist veya küçük-burjuva olsun) hiçbir hareket gelişip güçlenemez. Elbette ki, zaferi kazanmada ve bu zaferi sürdürmede tayin edici olan doğru bir siyasi çizgiye ve sahip olunması ve bunun da mutlaka pratikle bağının kurulmasıdır. Bugün, PKK doğru bir çizgiye sahip olmamakla birlikte, uygulamakta olduğu silahlı mücadele nedeniyle gelişip-güçlenmiş ve bunu da ulusal-demokratik taleplerle bütünleştirerek (ulusal hareketlerin doğası gereği) geniş kitleleri çevresine toparlayarak harekete geçirebilmiştir. Ki zaten, "serhildan" olarak adlandırılan Türkiye-Kürdistan'ının bir dizi il ve ilçelerinde gerçekleştirilen, binlerce kitlenin katıldığı büyük gösteri, direniş ve çatışmalar da bu nedenle gündeme gelebilmiştir. Batı'daki birçok büyük şehirlerde yaşamakta olan Kürtleri de etkisi altınaa alarak, buralarda da ulusal uyanış ve eylemlere yol açan Türkiye-Kürdistan'ındaki gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında pervasız saldırılara gireşen ve bu saldırılarına rağmen, gelişen mücadeleyi bastıramayan Faşist Türk Devleti büyük bir çıkmaz içerisine girdi. Çünkü, faşist Türk Devleti'nin kurulduğundan bu yana, Türk İşçi ve köylülerinin de gözüne şövenizmin külünü serperek, Kürt ulusu üzerinde vahşi bir şekilde uyguladığı faşist Kemalist politika, milyonlarca kitle nezdinde açıkça iflas etmiş ve birçok burjuva-faşist politikacı ve yazarlar bunu çaresizlik içinde dile getirmekteydiler. Öyle ki, batılı emperyalist ülkeler (Fransa, Almanya vb.) örnek gösterilerek "İkinci Cumhuriyet" kurulması yönünde ciddi tartışmalara bile tanık olduk. Gerçi, devletin faşist niteliği değişmeyeceğine göre, isterlerse on defa "Cumhuriyet" de kursalar, "Doğu ve Batı cephelerinde" hiç birşeyin değişmeyeceği bizce aşikardır.

GELİŞMEKTE OLAN ULUSAL VE DEVRİMCİ MÜCADELENİN, HAKİM SINIFLAR ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKLARIMIZ ÜZERİNDEKİ FAŞİST UYGULAMALAR

Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yayılarak ve hızla gelişip gözlenirken, başta partimiz TKP/ML olmak üzere diğer devrimci örgütlerin de yürütmekte olduğu kırsal ve şehirsel alanlardaki mücadele de yoğunlaşmakta ve varolan devrimci kriz daha da derinleşmekte ve bugüne kadar eşine ender rastlanan devrimci fırsatlar doğurmaktadır. Bunun yanı sıra, işçilerin ve köylülerin kendiliginden gelişen kitlesel (dev gösteri, yürüyüş ve grevler) muhalefeti de giderek örgütlenerek ilerlemekte ve güçlenmektedir. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların, faşist baskı ve zulüm uygulamalarına karşı başlatmış olduğu açlık grevleri ve ölüm oruçları şehitler vererek kararlı bir şekilde ve burjuvaziden tavizler koparark sürmekte ve dışarıdaki devrimci mücadeleyi daha da güçlendirmektedir. Cezaevlerindeki devrimci tutuklu ve hükümlüler ile gözaltında "kaybolan" ilerici, demokrat ve devrimcilerin aileleri de evlatlarıyla devrimci dayanışmalara girerek eylemler gerçekleştirmekte ve büyük bir devrimci kamuoyu yaratmaktadırlar. Bu gelişmeler derhal üniversite gençliği üzerinde de yansımasını bulmakta ve militan devrimcilerin önderliğinde öğrenci gençlik de çeşitli (işgal, boykot, forum, gösteri vb.) eylemleriyle bu devrimci muhalefet içerisindeki yerlerini almaktadırlar. Kısacası, ülkenin her yeri ve toplumun bütün halk tabakaları gittikçe yayılarak, gelişip güçlenmekte olan ulusal ve devrimci muhalefet içerisinde yer almakta ve devrimci bunalımın doruğa tırmanmaktadır.

Bütün bu gelişmeler karşısında, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist devleti, "SS" olarak bilinen Sansür ve Sürgün Yasasıyla birlikte, "Anti-Terör Yasası" olarak bilinen faşist devlet terörünü devreye soktu. Türkiye-kürdistan'ı başta olmak üzere, ülkenin her tarafında CIA'nın eğitim, planlama ve lojistik destegiyle birlikte MİT ve "Özel Harp Dairesi" adlı namı lanetli "Kontr-Gerilla" örgütü harekete geçirilerek, tıpkı, başta Latin-Amerika ülkeleri olmak üzere bütün yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmin başvurduğu faşist

"Kelle Avcısı" çeteleri örgütlendirildi. "Özel tim" adıyla uygulanmasına geçcilen bu faşist "Kelle Avcıları", bizzat devletin direktif ve denetimi altında her yerde terör estirmeye başladılar. Yüzlerce PKK önder ve savaşçıları, Kürt Yurtsever aydınları (Musa ANTER, Vedat AYDIN vs.)ilerici-demokrat ve devrimci gazeteciler (Cengiz Altun, Çetin Abayay, Halit Güngen, Hüseyin Deniz, Bülent Ülkü vb) Partimiz TKP/ML'nin Komünist kadro ve savaşçıları (İsmail BULUT, Doğan KARADAĞ, Yıldız ÇİÇEK, Ali Ekber ATMACA, Nurgüzel YAŞAR, Emre BİLGİN vb) ile Devrimci Sol Güçler'in kadın ve militanları olan (İbrahim ERDOĞAN, Niyazi AYDIN, Sabahat KARATAŞ, Perihan'lar vb.) ve DHB militanları (Müslüm AKYOL, Hasan ÇİÇEK, Saim BOZKURT, Mehmet BEŞGEN, Erdoğan TATAR, Ertan UZUNYAYLA) ve daha nice komünist, devrimci, yurtsever insan, kahpe pusularda, açık sokak infazlarında, dağ başlarında, ev baskınlarında hunharca katledildiler. İlerici, demokrat ve sosyalist basın-yayın organları üzerindeki faşist baskıları ve sansür uygulamaları yoğunlaştırıldı. Sansür yasağına uymayanlar; "Bölücülük ve devlet Düşmanlığı yapmak, suç teşkil eden cürümü övmek" gibi bahanelerle mahkemelerde "yargılanarak", onlarca dergi ve gazete sahip ve elemanlarını tutuklayıp yüzmilyonlarca liralık para cezaları kestiler, birçok yayın ve dergiyi toplattırdılar. Onlarca sıradan insan, ilerici ve devrimciler, komünistler gözaltında "kayboldu."

Elbette ki, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları üzerinde estirilen bütün bu faşist devlet terörü uygulamaları, hızla yükseliş ve gelişme içerisinde olan ulusal ve devrimci mücadele karşısında, iktidarını kaybetme korku ve telaşı içerisinde bulunan faşist hakim sınıfların başvurabileceği yegane çaredir. Çünkü, Lenin'in de vurguladığı gibi "iktidarını kaybetme korkusu içerisinde olan burjuvazi, yaralı bir kaplan gibi saldırganlaşır ve olmadık vahşi yöntemlere başvurur." Bugün, faşist komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içine düştüğü durum, tıpkı, Lenin yoldaş'ın da belirttiği türden bir korkuyu iliklerinde duymalarından dolayıdır. Ulusal ve devrimci mücadelenin hızlı grafik yükselişi; hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkileri de kızıştırmıştır. Çünkü, hızla gelişen her devrimci mücadele, karşı-devrim kampında çatlaklar yaratarak ilerler. Tam da bunun sonucudur ki, faşist Demirel ve İnönü koalisyonu içerisinde olduğu gibi, muhalefette ki faşist, gerici ve reformist partiler arasında da (aynı zamanda bunların kendi içlerinde) çelişki ve anlaşmazlıklar (her ne kadar dışa karşı "milli mutabakatı" söylemiş gibi görünseler de) tırmandırdı. Burjuva-faşist, reformist partilerin sözcülerinin bir kısmı "kültürel haklarını verelim, kurtulalım" derken, büyük bir kesimi ise, Osmanlı damarı kabararak "Dersim modelini uygulayalım ve bu sorunu halledelim!" düşüncesiyle faşist Türk devletinin geleneksel milli baskı, zulüm ve katliamlarının sürdürülerek sorunun "halledilmesinden" yana ağırlıklarını koydular. Elbette ki, hakim sınıflar arasındaki bu çatlaklar kaçınılmaz olarak faşist Türk Ordusu ve onun kurmayı MGK'ne de yansıdı. MGK, en üst düzey faşist devlet yetkililerinin de katıldığı ve gittikçe sıklaşan toplatılar yaptı. Toplantı gündeminin konusu her zaman "olağanüstü hal bölgesinde durum ve ülkede anarşi ve terör " olmuştur. Bu toplantılarında faşist devlet, uyguladığı baskı ve katiamlarla kendi-

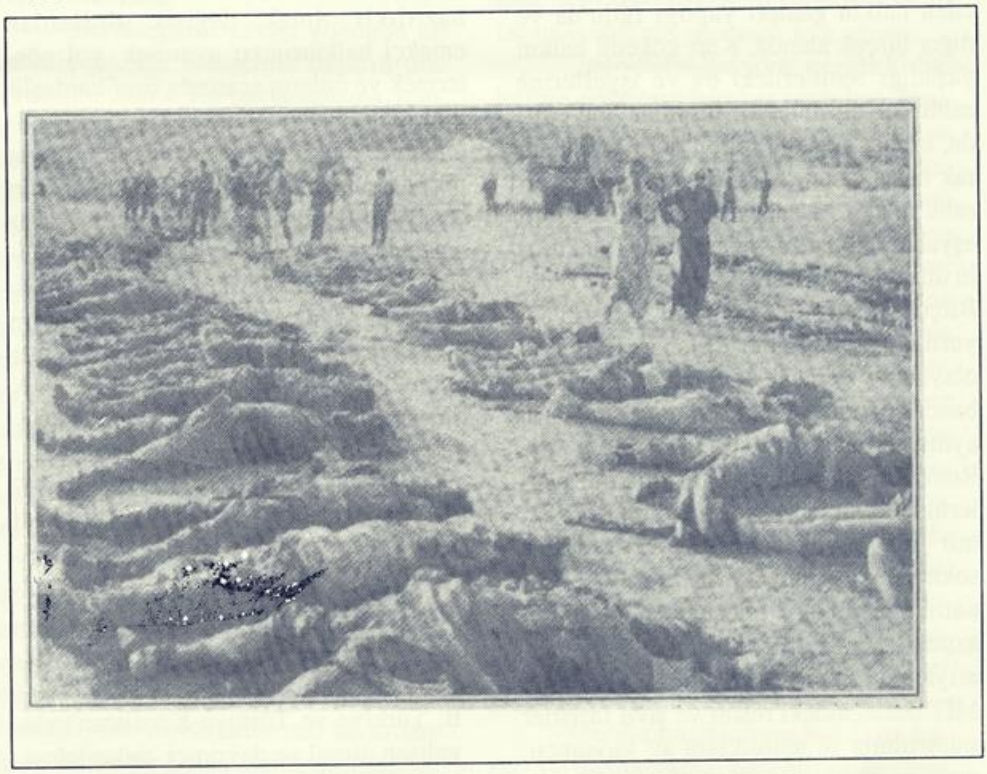

sinden uzaklaşan ve ulusal-devrimci mücadeleyi destekleyen halkı kazanabilmek için çareler arıyordu. Önceleri, sözümona "Şevkat ve güler yüz politikasını" denemek istediler, belki etkili olabiliriz diye. Fakat, iliklerine kadar faşizmin kan ve iriniyle dolu olan devletin gösterebileceği "şevkat", ancak ve ancak, daha fazla faşist baskı, zulüm ve katliam olabilirdi. Ki, onu da zaten, onyıllardır uygulamaktaydılar. Kürt Ulusu içerisinden satın oldukları paralı hain uşaklarından oluşturdukları korucularla birlikte "Şevkat ve ilgi" gösterdiler. Kendi faşist-gerici anlayışlarına göre, halkın namusuna el uzatarak iğrenç emellerine ulaşmayı amaçladılar. Yaralı gerillaları, emperyalist efendilerinin kendi hizmetlerine sunduğu tankların ve panzerlerin arkasına bağlayıp sürükleyerek katlettiler. Ve böylece, sözümona altına imza attıkları uluslararası savaş kurallarına ve insan hakları sözleşmelerine karşı olan "bağlılık, samimiyet ve duyarlılıklarını" gösterdiler. İdeolojik ve psikolojik korku ve terör yayma araçları olan televizyonlarında faşist propagandalarına hız verip, şehit edilen kadın gerillaların çıplak görüntülerini ekranlarına getirerek "bağımsızlık ve objektif" haber verme görevlerini yerine getirdiler. Bütün bu insanlık dışı, vahşi, olaylar, kara Afrika'da veya meşhur Latin-Amerika ülkelerinde değil, "Demokratik ve şeffaf bir Türkiye" sloganıyla sahneye çıkartılan faşist Demirel-İnönü koalisyanunun hüküm sürdüğü Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'ında yaşanmaktadır. Faşist koalisyon hükümeti, "Şeffaflık" politikasını gerçek anlamıyla pratiğe uygulamıştır. Öyle ki, daha önceleri gizlice ve ıkına-sıkıla geçiştirmeye çalıştıkları azgın işkencelerini, tecavüzlerini, ev ve sokak infazlarıyla gerçekleştirdikleri katliamlarını, faşist Devlet Terörü Yasasının tam bir işlerliğe kavuşturulmasıyla birlikte, adeta ibret olsun diye açıkça herkesin gözleri önünde ve hiç gizlemeye bile gerek duymaksızın, hem de bizzat sözü-

mona "insan hakları komisyonu" sorumlularını da çağırarak onların da eşliğinde "şeffaf" bir şekilde devreye soktular. Ulusal ve devrimci silahlı mücadelenin karşısına, faşist devlet terörünü (faşist Demirel'in de dediği gibi 'devleti tam bir işlerliğe kavuşturarak') resmiyete bindirerek en "demokratik" görevlerini de kısa sürede yerine getirdiler.

Diğer yandan, demokratik bir muhteva taşıyan ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında, çeşitli milliyetlerden halklarımızın milli duyguların kullanarak, Türk şövenizmini körükleyip geliştirdiler. Kürt halkının Ulusal Bayramı ve Özgürlük Günü olan geçen yılki Newroz kutlamalarında, faşist Türk devleti saldırı ve katliamlarını en üst boyuta çıkararak Diyarbakır, Mardin, Siirt, Şırnak, Kulp vb. yerlerde yüzlerce insanı katletti ve yüzlercesini de yaraladı ve tutukladı. Aynı katliam ve tutuklamalar, bu seneki yaz ve sonbahar ayları boyunca da sürdürüldü. Türk işçi ve köylüleri arasında şövenizm körüklenerek; Trakya'da, İzmir'de, Kayseri'de, Alanya'da ve Irak-Kürdistan'ına girişilen saldırıyı protesto eden halkın gösteri yaptığı Iğdır'da ve diğer birçok alanda, Kürt kökenli halkın yaşadığı semtlerdeki ev ve işyerlerine saldırılar düzenlendi. İnsanlar linç edilde, birçok kişi öldürüldü, ağır yaralanarak hastahanelik yapıldı, milyarlarca liralık maddi hasarlar verdirildi. Değerli eşyaları çalınarak yağma edildi ve kurulu düzenleri (Kürt halkının) tarımar oldu. Birçok Kürt kökenli insan yerlerinden yurtlarından sürgüne zorlandı. Bütün bu olaylar ve gelişmeler, bizlere hiçde yabancı değildir. çünkü, bu uygulamaların aynısını faşist Türk devleti 1960'larda Rum, Ermeni ve Yahudi azınlık milliyetlerinden halkın yaşadığı İstanbul ve İzmir gibi büyük şehirlerde de devreye sokmuştu. O zamanlar da altın ve el sanatları piyasasını ellerinde bulunduran azınlıkların üzerine, gözü Türk şövenizmiyle karartılmış ve beyni yıkanmış MİT desteğindeki resmi ve sivil faşistler saldırtılmış ve azınlıklara ait kuyumcu, mağaza vb. işyerleriyle evler tahrip edilerek, yağmalanmış ve kıymetli eşyaları, herkesin gözünün önünde çalınmıştı. Bu olaylar, faşist Türk hakim sınıflarının bilinçli bir kışkırtmasıyla yapılmıştı. Bugün ise, aynı senaryo bu sefer Kürt halkı üzerinde uygulanmaktadır.

Faşist Türk Devleti, değişik Ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler ve köylüler arasına milliyetçilik ve şövenizm tohumlarını saçarak husümet yaratmak, onları bölerek birbirine düşman etmek ve böylece sömürü düzeninin ömrünü daha da uzatmak istemektedir. Bu konuda Stalin yoldaş şöyle demektedir;

"Milliyetçi baskı politikası.. halkın geniş tabakalarının dikkatini, sosyal meselelerden, sınıf mücadelesi meselelerinden ulusal meselelere; proletaryanın ve burjuvazinin ortak meselelerine çevirir. Bu da 'çıkarlar harmonisi' yalanını yaymak için, proletaryanın sınıf çıkarlarını örtbas etmek için, işçileri manevi bakımdan köleleştirmek için elverişli ortam yaratır. Ve böylece, bütün ulusların işçileri arasında birliği kurma görevinin karşısına ciddi bir engel dikilmiş olur." Evet, Stalin yoldaşın da vurguladığı gibi, hakim sınıflar, milliyetçilik baskısını kullanarak ve şövenizmi körükleyerek, ezilen değişik uluslardan Türkiye ve T. Kürdistanı işçi ve köylülerinin dikkatlerini devrim sorunundan uzaklaştırmaya ve onların birligini engellemeye çalışmakta ve bunu da uygulamaktadır.

Biz Komünstlere ve sınıf bilinçli işçilere, devrimcilere düşen görev ise, burjuvazinin bu oyununa karşı uyanık ve hazırlıklı olmak; değişik uluslardan emekçi halklarımızı uyarmak, yol göstermek ve onların arasında sınıf kardeşliğini, enternasyonalizm ruhunun yaşatılmasının halkların çıkarına olduğunun propağandasını yapmaktır. Bunun için çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımız arasında derhal ve kararlı bir şekilde, faşist Türk hakim sınıflarının şövenist politikasını teşhir eden ve kitleleri devrim mücadelesine seferber etmek amacıyla bıkmadan, yılmadan ve sürekli bir devrimci kampanya yürüterek silahlı mücadeleye hız ve omuz vermeliyiz.

FAŞİST TÜRK ORDUSU VE İŞBİRLİKÇİ TALABANİ-BARZANİ HAREKATININ IRAK- KÜRDİSTAN'INDAKİ SALDIRI OPERASYONLARI VE GELİŞMELER

Komprador Burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıflarının faşist devleti, Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'ında gelişen ulusal ve devrimci mücadeleyi bastırmak için -kısmı başarılar sağlamakla birlikte, başvurduğu yukarıda belirttiğimiz bütün faşist devlet terörü uygulamalarına rağmen, kalıcı hiçbir başarı sağlayamamıştır. Özellikle, Türkiye-Kürdistan'ındaki faşist baskı, sindirme ve katliam politikası nedeniyle faşist devlet, gerek yurtiçi kamuoyunda ve gerekse de uluslararası kamuoyunda oldukça teşhir olmuştur. Öyle ki, emperyallist efendileri ve onların denetimindeki uluslararası AF örgütü, insan hakları komisyonu vb. gibi kuruluşlar bile -aralarındaki çelişkileri de kullanarak- Türkiye aleyhine rapor ve kararlar yayınlamışlardır. Tabii ki, onlar (emperyalistler) muhtemel gelişmeleri de hesaba katarak (ileride kendilerine bağlı bir Kürt devleti'nin kurulması) Kürtlerin "ulusal ve kültürel haklarının tanınmasını" da isteyerek, Kürt burjuvazisine göz kırpmaktadırlar. Diğer yandan ise, uşakları olan faşist Türk devletine verdikleri gelişmiş silahlarla girişilen Türkiye-Kürdistan'ındaki katliamlara kayıtsız kalmakta fakat, sıkıştıkları zaman da uşaklarını azarlayarak " bu işi usulüne göre yapın" mesajları vermekte ve bazen de kamuoyunun gözünü boyamak için, tıpkı Alman emperyalizminin yaptığı gibi göstermelik ve hiçbir zaman da uygulanmayan "silah ambargosu" kararları almaktadırlar. Özellikle Alman emperyalizminin ambargo kararlarının bir yanı yukarıdaki gibi olmasına rağmen, esas neden ise şudur: Bilindiği gibi, modern revizyonist iktidarların ard-arda yıkılmasından sonra, yeni pazar alanları açılmış oldu. Yeni açılan (yani Rus sosyal-emperyalizminin denetiminden esasen çıkan) bu pazarları kapma mücadelesi emperyalistler arası çelişkiyi de artırdı.

Rus Sosyal-emperyalizminin denetiminden çıkan bir çok Doğ Avrupa ülkesi ve Rus sosyal-emperyalizmi sınırlarındaki Cumhuriyetleri, yarı-sömürgeleştirme mücadelesinde Almanya, D. Avrupa ülkeleri üzerinde etkili olurken, ABD ise, özellikle Türkiye kanalını da kullanarak "Türkiye Cumhuriyetler" diye bilinen ülkeler üzerinde daha avantajlı duruma geldi. Türkiye'nin tavrı, özellikle Türki Cumhuriyetlerin hangi emperyalist devlete yarı-sömürgeleştirilmesi noktasında önemliydi. Ve Türkiye'de, Alman emperyelizmine (cılız da olsa) göz kırpsa bile esasen ABD için yeşil ışık yakar durumdadır.

Oysa, Alman emperyalizmi, Türkiye'nin bu cumhuriyetler üzerindeki etkisini kendi lehine (Almanya için) kullanmasını -doğal olarak- istiyordu Türkiye'nin tavrı bu yönlü olmayınca, Alman emperyalizmi Türkiye'yi "silah ambargosu" kararıyla daha büyük ve daha ciddi yaptırımlar uygulayabileceği noktasında uyarılarda bulundu. "Silah ambargosu" için "Kürt sorunun" bahane etmesi ise; bir yandan, Kürt burjuvalarına ve gelecekte muhtemel bir Kürt devletine egemen olabilmek için ön bir yatırım öte yandan ise, Türk komprador burjuva ve büyük toprak ağaları üstündeki Alman

emperyalizminin sahip olduğu "Demokrasi kılıcını" birkez daha hatırlatmakta. Ama asla, Kürt halkına uygulanan zülme, baskıya karşı Alman emperyalizmi "silah ambargosu" kararı almadı. Zaten bu emperyalizmin karekteristik özellikleriyle çelişir.

Ayrıca, Körfez savaşından da gerek ekonomik gerekse de, siyasi nüfuz elde etme noktasında ABD diğer emperyalist devletlerden, özellikle de Alman emperyalizminden daha karlı bir şekilde çıktı. İşte bu nedenden de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki kızıştı; hem de bölgeye daha da ilgilerini artırdı. Alman emperyalizminin hışmı veya "Kürt sorununa sahip çıkan demokratlığı" (!) işte bu nedenlerdendir.

Faşist Türk devleti ise, emperyalist efendileriyle aralarında dönem dönem böylesi "sorun ve krizlerin" çıkmasına rağmen, imam bildiğini okur ilkesinden şaşmadan (ki zaten, farklı bir tavır beklemek ham kafalılık ve devletin nideliğini kavramak demektir.) faşist baskı, sindirme ve katliamlarına yeni boyutlar katarak, devam etmektedir. Özellikle, 1984'lerden başlayarak belli aralıklarla Türkiye ve Irak-Kürdistan'ına karşı, büyük bir saldırı başlatmıştır. Zira işgale dönüşen bu büyük saldırının pek hissettirilmeyen, gözlerden uzak tutulan diğer bir nedeni hiç kuşkusuz TC.'nin Irak-Kürdistan'ında ilan edilen "Federe Kürt Devleti"nden duyduğu rahatsızlıktır. Kısacası; saldırı bir yanı ile PKK kamplarına yöneliktir. Diğer yanıylada "Kürt Federe Devleti"ni hedeflemektedir. 4 Ekim 1992 tarihinde başlatılan bu saldırı, havadan ve karadan çok yoğun bir şekilde devreye sokularak, TC. tarafından 600 kilometrekarelik alanda işgale dönüştürülmüş Türkiye ve Irak Kürdistan'ındaki birçok sivil yerleşim yerleri, köyler, ormanlar ve dağlar bombardımana tabi tutulmuş ve halen de sürmektedir. Faşist Türk devleti, Osmanlılardan devraldığı azınlıkları ve kürtleri birbirine kırdırma politikasını bugün, Irak ve Türkiye Kürdistan'ında yaygın ve etkili bir şekilde kullanmaktadır. Kürt Ulusal Hareketi tarihinde her zaman emperyalistlerin ve onların bölgedeki faşist-gerici uşaklarının, Kürt Ulusu içinden satın aldıkları işbirlikçi hainler vasıtasıyla çevirdiği dolaplar ve burjuva ayak oyunlarıyla birbirine karşı kullanarak bastırılmıştır. Bugün, yine aynı yöntem, değişik tarihi kesitte ve değişik uşaklar kullanılarak Irak Kürdistan'ında uygulanmaktadır.. Elbette, Talabani ve Barzani işbirlikçilerinin bu duruma gelmesine yol açan gelişmeler, 1991 yılı başlarında gerici-haksız körfez savaşının çıkışıyla birlikte yoğunlaşmıştır.

Emperyalist haydutlar, 1989'dan itibaren Sosyal-emperyalist kampın açıktan iflası ve çözülüşüyle birlikte, dünya çapında "komünizmin çöktüğü ve Marksizmin öldüğü" şeklinde bir ideolojik terör kampanyası yürüttüler. Ve "Yeni Dünya Dü zeni" adını verdikleri, ama, eskisinden hiçbir farkı olmayan "yeni" emperyalist politikalar devreye sokmaya başladılar. Bu emperyalist politikanın temelini ise; azami kar ve pazar sorunundan kaynaklanan emperyalistlerin rakipsiz olarak tüm dünyayı hegemonyaları altına alma anlayışı oluşturmaktadır. Öyle ki, rakip sosyal-emperyalist kamp çözüldüğüne göre; potansiyel tehlike, emperyalizme karşı yükselen Ulusal ve Sosyal Kurtuluş mücadeleleriydi ve bunları esas tehlike olmasına rağmen, kendi uşaklarından da (aralarındaki çıkar çelişkilerinden kaynaklanan) karşı koymaların acımadan bastırılması ve dolayısıyla da " hadlerinin bildirilmesi" gerekiyordu. Bu amaçla 1990 yılının sonlarına doğru, faşist Saddam rejiminin zengin petrol yataklarıyla dolu yağlı bir parça olan Kuveyt'i işgal ve sonunda da ilhak etmesi, emperyalist efendilerini fena halde sinirlendirdi. Emperyalistler, böylesine petrol zengini yağlı bir parçayı çömezlerine kaptırmak gibi bir niyete pek sahip değillerdi. Bu yüzden, ABD emperyalizminin kumandasındaki bütün emperyalist haydutlar birleşerek, gelişmiş silahlarla, bizzat kendilerinin donatıp, destekleyip büyüttükleri "canavara" karşı büyük bir savaş başlattılar ve doğal olarak kısa sürede de bu "haylaz uşaklarını" dize getirdiler. Ve bir daha aynı "haylazlığı" yapacak olduğunda, iktidarından da olacağını sıkı sıkı tembihlemeyi de unutmayarak, dünyadaki diğer uşaklarına ve ezilen halklara karşı da bunu bir ibret vesilesi olarak kullandılar. İşte, daha bu körfez savaşı sürerken, Talabani ve Barzani bunu bir fırsat olarak değerlendirip, bazen açık ve çoğunlukla da gizli olarak emperyalistlerle ilişkiye geçerek, bölgede kendilerinin de bulunduğunu hissettirdiler. Emperyalistlerin destegini alabilmek için, aktif rol alabileceklerini bile açıkça vurguladılar. Bu arada, faşist Saddam'ın, savaştaki yenilgisinin acısını çıkartmak istercesine Irak-Kürdistan'ına saldırması ve binlerce Irak Kürdünü Türkiye-Kürdistan'ına sürmesi de fırsat bilinerek emperyalistler, "insani yardım ve Kürtlerin Saddam canavarından korunması" bahanesiyle, bölgeye "Çekiç Güç" adını verdikleri işgal ordularını konuşlandırdılar ve Irak'ın 36. paralelden yukarısını "askeri faaliyete yasak tampon bölge" ilan ederek, Saddam'ın denetiminden çıkararak kendi kontrolleri altına adılar. Bundan amaçları, emperyalizmin denetimi ve kontrolünde bir "Kürt Devleti'nin kurulmasının ilk adımlarının atılmasıydı. Böylesi bir gelişmeye dünden hazır ve istekli olan Irak-Kürdistan'ı Ulusal Kurtuluş Hareketinin milli burjuvazinin sağ kanadının hızla

6 SAAT GÖRÜŞTÜLER Jandarma Genel Komutanı Org. Eşref Bitlis'in Kürt liderlerle yaptığı toplantı, yaklaşık 6 saat sürdü. Org. Bitlis ve Kürt liderler toplantı salonuna girerken neşeli görünüyorlardı. Kürt liderler, Silopi'deki görüşmeye Peşmerge korumalarıyla gelmişler

kompradorlaşan önderleri olan ; Talabani ve Barzani, özellikle 1992 yılı başlarından itibaren, emperyalist ülkelere (ABD, İngiltere, Fransa, Almanya) yapmakta oldukları ziyaretlerini iyice sıklaştırdılar. Irak-Kürdistan'ındaki KDP ve YNK'nın başını çektiği ulusal hareketin milli burjuvazinin sağ kanadının kompradorlaşan önderliğinin bu tavrı, tam da onların burjuva sınıf yapılarına uygundur ve bunda da şaşılacak hiç birşey yoktur. Çünkü, ulusal burjuvazi kararsız, sallantılı ve ikili bir karakter taşır. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağımızın niteliği gereği; burjuva demokratik bir sorun olan ulusal sorunun da gerçek anlamda çözümü ve başarısı, ancak ve ancak, ML-MZD bilimiyle donanmış, proletaryanın omuzlarındadır. Dolayısıyla, proletarya dışında hiçbir sınıf, ulusal sorunu çözebilme yeteneğinde ve kudretinde değildir. Ve eninde sonunda kaçınılmaz olarak emperyalizmle işbirliğine girerek teslim olur. Çünkü, emperyalizm kendi ekonomik-siyasi gücünden bağımsız bir burjuva iktidarına asla yaşam hakkı tanımaz ve kendi emperyalist ağı ve ilişkileri içerisinde eritir ve kompradorlaştırır.

Bugün, bunun somut örneğini, Irak-Kürdistan'ında emperyalistlerin bu bölgedeki (Irak dışında) bir kısım gerici-faşist uşaklarının da onayı ve desteğiyle kurdurulan, Talabani-Barzani önderliğindeki "Kürt Federe Devleti" ile yaşamaktayız. Emperyalistlerin ve bir kısım bölgedeki gerici-faşist yönetimlerin desteğiyle ve göz yummasıyla kurulan "Kürt Federe Devleti" nin Ekim ayı başlarında ilanıyla birlikte, faşist Türk Ordusu ve işbirlikçileri Talabani ve Barzani güçlerinin, Irak-Kürdistan'ındaki PKK kamplarına saldırıları aynı tarihte başlamıştır. Bütün yaz aylarını, emperyalist ülkeleri ve bölgedeki gerici devletleri ve özellikle de faşist Türk devletini resmi ziyaretlerle açık ve gizli olarak defalarca dolaşarak geçiren Talabani-Barzani uşak ikilisi, "Kürt Federe Devleti"nin kuruluşu için icazet toplamaktaydı. Ve PKK şahsında Kürt ulusuna yönelik askeri saldırıların planı o zamanlardan sinsice yapılmaktaydı. Elbette ki, bütün bu gelişmeler, Talabani-Barzani uşakları ikilisiyle koordineli bir şekilde, ABD emperyalizminin askeri haydutları karargahı olan Pentogonda, "Yeni Dünye Düzeni" emperyalist politikasının Orta-Doğu'ya özgü olan bölümünün devreye sokulmasıyla beraber gündeme gelmiştir. Çünkü, emperyalizme ve bölgedeki uşaklarına darbeler vurarak gelişip güçlenen ve Ulusal kitle tabanı yaratan PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılması ve bölgede emperyalist politikaların uygulanmasının önündeki engellerin kaldırılması gerekmekteydi. Bu aşamada işbirligine yanaşmayan PKK, emperyalizm ve bölgedeki gerici-faşist uşakları için bir engel oluşturmakta ve bu engel giderekte büyümekte ve Irak-Kürdistan'ındaki Kürtler arasında da taban tutturmaktaydı. Elbette ki bu gelişme Talabani-Barzani uşak ikilisinin de tepkisini çekmesine ve PKK ile aralarındaki etkinlik alanı yaratma çelişkisinin kızışmasına yol açtı. Bu çelişkiyi de ustaca kullanan emperyalizm ve uşağı faşist Türk Devleti, Talabani-Barzani uşak ikilisiyle de işbirliği yaparak, PKK kamplarının bulunduğu alanlara ve özellikle de faşist Türk ordusu tarafından Türkiye ve Irak-Kürdistan'ındaki sivil yerleşim alanlarına saldırdılar. Yüzlerce PKK savaşçısını, sivil savunmasız insanları katlederek, binlerce insanı da yaraladılar. Köylerde halkın evlerini başlarına yıktılar, binlerce insanı sürgün ettiler. Dağı,taşı ormanları, dereleri (ve önlerine ne geldiyse) bir bütün olarak Irak ve Türkiye ile Irak-Kürdistan'ının bir bölümünü, attıkları tonlarca ağırlıktaki bombalarla yakıp yıktılar. Faşist Türk devletinin sözcüleri, her ne kadar "Nepalm bombası kullanmadık" diyorlarsa da, uluslararası savaş kurallarını da hiçe sayarak, kitle imha silahları olan "Nepalm ve biyolojik" silahları da kullandılar. Böylece, faşist Türk devleti ataları olan Osmanlı despotizminin ve barbarlığının yeni örnekleriyle, bir kez daha o lanetli siciline yeni kanlı ve vahşet dolu sayfalar ekledi.

Her ne kadar, Kasım ayı başlarında PKK ile Talabani ve Barzani uşak ikilisi arasında yapılan bir anlaşmayla ateşkes kararı alınmışsa da bu fazla uzun ömürlü olmayacaktır. Çünkü PKK kamplarını imha etme bahanesiyle, Irak-Kürdistan'ını işgal eden faşist Türk Ordusunun gerçek niyetinin sadece bu olmadığı ve kendisinin denetiminde -tıpkı, İsrail Siyonizmi'nin Filistin işgal topraklarında oluşturdugu "Gazze Şeridi" gibi- bir "güvenlik şeridi" yaratmayı amaçladığı ve bir süre daha burada kalacağı açığa çıkınca, iki ateş arasında sıkışan PKK'nın da talebiyle, "Kürt Federe Devleti" ateşkes anlaşmasını imzalamıştır. Bu durum, elbette ki, faşist Türk devletinin bu aşamada hiç beklemediği birşeydi ve "Kürt Federe Devleti"ni aralarındaki işbirliği anlaşmasını bozmakla suçladılar. Bu gelişme üzerine, faşist Türk devleti, İran, Suriye ve Suudi Arabistan'a 14 Kasım tarihi için bir zirve toplantısı çağrısı yapmıştır. Bu toplantıda büyük olasılıkla, emperyalist efendilerinin de onay ve önerileriyle, Orta-Doğu'daki durum ve bölgedeki Kürt sorunu ve özellikle de ilan edilen "Kürt Federe Devleti"ne karşı ortak tavır alınması gerektiğidir. Çünkü Türkiye, Iran ve Suriye aynı dertten muzdariptirler. Kendi ülkelerindeki Kürtlere de "kötü örnek" teşkil eder "kürt Federe Devleti" ilanı. Ne pahasına olursa olsun, yılların hasmı bu devletleri bu konuda ortak tavır almalarına itecektir. Suudi Arabistan ise Irak'ın güneyinde yaşayan Şiilerle ilişkisi ve açık desteği nedeniyle İran'la bu konuda aynı masaya oturmayabilir. Ki şimdiden toplantıya katılmama eğilimlerini belirtmektedir. Kapalı kapılar ardından yapılacak olan bu zirve toplantısıyla hazırlanacak olan sinsi plan ve tertipler; önümüzdeki günlerin faşist-gerici yeni saldırı ve yerel savaşlarla birlikte baskı, sürgün, sindirme ve hazırlıklarına şimdiden girişerek, emperyalizmin ve uşakları faşist -gerici uşaklarının olduğu gibi, faşist Türk devletinin de bu alçakca ve sinsi planlarını boşa çıkartmak için, silahlı mücadeleyi en üst boyutuna çıkarmak zorundadır.

Biz, komünist devrimciler olarak, faşist Türk devletinin ve işbirlikçileri Talabani-Barzani uşaklarının, PKK'ya ve Kürt halkına karşı "şer ittifakı" oluşturarak giriştikleri saldırı ve vahşi katliamlarını lanetliyor ve bunun hesabının komünistlerin önderliğinde yürütülecek olan Halk Savaşı yoluyla her Kürdistan parçasının bağlı olduğu ülkelerde gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk Devrimiyle sorulacağına inanıyoruz. Çünkü, ilerici-demokratik bir muhtevaya sahip ezilen bağımlı Kürt Ulusunun yürütmekte olduğu Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Komünist Partisi Önderliğindeki Sosyal Kurtuluş Mücadelesi olan DHD ile birleşmediği sürece, gerçek kurtuluşunu sağlayamayacak ve kaçınılmaz olarak (niyet edildiğinden değil, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının objektif yasalarından dolayı) tıpkı, Talabani-Barzani uşak ikilisi örneğinde de görüldüğü gibi, emperyalizme ve gericilige teslim olacaktır. Varolan bu objektif gerçeği görmemek, Marksist bilimin zır cahili olmak ve niyet ne olursa olsun, objektif olarak emperyalizme ve gericiliğe karşı yelkenleri suya indirip teslim olmayı şimdiden kabül etmek demektir.

KAYIPLARIN, İNFAZLARIN VE BÜTÜN CİNAYETLERİN HESABI SORULACAKTIR!

Yusuf ERİŞTİ (9 Mart '92), Hüseyin TORAMAN (28 Ekim '91), Soner GÜL- Hüsamettin YAMAN (6 Mayıs'92), Hasan GÜLÜNAY (20 Temmuz '92), Ayhan EFEOĞLU(6 Ekim '92) ve Tuğrul ÖZBEK (9 Ekim '92)

Bunlar, son dönemlerde evlerinden, iş yerlerinden veya sokaktan alınarak "kaybolan" devrimcilerin isimleri.. Bu isimler sadece İstanbul'daki 'kayıp' lardır.

Önce gözaltına alma, sonra yoğun işencelerden geçirme ve daha sonra sessizce katledip ortadan kaldırma.... Faşist T.C., toplumsal muhalefete önderlik eden devrimcilere, Komünistlere uyguladığı vahşi politikanın yalnızca bir ayağıdır bu. Kaybetmelerin yanısıra, faili (meçul) devlet cinayetleri, sorgusuz-sualsiz yerinde infaz, ve benzerleri devletin, devrimcilere karşı izledi alçakça politikasının diğer yöntemlerinden bazılarıdır. İşte en son örnekleri: Ayhan EFEOĞLU ve Tuğrul ÖZBEK Ekim ayında gözaltına alınarak kaybedildiler. Şaban BUDAK sorgusuz bir şekilde sokakta infaz edildi. Remzi BASALAK işkencede polise karşı takındığı militan tavrına ve devrimci direnişine yenilenler tarafından sorguda hunharca katledildi.

Özellikle, Demokrasi, insan hakları, şeffaflık gibi vaatlerle halkı aldatarak işbaşına gelen DYP-SHP koalisyon hükümeti döneminde bu barbarca devlet terörüne daha sıkça rastlanır oldu. Örneğin, sadece Batman'da son iki ayda 200 kişi, faili devlet olan cinayetlerle katledildi. Yine koalisyon hükümetinin son 4-5 ayında başta Kürt yurtsever Musa ANTER olmak üzere bir çok devrimci gazeteci öldürüldü. Keza aynı dönemde, onlarca devrimci evde sokakta vb. yerlerde "insan haklarından sorumlu" devlet bakanın gözleri önünde iğrenç bir şekilde şehit edildiler. Türkiye-Kürdistan'ında daha da alçaklaşan T.C, Şırnak'ta, Kulp'ta olduğu gibi toplu katliamlara girişti. Bütün bunlarla hızını alamayan kan emici kompradorlar ve büyük toprak ağaları, her gözeneklerinden emekçi halkın devrimcilerin, komünistlerin kanının fışkırdığı üniforma giydirilmiş it sürülerini Irak-Kürdistan'ına sürmüş ve burada da devrimcilerin yanı sıra, Kürt halkına da vahşice saldırmaktadır.

Katledilen devrimcilerin ve komünistlerin kanına boydan-boya batmış olan hakim sınıfların bu politikası, sadece bugün, iş başında olan koalisyon hükümetine özgü bir politika değildir. Her türlü devlet terörünü içeren bu politika Türk hakim sınıflarının egemenlik tarihleri boyunca, zülme, sömürüye, işkenceye isyan eden kesime, kısacası, toplumsal muhalefete karşı uyguladığı değişmez ve asla vazgeçmeyecekleri politikadır. Cumhuriyet tarihi ve öncesi bunun yüzlerce örneği ile doludur.

Biz komünistler komprardor patron-ağa devletinin "cennet"ini koruyabilmesi için uyguladığı bu barbarlık ve vahşet dolu iğrenç politikasının bilincindeyiz. Bu bizim için anlaşılamaz bir durum değildir. Hükümet katındaki değişiklikler, hangi isim altında olursa olsun, ister sosyal demokrat, ister merkez sağ veya her iki kesimin koalisyonu şeklinde ve bütün iki yüzlü vaatlerine rağmen en "demokrat" (!) yönetimlerinde bile devlet terörü politikası toplumsal muhalefeti bastırmak için uygulayacakları esas yöntemleridir. İşte bu nedenle biz komünistler hükümetler düzeyindeki bu değişikliklerden ötürü hiç bir şekilde "beklemedeneme" sürecine girmeyiz. Aynı şekilde halkı uyarır ve devrimci mücadelede hakim sınıflardan devrimci şiddet kullanmaksızın hiç bir şeyin alınamayacağını ve özellikle de siyasi iktidarın alınamayacağını ısrarla belirtisiz bekleyenler bugün ağır bir hüsranla karşı-karşıyadırlar. Ülkenin her bir karış toprağını devrimci kanıyla sulayan iğrenç, iğrenç oldukları kadar da alçak olan bu zavallı yaratıklar, saltanatlarının yıkılmaya doğru her gün biraz daha karşı-karşıya kalmasıyla daha da vahşileşeceklerdir. Evinden alınarak katledilenler, sokaklarda infazları, her türlü katliam toplumsal muhalefetin gelişmesi ile birlikte artarak devam edecektir.

Hiç kuskusuz bütün bu uygulamalar, kompradorların, büyük toprak ağalarının ve bunlarla kader birliği yapmış olan bilimüm halk düşmanlarının, devrimciler ve komünistlerin mücadelesi karşısında tir-tir titremekte sonuna kadar "haklıdırlar." Onlar korkmalı ve titremelidirler. Çünkü dökülen bunca kanın hesabı en küçük damlasına kadar sorulacaktır. İşte kızıl ordumuz bunun için vardır. TİKKO hiç bir halk düşmanını hak ettiği cezadan asla mahrum bırakmayacaktır. Onlar gözaltında, işkencede katlettiklerini ne kadar inkar ederlerse etsinler, bu katliamlarının hesabını mutlaka vereceklerdir. Gözaltında kaybedilen Hasan GÜLÜNAY'ların, Ayhan EFEOĞLU'larının, Tuğrul ÖZBEK'lerin, işkencede katledilen Remzi BASALAK'ların, sokakta sorgusuz yargısız infaz edilen Musa ANTER'lerin, Şaban BUDAK'ların hesabı Partimiz TKP/ML önderliğindeki şanlı Demokratik Halk Devrimi (DHD) mücadelesi sürecinde mutlaka sorulacak ve katiller cezalandırılacaktır.

Yaşamı boyunca zulme isyan eden ve kahramanca direnerek şehit düşen devrimciler, komünistler ölümsüzleşerek mücadelemizde sonsuza tek yaşayacaklardır. ....

Onları hainice katledenler ise, DHD, sosyalizm ve Komünizm mücadelemizde hak ettikleri tarihin çöplüğüne gömüleceklerdir.

NOT: Yukardaki yazı Kasım ayının hemen başında kaleme alındı ve baskıya gönderildi. Fakat, yazı henüz gitmesi gereken yere ulaşmadan, konuya ilişkin yeni haberlerle çalkalandı Türkiye. Yeni "kayıp"lar, "kayıp"ların ailesinin süresiz açlık grevleri vb. ard-arda yeni gelişmelerdi..

Yukarıda "kaybe"dilen devrimcilere Kasım ayında yenileri eklendi. Komprador burjuvalar ve büyük toprak ağaları halka karşı başlattıkları topyekün savaşta "kayıp" etmelere daha da ağırlık vererek, halkı korku ve sindirme politikası ile düzenin birer uysal köleleri haline getirmeye çalışıyorlar.

İşte son "kayıp"lar; 6 Kasım 1992'de İstanbul'da düzenlenen bir operasyonda gözaltına alınan, Ziya Ulusoy, Celal Meral ve Mehmet Üstündağ. Ayrıca, Bursa'da Semih Genç'de başka bir operasyonda gözaltına alınmasına rağmen, hakim sınıflar tarafından bu devrimcilerin gözaltına alınışları inkar edilerek belirlenen alçakca "kaybetme" politikasına bütün hızlarıyla devam etmektedirler.

SOSYALİZMİN SORUNLARI

SOSYALİZMDE SINIF MÜCADELESİNİ KAVRAMADA MAO ZEDUNG'UN ÖNEMİ

II. BÖLÜM

Marx tarafından modernleştirilerek bilim halini alan sosyalizm; üretim faaliyetlerine bağlı olarak yetkinleşen ve gelişen -yetkinleşip geliştikçe faaliyetlerini bir üst aşamaya taşıyan- insan ve insan toplumunun sınıf mücadelesi kanalıyla, geniş bir bilgiler yelpazesi üzerinde yükselmesinin ifadesidir.

İnsanlığın bilimlere ulaşması; insan emeğiyle birlikte ortaya çıkan bilginin, emeğe ve düşünceye koşut olarak genişlemesi ve tek tek alanlarda yoğunlaşması sonucudur. Bilginin genişlemesi ve bazı alanlara doğrudan bağlı bilginin yoğunlaşması, onu tarihsel bir sistematiğe kavuşturma zorunluluğunu dayatmıştır. Bu ise bilginin çeşitli kategoriler biçiminde ayrıştırılması ve "bilim" dediğimiz formlar haline getirilmesi demektir. Bu durum "toplumun üretici faaliyetlerinin ihtiyaçlarından doğar." Ve bilginin bilim formları biçimini alması, uzun diyebileceğimiz tarihsel bir gelişim sürecini gerekli kılmıştır. Bilginin kategorize edilmesi; onların birbirleriyle olan bağlantılarını reddetmez. Maddenin ya da hareketin taşıdığı sonsuz bağı, kaynağı olduğu bilgi ve bilimlerin bağını ve veya içiçeliğini de açıklar.

Emeğin bilgiye-bilginin tekrar emeğe dönüşüm sürecinin kesintisizliği, bilgi birikimiyle orantılı olarak gelişir. Bilgi birikimindeki bu oran, tıpkı piramidin yukardan aşağıya genişlemesi biçiminde katlanarak büyümektedir. Algısal bilgi döneminde "ağır" gelişen bilgi, yine de gelişimini katlanarak sürdürmekteydi. Ama henüz piramidin tepesinde olunduğundan, gelişimin boyutu da kaçınılmaz olarak dar idi. Yine verilere duyulan ihtiyaç, yani, "bilginin" kendinden önceki bilgi birikimine duyduğu ihtiyaç-zorunluluk; verilerin zengin olmadığı ilk dönemlerde, gelişimin de ancak, "eldekiyle" orantılı olarak sağlanmasını mümkün kılıyordu.

Üretici faaliyetlerin gelişiminin doğurduğu bilim, bu faaliyetlerin boyutlanmasıyla bir çok dala ayrıştırıldı. Ve bu ayrışma, üretici faaliyetlerin gelişimi her bilim dalı, belirli bir ekonomik ve sosyal gelişmişlik aşamasının ürünüdür. Bu açıdan bakıldığında, sosyalizmin neden -örneğin; 7. veya 13. yüzyıllarda değil de- 19. yüzyıllarda bilimselleştirilebildiği kolayca anlaşılır. Bu durum sadece sosyalizm için değil, diğer toplumsal bilimler ve doğa bilimleri içinde geçerlidir.

Bilginin formlar haline getirilmesi ve bu formların daha da geliştirilmesi, bu alanlardaki yaratıcı öncülerin bilinçli faaliyetleri ve müdahaleleri sonucudur. Bilimsel sosyalizmin de bilim formu haline gerilmesi ve bu formun daha da geliştirilmesi, yine bu alanlardaki öncülerin faaliyet ve müdahaleleri sonucudur.Bu yaklaşımı daha da açıp, Mao Zedung'un günümüzdeki önemini anlayabilmek için gerek sosyalizmin ve gerekse de diğer bazı bilimlerin gelişiminde öncülerin rolüne örneklerle değinmeye devam edelim.

Fizik biliminde Newton, buluşlarıyla ardıllarının üzerinde ilerleyebileceği yolu döşerken, bu alanda niteliksel bir sıçramanın gerçekleşmesini sağladı. Einstein da öncellerinden devraldığı verilerden yola çıkmak zorundaydı. Ve çıktığı bu yolda önüne çıkan, fizik biliminin devasa sorunlarına yanıtlar üretebildiği ölçüde bu alanın gelişmesini sağladı. Görelilik kuramıyla fizikte nitelik sıçraması yarattı. Günümüz İngiliz Fizikçisi Hawking ise, gerek Einstein'dan devralınan ve gerekse de yeni keşfedilen fizik sorunlarının çözümü için üstün uğraşlar vermektedir. Hawking de öncellerine dayanmak zorundadır. Onlara dayanarak, onların çözemediği veya onların döneminde henüz ortaya çıkmamış (veya çözümü, bir ihtiyaç olarak kendini dayatmamış) problemlerle uğraşmaktadır, çözümler üretmeye çalışmaktadır. Bu süreç sonsuza kadar sürecektir.

Engels; "sosyalizmi bir bilim durumuna getirmek için, onun gerçek bir alan üzerine konması için saldırılmaz bir temeli olması gerekiyordu. Ve bu da, Marx'ın yapıtı oldu" derken, sosyalizmin temellerinin, üretim faaliyetlerinden doğan doğa ve sosyal bilimlerle döşendiğinin yalın bir açıklamasını veriyordu. Kuşkusuz Marx bir dehaydı, ama tarih boyunca, insanın binlerce yıllık uğraşısının-mücadelesinin ürünü olan bilgi birikimi olmasaydı ne yapabilirdi? Marx'ın önemi; dehasını, eldeki verileri üstün bir biçimde bir araya getirebilmek ve diyalektik yöntemi materyalist bakış açısıyla birleştirip, insanlığın tarihte izlediği yolu ve gideceği yönü açığa çıkarmak yönünde değerlendirmiş olmasıdır. Bunu yaparken de kendinden önceki dönemlerde katedilmiş mesafelerden sonuna kadar yararlanmak zorundaydı. İngiliz ekonomisinin gelişmişlik düzeyini inceleyerek, kapitalizmin yıkılmaz açıklamasını yaparken, kaçınılmaz olarak kullandığı diyalektik yöntemi Hegel'den, materyalizmi bir anlamda Feuerbach'tan almak zorundaydı. Bu ikisini birleştirip tarihe uygulayarak, insanlık tarihinin çeşitli üretim tarzlarının geçerli olduğunu evrelerden oluştuğunu ve bu evrelerin sınıf mücadelesi sonucu değiştiğini parlak bir şekilde açıkladı.

Lenin, bir anlamda Marx ve Engels'in eserlerinden çıkıp gelmiş ve onların üstün bir devamıdır. Proleter parti ve devlet anlayışını, değişen çağın (emperyalizm) özgün açıklamasını, ulusal sorundan din sorununa varıncaya kadar sayısız konuyu, kalkış noktası Marxizm olmak üzere, ele alıp işledi. Daha da önemlisi, Marx'ın bilimsel öngörüsünün -yani sosyalizmin- kanıtlayıcısı oldu.

Genel olarak, özel olarak da sosyalizmin bu yaratıcı önderlerini incelediğimizde, tümünün de esas olarak yaşadıkları dönemlere özgü sorunlara çözüm arayışları içinde olduklarını görürüz. Zaten başka türlü de olamazdı. Marx, kapitalizmin mükemmel açıklamasını yaparken, burjuvaziye ölümcül darbesini indirirken; sosyalizmin ancak temel özelliklerini belirtebilirdi. Gelişini, haber vermesine rağmen, emperyalizmin ince tahlili Marx'tan beklenemezdi. Bu döneme Lenin tanıklık etti ve açıklamasını yaptı. Yine sosyalizmin sorunlarının açıklamasını ve çözüm önerilerini Marx yapamazdı. Çünkü sosyalizmin somutlaşmış halini yaşamamıştı. Bu durumu kısa bir süre içinde olsa yaşamış olan Lenin, tanık olduğu dönemin sorunları için çözümler üretti. Yine Stalin, büyük ölçüde çözerken, çözemedikleri de oldu. Tüm bu önderlerin ortak özellikleri, dönemlerine damgasını vuran sorunlarla, ağırlıklı olarak ilgilenmiş olmalarıdır.

İşte, Mao zedung incelenirken; çözülmeden kendisine ulaşan sorunlar ve kendi döneminin ve alanının somut özelliklerinden doğan sorunlar öncelikle gözönüne alınarak hareket edilmeli. Mao Zedung, insan ve toplum bilimlerinin bir ustasıydı. Tıpkı diğer bilimlerin ve özel olarak da sosyaliz-

min, kendinden önceki bilim adamlarının -ustalarının yapmak zorunda olduğu gibi, kendi dönemine özgü sorunlar ve konular üzerinde yoğunlaşmak zorundaydı. Bu sorunlar içinde, Çin toplumuna özgü sorunlar olmasının yanında, evrensel olanları da vardı. Bir yandan Çin'e özgü sorunlara çözümler üretirken, diğer yandan evrensel sorunlarında çözümlerini üretti.

Devrimin merkezinin Avrupa olduğu dönemlerde, Marx'tan yahut Lenin'den sömürgesel devrimlerin kapısını açacak olan anahtarları bulmak olanaksızdı. Sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimlerin kapısı, Mao Zedug önderliğindeki Çin Devrimi ile açıldı. ML'in daha önceki birikimleri içinde bulunmayan ve bulunması da zaten olanaksız olan, sömürgesel devrimlerin çözüm isteyen dağ gibi sorunlarının yanıtları Mao Zedung ile verildi.

Bu, dünyanın beşte dördünün devrim sorunlarını çözen, evrensel ve niteliksel sıçrama yaratan dev bir adımdı. Yine halk savaşının bilimsel açıklaması, halk iktidarının düzenlenişi, sınıfların mevzilenişi, diyalektiğin can damarı olan, "zıtların birliği" konusunun bilimsel açılımı, sınıf mücadelesinin yürütüldüğü ana alanların gösterilmesi ve iki çizgi mücadelesi, devrimini yapmış olan, sömürgesel nitelikteki ülkelerde ortaya çıkan ekonomik problemlerin çözüm yolları ve benzeri konular Mao Zedung'da somut ifadesini buldu.

Bunların yanında, dönemin en önemli gelişmesi olarak ortaya çıkan ve gerek sosyalist ülkeleri, gerekse de bir bütün olarak komünist Partileri yakından ilgilendiren "sosyalizmden geriye dönüşler"i inceleyerek, önemlerini gösteren Mao Zedung, insanlığın komünizme tam geçişi sağlanıncaya kadar kaçınılmaz olarak karşılaşacağı, yaşamsal önemdeki sorunlar karşısında silahlanmasını sağladı. Bu silahlar arasında "Kültür Devrimleri" olayı denebilir ki, en az "Demokratik Halk Devrimi" ve "Sosyalist Devrimler" kadar yakıcı önemdedir. Çünkü, bir devrimin sıçramalar yaratılarak sürdürülmesini sağlayan devrimler, o devrimden daha az önemde olamaz. "Kültür Devrimleri" zorunluluktur ve bu zorunluluğu bizzat gösterip, uygulayan Mao Zedung'dan başkası değildir.

Marx; sosyalizmin "kapitalist toplumun bağrından doğduğu şekliyle komünist bir toplum" olduğunu ve "kendisini doğuran eski toplumun damgasini hala taşımakta" olduğunu belirtirken, bizzat sosyalizm aşamasında evrimlerin yanında devrimin de, daha doğrusu devrimlerin de zorunluluğunu görmüştü. Bunu şu şekilde ifade eder; "Bu sosyalizm, genel olarak sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılması, bunların dayandığı bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerin neticesi olan bütün fikirlerin devrimcileştirilmesi için zorunlu geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğünün ve devrimin sürekliliğinin ilanıdır". (K.Marx,Fransa'da sınıf Mücadeleleri, 1848-1850)

Sınıf farklılığının ortadan kaldırılarak, komünizme geçişi sağlamak için, sınıf diktatörlüğünü ve devrimin sürekliliğinin ilanını, altını çizerek belirten Marx, devrimin nasıl, hangi aşamalarda ve hangi araçlarla sürdürülmesi gerektiği hakkında kehanetlerde bulunamazdı. Çünkü, Marx'ın önünde, hiçbir somut veri bulunmamaktaydı. Sosyalizmin, sürekli devrimlerle inşasının hangi yollarla sağlanılabileceğinin saptanabilmesi için, öncelikle sosyalist bir alanın bulunması ve kısa bir süre içinde olsa, bir pratiğin yaşanması gerekir. Marx ve Engels bu olanaga sahip değildiler. Lenin'in yaşadığı sosyalist pratik henüz çok kısa idi ve Sovyetlerin kapısını, kültür devrimlerini zorunlulaştıran sorunlar henüz çalmamıştı. Ama, Stalin ve Mao Zedung için durum oldukça farklıdır. Her ikisi de, biri Sovyetler Birliği'nde, diğeri ise Çin'de devrimin süreklileştirilmesi sorunuyla karşılaştılar. Bu soruna ilişkin olarak, Stalin'in herhangi bir müdahalesi görülemedi. Mao Zedung ise, sorunu tespit etmekle kalmadı, köklü yanıtını da verdi. Stalin'in parti içindeki bu bürokrasideki devrim karşıtlarına karşı mücadelesi ve bunları dönem dönem tasfiye etmesi olayı ile, "devrimin sürekliliği" bir ve aynı değildir. "Devrimin sürekliliği". proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra yeni devrimlere girişilebilmesini anlatır. Devrimler, iktidar mücadelesinin zirveye ulaşmış halidir. Ve toplum yaşamını, önemli ölçüde etkileyen ya da belirleyen alanlarda, yeninin ve doğrunun gelişimini köstekleyen ve onun yolunu tıkayan, eskinin ve yanlışın iktidar halinin sona erdirilmesi ve yıkıma uğratılmasıdır.

Sosyalist devrimle, üretim güçlerinin gelişinin önünde ayak bağı durumunda olan ve onları her geçen gün gerileten ve artık geri ve tarihsel konumu itibariyle yanlış bir konumda bulunan ve damgasini mülkiyet ilişkilerinin vurduğu üretim ilişkisi tasfiye edilir. Yani yıkılır. Ama, bunun için **zorunlu geçiş noktası**, proletaryanın iktidarı alması ve kendi diktatöryasını kurmasıdır. Bu egemenlik halinin ters yüz olması, direkt olarak mülkiyet ilişkisinde -üretim ilişkisinde- yani, ekonomik alanda yansısını bulur. Ve buna bağlı olarak, diğer toplumsal ilişkiler değişim sürecine girer.

Devrimin sürekliliği ise, daha çok, henüz üretim ilişkilerinde değişimi yaratacak olan uygulamaları, hakim üretim ilişkisini esasta değiştirecek tarzda pratiğe aktarma fırsatını bulamamış, ama, iktidarın köşe başlarını tutmuş olanların, kitleler eliyle alaşağı edilmesini anlatır. Bu konuda iki somut örnek verilebilir. Biri, Stalin dönemi ve sovyetler'i, diğeri Mao'nun Çin'i.

Ne Çin'de ne de Sovyetler Birliği'inde revizyonistler bir anda ortaya çıkıp iktidarı ele geçirmemişlerdir. SBKP ve ÇKP tarihine şöyle bir gözattığımızda, her iki partide de revizyonizmin köklerinin her zaman mevcut olduğunu rahatlıkla görürüz. Ve iktidar mücadelesi, her iki partide de sürekli varolagelmiştir.

Stalin bürokratizmi ve kötü alışkanlık sahiplerini dönem dönem açığa çıkarıp, amansız bir biçimde mücadele ederken; bu kesimin sosyalizmin kuruluşundan sonra ortaya çıkan, "yeni burjuvazi'nin en tehlikeli uzantılarından biri ve başlıcalarından olduğunu göremedi. Bu kesimin tehlikesine Stalin şu şekilde uşaret etti; "Komünist bürokrat tipi en tehlikeli bürokrat tipidir. Neden mi? Çünkü bürokratizmini kendi parti üyeliği ile maskeler ve ne yazık ki böylesi komünist bürokratlar bizde hiç de az değildir." (Komünist Gençlik Birliği 8. Kongresindeki konuşma. Mayıs 1928)

Bürokratizm tehlikesine haklı olarak işaret eden Stalin; "komünist" bürokrat tipinin "yeni burjuvazi"nin parti ve devlet aygıtlarındaki uzantıları olduğunu, yani bir sınıfı, ama, proletaryanın karşısındaki sınıfı temsil ettiklerini tespit edemedi. Dolayısıyla bir yandan bürokratizm, parti ve devlet aygıtlarında adım adım egemenliklerini pekiştirirken, öte yandan "Halk devleti"ve"Komünizme geçişin yakın olduğu" saptamaları, Stalin tarafından geliştirildi.

"Yeni burjuvazi" gelişirken, "toplumda artık birbirine karşıt sınıfların bulunmadığı"nı açıklayan Stalin, bir anlamda ateşe benzinle gitti. Çünkü bu saptama tam da "yeni burjuva-

zi"nin işine yaradı. Ve bu kesim kendi sınıf ayrıcalıklarını parti ve devlet aracılığıyla pekiştirirken, "sınıf ayrıcalıklarının silindiği" , "halkın devleti" silahına sarıldılar. Böylece, kendi burjuva yapılanma ve yaşamlarını halkın gözünde perdeleyebilecek teorik kılıflara sahip oldular. Ve ne yazık ki bu silahı Stalin'den aldılar.

Katı bir bürokratik kastın egemen olduğu SBKP ve devlet organlarında, kıyısından-köşesinden, alt yapıda bazı değişikliklere gitme girişimleri öneri olarak bizzat Stalin'e de sunuldu. 1952'de, Sanina ve Venger tarafından Stalin'e yapılan ve MTİ'lerin kolhozlara satılmasını öngören teklif yine Stalin tarafından reddedildi. Parti içinde ağırlıklı olarak bulunan modern revizyonistler, Stalin'in kitleler nezdindeki yüksek prestijinden dolayı uygulamaya girişmekten çekiniyorlardi. Bu yüzden, Kruşçev kliği ilk revizyonist icraat ve tasfiyelerini Stalin adına yapmak zorunda kaldılar.

"Kapitalist yolu tutan otorite sahipleri"ni tuttukları köşebaşlarından temizlemek için, kitlelerin gücünü yansıtan silahı doğru tespit etmek gerekir. Bir mikrop gibi parti ve devlet organizmasında yayılan revizyonist fikirler ve burjuva alışkanlıklarla mücadelenin yolu, onları bireysel olarak tasfiye etmekten geçmiyor. Aksine, kitleler huzurunda güçlü ve amansız ideolojik mücadelelerden geçmektedir. Bu durum kitleleri hem eğitmeye hizmet ederken, hem de gerektiğinde revizyonist kaleleri kitlelerle birlikte yıkmaya hizmet eder.

Çin'de, revizyonizmin parti içindeki egemenliği, Mao Zedung önderliğinde kitlelerin hareketiyle alaşağı edildi. Mao Zedung, sosyalist bir toplumda, toplumsal yapıyı değiştirmeye muktedir olan iradenin, parti ve devlet aygıtları olduğunu, bu aygıtları elde tutmanın veya ele geçirmenin, mevcut yapıyı değiştirme olanağını sağladığını, ekonomik alanda önemli ölçüde tasfiye edilen burjuvazinin kendi egemenliğini oluşturmak için bu aygıtları ele geçirmeye çalışacağını, çünkü iktidarı ele geçirmenin partiyi ve devleti ele geçirmekten geçtiğini, bu durumun parti içinde amansız bir şekilde iktidar mücadelesini doğurduğunu, bu mücadelenin "iki çizgi" mücadelesi olarak diyalektik gerçekliğin partideki ifadesinden başka birşey olmadığını, tek tek kişileri partiden uzaklaştırmanın köklü çözümü ifade etmediğini, önemli olanın, zararlı fikirlerin mahkum edilmesi olduğunu ve bunun da ideolojik mücadeleden başka bir şey olmadığını bir bir açıklayarak dünya proletaryasının esaslı bir biçimde silahlanmasını sağladı. Bazı çok bilmişler, arkalarına kaykılarak; "mademki Mao Zedung, sorunun, ideolojik mücadeleler ve kültür devrimi ile çözüleceğini belirtti ve Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD)'ni de yaptı, öyleyse orada geriye dönüş olmamalıydı" diyerek, sorunun Mao Zedung tarafından da çözülemediğini ifade etmeye çalışmaktadırlar. Oysa, Mao Zedung sorunu keşfetti ve çözümü için yolları gösterdi. Yaşadığı dönemde bunun kararlı bir uygulayıcısı oldu. BPKD'nin, bizzat partiyi ele geçirmiş olan "kapitalist yolu tutan otorite sahiplerine" karşı yapıldığını ve başarıya ulaştığını herkes bilir. MZ'un o dönem de, çevresinin kapitalist yolucularla çevrildiğini, parti içinde bir anlamda küçük bir azınlık olarak kaldıklarını, partinin revizyonist bir karargah haline geldiğini, dolayısıyla bu karargahı yıkabilmenin ancak ve ancak yeni bir kitlesel devrimle mümkün olduğunu görmemek, tarihe sırt çevirmek anlamını taşır. Kitleleri tekrar harekete geçirerek, revizyonistlerin egemenliğine geçmiş olan partiye karşı ayaklandırmak sadece MZ tarafından gerçekleştirildi. Günümüzde halen başka örneğine rastlanamadı.

BPKD'nde başarı kazanan Mao Zedung kesin zaferden söz etmez. Arnavutluk Askeri delegasyonu'na yaptığı konuşmada Mao Zedung; "revizyonizmin zafer kazanması ve bizim yenilmemiz hayli mümkündür" derken; sınıf mücadelesinin bir-iki devrimle sona ermeyeceğini, kültür devrimlerine ardarda ihtiyaç duyulacağını belirtir. Kültür devrimi ile hedeflenen; insan unsurunu dönüştürmektir. Ve binlerce yıllık alışkanlıklarla her yandan kuşatılan kitlelerin dönüşümü bir veya iki kültür devriminin tekrar gerekebileceğinden söz eder. Tarih, Mao Zedung'u inkar edilemez bir biçimde doğruladı. Çin'de bir kültür devrimi ihtiyacı tekrar doğdu. Ama, bu kültür devrimini başlatabilecek önderlerin kimisi artık hayatta yoktu ve kimileri de modern revizyonistler tarafından zindanlara atıldılar.

Mao Zedung, sosyalizmde geriye dönüşler sorununa ait en köklü ve en doğru çözümleri gün ışığına çıkararak, dünya proletaryasına paha biçilmez bir silah bıraktı. Çünkü bütün iş sadece sosyalist devrimi başarmak değildir, daha da önemlisi, onu, tarihi süreç boyunca koruyabilmek ve geliştirebilmektir.

Mao Zedung, Marx ve Lenin'den daha şanslıydı. Çünkü, önünde daha geniş bilgi birikimi ve daha çok deney örnekleri mevcuttu. Ama, karşılaştığı sorunlar daha ağırdı. Çünkü sorun, eldekini geliştirerek koruma ve bunun içinde ilk defa karşılaşılan binlerce ağır soruna doğru çözüm bulmayı gerektiriyordu. Eski burjuvaziden daha sinsi ve daha tehlikeli olan ve "kızıl bayrağa, yine kızıl bayrakla" karşı çıkan modern revizyonizme karşı amansızca mücadele edilmeliydi. Mao Zedung, bütün bu sorunların üstesinden başarıyla gelirken, ML biliminin hazinesine eşsiz nitelikte katkılarda da bulundu.

Son yılların gelişmeleri öylesine pervasız bir hal aldı ki, Mao Zedung'u görmemek için gözlerini sıkı sıkıya kapatanlar bile, gelişmeler karşısında Mao'nun haklılığının bir kez daha parlamasının önünde duramadılar. Honecker'lerin bile gözleri kamaştı. Ve sınıf mücadelesinin amansızlığı, bu kesime bile "Mao haklıymış" dedirtti.

Toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Mao'dan, sosyalizmin tarihinin de sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu öğrendik.

Mao'dan asıl düşmanın yanıbaşımızda, yani, partinin göbeğinde olduğunu öğrendik.

Mao'dan, "siyasetin belirleyiciliği"ni öğrendik. Bu evrensel ustadan, "akıma karşı yüzme cesaretini" öğrendik.

Ve eğer diyoruz, insanlık komünizme ulaşacaksa -ki, buna eminiz- evrensel ustanın eseri olan "Kültür Devrimi" duraklarından geçmek zorundadır. İnsanlık, şüphesiz Mao zedung'la yetinmeyecektir. Gelişen ve akan insanlık tarihi, karşımıza yeni sorunlar ve yeni sorunları alt etme yollarını gösteren ustaları da çıkaracaktır. Ama yeni ustalar, kendilerinden önceki ustaların mirasıyla sıkı sıkıya donanmak zorundadır. Nasıl ki fizik biliminde günümüzün ustası Hewking, kendinden önceki fizik bilginlerine, yani bir Newton'a ve bir Einstein'a dayanmaksızın fizikçi olamayacak idiyse. Sosyalizme yeni katkılar da Mao'ya dayanmaksızın gerçekleşmez. Bu diyalektiğin zorunlu bağıdır. Ve sosyalizmin sorunlarını irdeleyenlerin, Marx ve Lenin'de çakılı kalanları, fizik biliminin Newton'da çakılı kalanlardan bir farkı yoktur. Ve onlar, yeni gelişmeleri açıklayamayacakları için, "çağdışılık" yaftasını boyunlarında taşımaya mahkumdurlar.

Devam edecek

DEVRİMCİ ÇOŞKU, KARARLILIK VE ÖZVERİYLE KIZIL SİYASİ İKTİDARLAR İÇİN KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞINDA PARTİYİ GÜÇLENDİR, HALK ORDUSU TİKKO'YU DESTEKLE, MADDİ KATKINLA DEVRİME OMUZ VER !

Not: Partimiz TKP/ML'nin açtığı bağış kampanyası vesilesiyle, GBMK adına çıkarılan bildiriyi kısaltarak yayınlıyoruz.

Tüm Emekçiler !

Dünya proletaryasının Türkiye bölüğü Partimiz TKP/ML, her geçen yıl olduğu gibi, bu yılda alışkanlıkla kutsanmış bir gelenekle "PARTİYİ GÜÇLENDİR, TİKKO'YU DESTEKLE, MADDİ KATKINLA DEVRİME OMUZ VER " ŞİARIYLA, bağış kampanyasını başlatmış bulunuyor.

Bu yılki bağış kampanyamız, ayrı çatılar altında duran TKP/ML güçlerinin, dünya görüşümüzün temel sorunlarında, siyasal hattın köşe taşlarında aynı, doğrultuyu paylaşan Parti güçlerimizin maddesel birliğinin gerçekleştiği bir dönemde başlamış bulunmaktadır. Bu tarihsel birleşme, komünist bölüklerin, bu birleşik-merkezileşmiş birliği, çoşku ve enerjimizi katbekat artırarak kampanyamızı daha anlamlı, daha önemli ve daha özgün hale getirmektedir.

Emeğin köleleştirilmesine dayalı "azınlık" iktidarını, yani kompradorların ve büyük toprak ağalarının devletini yıkmayı hedefleyen, emeğin egemenliğine dayalı "çoğunluk" iktidarını erek edinmiş demokratik halk devrimi, yalnızca öncü, yalnızca proletarya sınıfı ile muzaffer olamaz. Proletarya müttefiklerine dayanmak zorundadır. Bu müttefikler, devrimde çıkarı olan sınıf ve katmanlardır. Köylüler, küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kesimi proletaryanın önderliği altında nesnel müktefiklerdir. Bu durum, emperyalist koltuk değnekli yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik-toplumsal statümüz dolayısıyladır.

Eğer devrim kitlelerin eseriyse ve eğer emekçi halkımız bu devrimin hamuru partimiz TKP/ML, halkımızın tüm potansiyelini harekete geçirme, halkımızın imkanlarına dayanarak siyasal iktidar mücadelesi yürütme durumunda olan bir kurmaydır.

Devrim yolunda karşımızda birleşmiş merkezileşmiş, örgütlenmiş bir güç var. Halka vahşet ve acıyı, sömürü ve baskıyı, işkence ve katliamları ve de açık sokak infazlarını alçakça uygulayan, reva gören kıyıcı bir faşist devlet var.

İşte biz, bu devletin yerine, işçi-köylü temel itifakına dayanan tüm emekçi halkın çıkarlarını kollayan Demokratik Halk İktidarı kurmak istiyoruz. Bu savaşta ilerlemek, mevzi kazanmak, derinleşmek ve yaygınlaşmak için geniş halk kitlelerinin desteğine, onların ayağa doğrulan dayanışmasına olan gereksinim apaçık bir gerçektir. Emekçi halkımızın maddi ve manevi desteği faşist diktatörlüğü geriletecek, devrim alanını genişletecektir.

Zor bir dönemden geçiyoruz. Etrafımız çepeçevre kuşatılmış olarak devrim yoluna koyulmuş bulunuyoruz. Bu yola, akıllar ve yürekler konulmadan, gerilla savaşında ısrar, inanç ve özveriyle tutunmadan, döne döne devrimi kavramadan demokratik halk iktidarının zaferine tanık olamayız. Bu zafere giden yolda, ezilen ve sömürülen emekçi yığınların desteği, maddi katkısı gerilla savaşımıza katalizör etkisi yapacak, her maddi meblağ, gerillalarımızın omuzlarında silah, silahın da mermi, ateşlenen mermisinde sınıf kini olarak doruklarda yankılanacaktır. Ve bu yankılanan ses, "devrimin sürekliliğinin" savaş nağrası olarak komprador patron-ağa devletine korkunç bir sonu hazırlamada geçikmiyecektir. Kompradorların, tefecilerin, ağaların, büyük tüccarların, holdingleri, tekelleri varsa ve onlar gücünü buradan alıyorlarsa, bizimde dayanacağımız, güveneceğimiz, ezayı-cefayı birlikte yaşadığımız emekçi halkımız var. Halka dayanıyoruz, halka güveniyoruz ve gücümüzün kaynağı burası, yalnızca burasıdır.

Kitlelerin gücüne güvenmek, onlara dayanmak devrimde aslolandır. Bu hata, çubuğun ucunu tersine çevirdiğiniz, yani kitlelerden uzaklaştığınız an tüm gücünüz kırılır. Tıpkı, topraktan ayağı kesilir kesilmez gücü kırılan toprağın dev oğlu Ante gibi. Militarist faşist devletin ve onun kolluk güçlerinin yoğun ve yaygın kuşatması altında halk savaşı veriyoruz. Bu savaşta halkın partimiz TKP/ML'ye yapacağı her yardım, en ufak bir meblağın önemi, bizim için düşmandan zorla ele geçirdiğimiz milyonlarca liradan daha anlamlıdır. Halk partisine sahip çıktığı., onu gözü, kulağı, sesi olarak bellediği an muzafferhane yürüyüşümüzün "sökecek şafakla" mutlanmaması için hiç bir neden olamaz.

"Partiyi güçlendir, TİKKO'yu destekle, maddi katkınla devrime omuz ver" şiarıyla başlattığımız bağış kampanyamız, bir yandan partimiz TKP/ML'nin ideolojik ve siyasal hattını geniş kesimlere tanıtma, kavratma da muazzam bir araç rolü görürken, bir yandan da devrimci çoşku ve özveri ruhuyla ayağa kalkan maddi bir seferberliğin fevkale de bir örneği olacaktır. Şimdi her zamankinden daha güçlüyüz, daha umut dolu ve daha kararlıyız.

Ayrı duran parti güçlerimizin birleşmesiyle partimiz TKP/ML yeni bir aşamayı adımlamış bulunuyor. İç içe geçen, birleşen, maddi ve manevi değerlerini tek bir merkezde yoğunlaştıran partimiz TKP/ML, gerilla savaşında yeni bir denemece girmiş bulunuyor. Bu dönemeç gerilla savaşında SÜREKLİLEŞME'dir, YOĞUNLAŞMADIR, YENİ DERSİM'LER YARATMA'nın adıdır. Dağların sesi bu yıl daha gür yankılandı. Atılım ruhuyla donanan gerillalalarımız bu yıl daha çoşkulu, halk desteği daha yoğun ve köyler gerillanın arkasında çok daha etkili saf tutuyor. Ve partimiz TKP/ML, Köylü-Gerilla savaşında ilerlemeye, mücadeleyi yükseltmeye and içmiştir. Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi güzergahında ve onun Türkiye özgülünde somutlaşan biçimi KAYPAKKAYA'cılıkta kararsız ve eylemsiz değil; gözü peklik ve kararlılıkla yürümeye ve parti bayrağımızı, devlet bayrağımız yapmaya and içmiştir.

Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki Halk Ordumuz TİKKO, sözde kalmayacak biçimde, kesin bir kararlılıkla, gerilla savaşını yükseltmeye, şehitlerimizin kanıyla sulanan toprakları birer kızıl siyasi üs alanları haline getirme mücadelesine kesintisiz bir biçimde devam edecektir.

Savaşçı bir parti niteliğiyle partimiz TKP/ML önderliğinde savaş sürüyor... Gerilla vuruyor...Dağ ayağa kalkıyor... Sokak öncünün arkasında saf tutuyor. Devrimci mayalanma zamanıdır...

Bu savaş seninde savaşındır.

Bu savaşta yol göstericin, aydınlık fenerin TKP/ML'yi güçlendir, Halk Ordusu TİKKO'yu destekle, maddi katkınla devrime omuz ver!...

■

Milletler ve Milliyetler Bakımından Çok Uluslu Devlet Olan Türkiye'de;

ULUSAL SORUN

VII. BÖLÜM

OSMANLI DEVLETİNİN EKONOMİK VE SİYASAL (SOSYO-EKONOMİK) YAPISINA KISA BİR BAKIŞ

Herkesinde aşina olduğu gibi, eşdeyişle isminden de (Osmanlı) anlaşılacağı gibi, Osmanlı devleti (1299'da kurulan) bir dizi ülkeyi fethetmiş ve bu yolla da topraklarını genişleterek imparatorluğa dönüşmüştür. İmparatorluğa dönüşmüştür ama bunu nasıl ve hangi yolla gerçekleştirmiştir? Daha doğrusu, fethettiği toprakları (işgal ettigi) sömürgeleştirebilmiş midir? Daha açık bir deyişle işgal ettiği ülkeleri, hem ekonomik hem de siyasi olarak mı ilhak etmiştir. Yoksa yalnızca siyasi (askeri) olarak mı işgal etmiştir? vb. gibi sorulara açıklık getirmek için Osmanlı devletinin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin bir bilgimizin olması zorunlu, gereklidir.

Konumuzun başında hemence belirtmek isteriz ki, Osmanlı devleti bir dizi ülkeyi askeri olarak fethedip (işgal) kendi topraklarına (imparatorluk) katmasını başarırken, ekonomik olarak ilhakı başaramadığını vurgulayalım. İşte bu bağlamda da Osmanlı devleti için şu bilimsel tanımlamayı yapmaktayız Osmanlı devleti bir dizi ülkeyi askeri olarak işgal etmesine ve imparatorluğa dönüşmesine karşın fethettiği ülkeleri ekonomik olarakta ilhak edemediği için, askeri olarak işgal edilen ülkeleri "sömürge", Osmanlı devletini de "sömürgeci" devlet olarak tanımlamıyoruz. Ki böyle bir tanımlamaya (sömürgeci)ne Marks ne Lenin ve ne de diğer büyük öğretmenlerde -Osmanlı imparatorluğunu irdeleyip, incelemelerine karşın hem de rastlamak, görmek mümkün olmadığını da ekleyelim buna.

Bu hususun eşdeyişle "sömürgecilik" olgusunun ve kavramının, daha bir kolaylıkla bilince çıkarılması için, soruna öncelikle "sömürge", "sömürgeci" kavramlarının bilimsel anlamıyla tanımlamasını yaparak giriş yapacağız. Yoksa, Osmanlı devletinin askeri olarak bir dizi ülkeyi işgal etmesine karşın, neden, niçin sömürgeleştiremedi? sorusunun altında yatan gerçek orijini (kaynağı) bilemez-kavrayamayız. Dahası da ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında (Doğu Avrupa ve Asya'da) kendi denetimindeki uluslar, neden "sömürge" uluslar olarak değilde "ezilen bağımlı uluslar" olarak şekillendiler "görüngüsünü" espirisini (konunun ince noktasını) kavrayamayız.

"Sömürge, sömürgeciliğin tarihinin çok eski" olduğunu öncelikle belirtelim. Bu olgu, sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte, ilk sınıflı toplumsal formasyon olarak şekillenen köleci toplumdan bugünkü toplumsal formasyonlara dek devam edegelmiştiir. Sömürgeciliğin tarihi pek eskidir" dedik. Ancak çağdaş anlamda sömürgeciliğin kapitalizmle birlikte (kapitallist üretim sonucu) başladığını da gözlerden kaçırıp yadsımamalıyız! Bunun daha bir anlaşılması için azıcıkta olsa açılımını yapalım. Lenin yoldaşın da parmak bastığı gibi, "sömürgecilik yalnızca emperyalizme özgü bir karakter bir görüngü değil","fakat kapitalizm (emperyalizm) öncesi sömürgecilik arasında büyük farklar var." "Bunlar arasındaki farklılığı görmemek saçmalığın dikalasıdır" der ayrıca. Burada anlaşılması gereken nokta, nasıl bu kapitalizm öncesi sömürgecilik biçimlerini yadsımak saçma bir tez ise, öylede, kapitalist/emperyalist sömürgecilikle diğer sömürgecilik (öncesi) sistemlerini birbirine karıştırarak aynılaştırmak saçmalıktır.

Sömürgeleştirme, sömürgecilik tarihi çok eskidir derken, bu arada "sömürgecilik" fenomeniyle "sömürü" olgusunun birbirinden farklı görüngü ve kavramlar olduğunu belirtmekte yarar var. Daha açık ifadeyle her iki olguyu birbirine karıştırarak eş anlamlı kavramlar olarak ele almamalıyız.

Bu ön açıklamalardan sonra "sömürgeleştirme" fenomeninin bilimsel tanımlamasını yapabiliriz artık.

"Sömürgeci","sömürge" kavramları; bir ülkenin bir başka ülke tarafından gerek ekonomik, gerekse siyasi olarak ilhak edilmesi, o ülke için "sömürge", bu iki ilhakı gerçekleştiren ülke için ise "sömürgeci" devlet denilmesinde ifadesini bulurlar. Daha sarih bir dille ifade edecek olursak: Tek bir ülke tarafından gerek "ekonomik" gerekse "siyasi" olarak "ilhak" edilen ülkelere sömürge, bu ilhakı gerçekleştiren devlet için ise "sömürgeci" devlet diye tanımlayabiliz, tanımlanabilir.

Bu bilimsel tanımlamadan bilince çıkarılması gereken esas nokta şu olmalıdır: İlhak edilen herhangi bir ülke ya da ulus, o ülkeyi ilhak eden devlet tarafından yalnızca siyasi (askeri) olarak ilhak edebilmişse ancak ekonomik olarakta ilhak edilmemişse o ülkeye (ilhak edilen) "sömürge" ülke ya da "ulus" diye tanımlanamayacağı noktasını bilince çıkarmak olmalıdır. Tersine durumda, eşdeyişle bir devlet girdiği ülkeyi sadece ekonomik ya da yalnızca siyasi olarak etmişse, ihlakçı ülkeyi "sömürgeci" ülke olarak tanımlayamayız. "Fetihçi, işgalci" tanımlaması yapılabilir, ama "sömürgeci" nitelendirmesi yapılamaz dedik. Çünkü bu üç kavram ve olgunun kendine has spesifik çelişkileri vardır. Dolayısıyla farklı kavramlar ve de fenomenlerdir.

Gerek emperyalizm öncesi toplumsal formasyonlarda gerekse kapitalizm-emperyalizm çağında her hangi bir ülke, bir başka devlet ya da devletler tarafından askeri işgale uğramasına karşın sömürgeleşemediği bir gerçek. bunun gibi, ekonomik olarakta bağımlı olan (tek bu yanıyla) ülkelerde sömürgeleşememiştir. Her ne kadar ekonomik ilhak siyasi ilhakın gerçekleşmesi için ön koşul yaratsa, onu hızlandırsada tek başına yeterli değil. Demek ki her ikisi (ekonomik-siyasi) birarada olmayınca gerçekleşmeyince "sömürge" olgusunun içeriği dolmaz. Daha açık bir deyişle, "sömürge" görüngüsü tek varyantlı değil, çift varyantlıdır.

Konuya ilişkin dikkati çekmek istediğimiz diğer bir noktada, "sömürgeleşen" ülkenin "bir tek ülke" tarafından hem ekonomik, hemde siyasi (askeri) olarak ilhak edilmesi ancak "sömürge" görüngüsünün içeriğini doldurabilir. Yoksa, siyasi ilhakı bir ülke, ekonomik ilhakı bir başka ülkenen (yarı-sömürgelerin askeri, emperyalist devletlerin ise ekonomik ilhakı gibi, ya da kapitalist emperyalist ülkelerin "ortak bir şekilde bir ülkeyi sömürgeleştirmesi" versiyonunu (tanımlamasını) savunanlar gibi) yapması, "sömürgeci", "sömürge" fenomeninin içeriğini doldurmaz. Çağımız (emperyalizm) sömürgecilik olgusunu yalnızca "emperyalist devletlere özgü bir olgu olduğunu" değerlendirmeyenlerin vardığı varacağı nokta budur. Yine aynı mantaliteye sahiplerdir k, akla karayı, sapla samanı birbirine karıştırır -gibi aynılıştırmak anlamında- bir ulusun "kendi adına devleti yoksa" o halde "sömürge"dir diye belirleme yapmaktan da çekinmezler. Kavramları yerli yerine oturtmadan, eşdeyişle içeriğini doldurmak, materyalistlerin işi olamaz. Olsa olsa idealistlerin ve o iplikten dokunmuş küçük burjuvaların işi olir. Çünkü, idealistler ve o iplikten dokunmuş küçük burjuvaların işi olur. Çünkü, idealistler ve o iplikten dokunmuş küçük burjuvalar kendi emellerine ulaşmak için kavramlarla kaos yaratmaktan geri durmazlar. ML'ler tanımlamaları sonuçtan hareket ederek değilde nedenlerden hareket ederek yaparlar. daha açıkçası, önce sonuç, sonra nedenlerden hareket etmezler. Başka bir deyişle, önce o olguyu meydana getiren nedenlerin analizini yapar, sonra o olgu hakkında gerçek bir karara varır tanımlamaya gider.

Marksistler bir tanım verince, o tanımı daha kapsamlı bir kavrama götürmeyi zorunlu görev bilirler. Büyük bilge Lenin'inde vurguladığı gibi, bir tanım vermek demek; "her şeyden önce verilen bir kavramı daha kapsamlı bir kavrama götürmek demektir."(7) İşte bizlerde bu bilinçle, "sömürge", "sömürgeci" olgusunu ele alıp irdelemekteyiz tahlil etmekteyiz. Bu olguları ele alırken, "sömürgeci devlet" diye nitelendirilen Osmanlı (Türkiye) devletinin gerek ekonomik gerekse siyasal yapılanmasını nesnel bir gözle irdelemek, bilmek yerine, soyut ve doğma düşüncelerden hareket ederek, nitelendirmede tanımlamada bulunanların ("sömürgecidir" diye) teorileri zorlamadır. İşte bu yazımızda bu zorlama teorileri mahkum etmeyi önümüze görev koyduk.

"Sömürge","sömürgecilik", fenomenine ilişkin bilimsel anlamıyla tanımlamayı yaptıktan sonra, şimdide bu olgunun (kavramın) çok uluslu devletlerdeki özellikle Türkiye de- egemen efendi uluslara ne denli uyup uymadığına bakalım.

Sömürgecilik tanımlamasını yaptığımız bölümde de ifade etmeye çalıştığımız gibi, sömürgecilik fenomaninin tarihi çok eskidir. Eşdeyişle kapitalizm öncesi (sınıflı) toplumsal formasyonlarda da bu olgunun varlığından sözetmiştik. Fakat biz bu yazımızda kapitalizm öncesi sömürgecilik üzerinde durmayacağız. Çünkü konumuzu ilgilendiren serbest rekabetçi kapitalizm ve emperyalizm çağındaki sömürgecilik olgusudur. Bu bağlamda görüşlerimizi kapitalizmin (serbest rekabetçi aşaması) emperyalizm dönemindeki "sömürgecilik" teorisi üzerinde yoğunlaştıracağız.

Yukarıya aktardığımız sömürgecilik fenomeninin bilimsel tanımlamasından hareketle artık rahatlıkla şunu söyleyebiliriz. Osmanlılar için: Osmanlı devleti fethettiği (askeri olarak) ülkeleri her ne kadar askeri olarak işgal etmişse de, bu onun ora ülkelerini sömürgeleştirdiği anlamına gelmez. Açıkça söyleyelim ki, Osmanlı devleti hiçbir ülkeyi sömürgeleştirememiştir. Ki bu belirlememiz devletlerin imparatorluğa oradanda yıkılışını -20. y.yılın başları- dek geçerlidir. Çünkü, işgal ettiği (askeri olarak) ülkeleri ekonomik olarakta ilhak edememiştir. Marks'ında belirttiği gibi; "Osmanlılar (Türkler) fethettikleri ülkelerde yasaları gereği vergi almakla yetinmiş, ora yönetimlerini yine eski-yerel yöneticilerine bırakmışlardır. Bu pasajdanda açıkça anlaşılacağı gibi, Osmanlı devleti bırakalım girdiği ülkeleri ekonomik olarak ilhak etmesini bir kenara, siyasi olarak dahi kelimenin tam anlamıyla ilhakını gerçekleştirememiştir. Fethettiği ülkelerin yönetimlerini yine eski yerli yöneticiliğe bırakması, bunun açık göstergesidir. Buna göre demek ki ekonomik ve siyasi olarak bir bütünlük içerisinde ilhak edilmeyen ülke ya da ülkelere "sömürge", bunu her iki varyantı (yönü kolu) ile gerçekleştirmeyen ülkelerede sömürgeci devlet tanımlaması yapılamaz ve yapılmayacağıda gün gibi açık.

Bu belirlemeyi diğer çok uluslu devletler için yapmakta mümkün. Bir tek tümceyle ifade edecek olursak, çok uluslu devletlerin tümü gerek geçmişte ulusların doğuşu ve şekillenişi aşamasında, gerekse gelinen bugünkü prosesüste (süreçte) "yarı-sömürge, yarı-feodal " (Rusya hariç) sosyo-ekonomik statülere sahiptir. Bu bağlamda, kendi adına ulusal devleti olmadan milli baskı altında yaşayan uluslar ise ezilen-bağımlı ulus statüsündedirler. Zira, gerek egemen ulusun ekonomisi gerekse diğer ezilen ulusların ekonomisi emperyalistler tarfından ilhak edilmiştir. Ki zaten "yarı-sömürge" olgusunun ekonomik dayanağı da buradan gelmektedir. Bu noktaya, yazımızın akışı içerisinde genişçe yer vereceğimizden geçiyoruz.

Biz şimdi ulusların doğuşu ve şekillenişi aşamasında Osmanlı devleti (Türkiye)ile kendi denetimindeki uluslaın şekillenişlerine ilişkin görüşlerimizin daha bir açıklıkla kavranılması için -19.y.yıla gelindiğinde ve sonrası Osmanlı devletinin ekonomik yapısını özcede olsa ortaya koyalım.

Devam edecek

İKTİDARIN IRKÇI-ŞÖVEN KIŞKIRTMA VE SALDIRILARINA KARŞI ENTERNASYONALİST BİR RUHLA DİRENELİM!

12 Eylül cuntasının başarısızlıkla sonuçlanan devrimci hareketi bastırma tasfiye hareketini, Koalisyon Hükümeti başarmaya çalışıyor. Düzenin geleneksel belli başlı siyasal ezeli iki rakip kliği önderliğinde oluşan karşı-devrimci blok, devrime karşı "topyekün" bir savaş yürütmektedir. Hakim sınıflar arasında daha önce hiç görülmemiş çapta siyasal bir mutabakata dayanan bu karşı-devrimci saldırı, aynı ölçüde, daha önce hiç görülmemiş çapta geniş ve kapsamlıdır. Nitekim baskı ve kıyımlar, 12 Eylül askeri diktatörlük dönemini birkaç kent katlamış durumdadır. Sokak infazları, kaybetmeler, kitlesel kıyımlar, koalisyon dönemine damgasını vuran görüntülerdir. Bu dönemin tipik bir özelliği olarak anımsanacak bir durum da, resmi üniformalı "güvenlik görevlileri"nin karşı-devrimci gösteri ve taşkınlıklarıdır. İstanbul ve Ankara'da toplu olarak katledilen TİKKO ve Devrimci Sol Güçler'den devrimcilerin ölüleri üzerinde tepinerek insanlık dışı gösteriler tezgahlandı. Bunların yanı sıra, Kürt ulusunun haklı direnişini bastırmak için yürütülün savaşta ölen asker ve polislerin cenaze törenlerinde Bakanlar, Valiler, Genaraller kışkırtıcı ajitatif konuşmalar yapmakta, subay ve polisler resmi kıyafetleri altında ırkçı faşist sloganlar haykırmakta, taşkınlık yapmaktadır. Böylece bizzat resmi devlet görevlilerinin öncülüğünde şövenist faşist gösteriler düzenlenmekte ve Türk halkı Kürt'lerin aleyhinde kışkırtılmaya çalışılmaktadır. Böylece yürütülen kirli savaş suçuna Türk emekçilerini de bulaştırarak iki ulusun halkı arasında kitlesel bir savaş tezgahlanmaktadır. Sözde yurtdaşların farklı kesimlerine ve siyasal eğilimlerine karşı yasal olarak "tarafsız" olması gereken resmi görevlilerin bu taşkınlıkları tam bir skandal iken ve derhal görevlerine son verilmesi gerekirken, bir tekine dokunulmadığı gibi taltif ediliyorlar, madalya ve övgü üstüne övgü alıyorlar. Başbakan Demirel, bu pervasız resmi gösterilere karşı sadece dikkatli olun, "haklı durumdayken, kendinizi haksız duruma düşürmeyin" uyarısıyla yetiniyor. Bu uyarıdan sonra, bu resmi şövenist, ırkçı faşist saldırı ve taşkınlıklar "sivil" maskelere bürünmeye başladı; Tekirdağ, İzmir, Erzurum, Iğdır, Alanya vb. yerlerde kışkırtılmış densiz guruplar Kürt'lerin ev ve işyerlerine toplu saldırılar yapmaya ve sokakta Kürt avlamaya başladılar. MİT görevlileri, polis ve subaylar tarafından örgütlenen bu saldırılara, "halkın teröre karşı öfkesi" gibi göstermeye çalışıyorlar.

Gerçekte bu "halkın öfkesi" değildir, bir avuç asalak karşı-devrimci çetenin öfkesidir ve bu kudurganca öfkelerini halka yaymaya ve maletmeye çalışıyorlar. Bu öfke, yalnız Kürt ulusal hareketine karşı değil, düzene muhalif bütün devrimci hareketlere karşıdır. Nitekim, İstanbul ve Ankara'da toplu biçimde katledilen TKP/ML-TİKKO ve Devrimci Sol Güçler'den devrimcilerin ölüsü üzerinde tepinerek insanlık dışı sevinç gösterileri tezgahladılar. Bu sahte gösterileri güvenlik güçlerinin cinayetlerine verdiği destek şeklinde tanıtıldı.

Bugün Kürt'lere yapılanlar, 12 Eylül öncesinde de Aleviler'e yapılıyordu. 70'li yıllarda devletin gizli güçleri tarafından Sıvas, Erzincan, Kahraman Maraş, Çorum vb. yerlerde bir dizi kitlesel kıyımlar tezgahlanmıştı. Bütün bunlar, halkın devrimci talepleri karşısında devletin bilinen taktikleridir. Kitleleri mezhep ve milliyet ayrılığı üzerinde birbirine düşürerek devrimci amaçlarından uzaklaştırmak ve sömürü düzenini kolayca sürdürmük istiyorlar.

Kürt Ulusal direnişine ve gerilla savaşına karşı yürütülen kirli savaşta zorla silah altına alınan Türk emekçileri de ölmektedir ve bu savaştan gerçekten öfkelenmektedirler. Nihayet, son yerel ara seçimlerde halk bu savaşı onaylamadığını bir ölçüde ortaya koydu ve Koalisyon Hükümeti'ne tepkisini gösterdi. Yürütülen böylesine kirli ve haksız bir savaştan günün birinde halkın öfkeleneceği uzun süreden beri devlet doruklarında tartışılıyordu. "Teritoryal ordu","Profesyonel ordu" vs. tartışmaları bir yanıyla karşı-devrimci kirli savaşa halkın gelişecek tepkisi de hesaplanarak yapılıyordu. Nihayet savaş uzadıkça, sayısız insanlık dışı olayı tezahür etmeye, halkın tepkisi yavaş yavaş görünür ve sesli bir hal almaya başladı. Bu savaşa niye gidiyoruz? Niye kardeş bildiğimiz bir ulusun

halkıyla birbirimizi kırıyoruz? Dünyanın her tarafında bütün ulusların kendi kaderini belirleme hakkı varken, Kürt'lerin bu isteğine karşı niye devlet tarafından bu savaşa sürülüyoruz?.. Buna benzer sorular hergün her saat yakınları, çocukları ölen insanların kafasında dönüp duruyor ve gerçekten devlete, devleti yönetten insanlara öfkeleniyorlar. Gerillalara duydukları geçici bilinçsiz tepki, yavaş yavaş yerini mantıklı düşünmeye ve savaşın muhtevası üzerinde sorular sormaya ve akılcı yanıtlar aramaya bırakıyor.

Hakim sınıflar, kendileri için oldukça tehlikeli olan bu olasılığa karşı, kitlelerin bilincini bulandırmak, çarpıtmak ve haksız savaşa insan malzemesi sağlamak için aptallaştırıcı şövenizm zehirine başvuruyorlar. Şövenizmin dizginsiz bir biçimde körüklenmesi için en alçakça taktiklere başvurmaktan çekinmiyorlar.

Bu durumda, özellikle egemen ulusa mensup emekçileri demokratik bir ruhla eğitmek ve şövenist tertiplere karşı uyarmak, kitleleri TC. devletinin ırkçı-şövenist terpitlerine karşı direnişe geçirmek son derece tayin edici bir önem kazanmıştır. Başta komünistler olmak üzere bütün devrimciler bu şövenist kışkırtma ve hareketlere karşı anında, kararlı ve kesin bir tutum almalıdır. Egemen sınıfları böylesine tehlikeli bir silahı kullanmaktan ötürü bin pişman ettirilmelidirler.

Başbakan Demirel, "haklıyken kendinizi haksız duruma düşürmeyin" diyor. Daha nasıl bir "haksız duruma düşmek"ten söz ediyor? Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkına karşı yürütülen bu kirli savaşın kendisi başlı başına bir haksızlık ve cinayet değil midir? Böyle bir savaşta haksız taraf devlet olduğu halde, savaşa sürülen insanların ölümünden, kendi doğal-demokratik hakları için direnen tarafı (Kürt'leri) sorumlu tutmak, utanmazca bir sahtekarlıktır. Yalnız ölen Kürt sivil ve gerillalarından ötürü değil, onları öldürmeye giderken ölenlerden de bu haksız savaşı sürdüren devlet sorumludur. Bütün milliyetlerden emekçiler, savaşta ölen çocuklarının hesabını gerillalardan değil, bu siyasal iktidardan sormalıdır, öfkesini onlara yöneltmelidir.

Devletin inat ve ısrarla yürüttüğü bu kirli savaşta gurup gurup öldürdüğü Kürt gerillalar da insan değil mi? Onların da kanları kırmızı değil mi? Onlarında yüreği yanan anneleri, babaları, kardeşleri, eşleri ve çocukları yok mu? Üstelik bunlar, "bin yıllık" bir devletin her türlü modern savaş araçlarıyla donatılmış kıyıcı güçlerine karşı, artık bütün dünyada ayıp sayılacak bir haksızlığa karşı direnirken ölüyorlar, ölülerine cenaze törenleri bile yaptırılmıyor. Çoğunun bombalarla parçalanmış cesetleri utanç verici bir manzara içinde çukurlara, çöplüklere gömülüyor. Yaralılara işkence yapılıyor, tanklara halatla bağlanıp sürüklenerek öldürülüyorlar. İnsanlara kitleler halinde pislik yediriliyor, sayısız rezaletler sergileniyor. Bir ulusu bu kadar aşağılayan bir durum düşünülebilir mi? Bu kadar kıyılan, aşağılanan bir ulusun isyanı son derece haklı ve kaçınılmaz değil midir? Her Türk emekçisi, insanı kendi kendisine sormalıdır. Aynı durum sana yapılsa, katlanabilir miydin, isyan etmez miydin? Bütün üstün savaş gücüne karşın, savaşın kurallarına bile dürüstçe uymayan ve dünyanın belli başlı çirkin, iğrenç savaşlarından birine dönüşen bu savaşta mazlum, zayıf bir ulusun direnişini ezmeye gönderilirken ölenlerin gerçek "katiller" faşist Türk hakim sınıf çeteleri değil midir? Bu katiller soyu, Kürt ulusunun kendi topraklarında egemence yaşama isteğine karşı tarihler boyu aynı vahşi kıyıcılığı yapa gelirken hangi "hakka" dayanıyorlardı ve şimdi hangi "hakka" dayanıyorlar? Dünyanın en mazlum uluslarından birine karşı yürütülen bu savaş dünyanın en çirkin ve en şerefsiz işlerinden biridir. Kürt gerillaları, bütün küçük savaş gücüne rağmen sivil hedeflere, bu savaşa taraf olmayan Türk halkının zarar görmemesi için dikkatli olmaya çalışırken, devlet bütün Kürt köylerini, gençlerini, aydınlarını hedef alıyor, toplu kıyımlardan geçiriyor, dehşet saçan cinayetler işliyor.Bunu Kürtdistan'ı insansızlaştırmak, gerillaların halk okyanusunu kurutmak için yapıyor. Bu kirli savaşın dehşetiyle Kürtler, köylerini, kasabalarını, kentlerini terk ederek kitleler halinde Batı'ya akıyorlar. Kürdistan hergün biraz daha tenhalaşıyor, viraneye dönüşüyor!... Bu kez geldikleri yerler de çapulçu şöven saldırıların hedefi oluyorlar, evleri, işyerleri kundaklanıyor, sokakta toplu saldırılara uğruyorlar.

En başta Türk ulusuna mensup emekçiler olmak üzere, bütün halkımız, yürütülen bu kirli savaşa karşı-devrimci savaşla karşılık vermelidir. Kürdistan'ın köylerine, dağlarına bomba yağdıran katliamlar yürüten aynı militarist güçler, sizin devrimci gençlerinizi de dağlarda, kentlerde vahşice katletmekte ve cesetleri üzerinde zafer çığlıkları atmaktadır. Geçmişte işçi ve öğrenci direnişlerine karşı, alevi kitlelerine karşı vınlıyan faşist kurşunlar, şimdi mazlum Kürtlere sıkılıyor. Bu savaş yanlız Kürtlere karşı yürütülen bir hareket değildir, bir bütün olarak devrime karşı yürütülen bir savaştır. Nitekim Kürt direnişinin icabına baktıktan sonra sıra sizlerin işini hal etmeye gelecektir! Sizler "demokratik reformlar" beklerken, Kürtlere karşı yürütülen savaşta "tamtakır olmuş bütçe" gerekçe gösterilerek boğazınıza sarılacak ve bu kez sizleri daha da artan bir faşist baskı cenderesi içinde sıkıştıracaktır. Kürtler sizin kardeşlerinizdir, onlarla bir tarih boyu kadar birligi yaptınız, yine de kader birligine sahipsiniz! Kürt ulusal direnişi haklı, demokratik bir direniştir. Bu direniş size karşı değil, sizleri de ezen faşist sömürücü bir düzene karşıdır ve onun her başarısı sizlerin demokratik bir halk cumhuriyeti kurma şansınızı artırmaktadır. Kürtlerin kendi kaderini belirleme hakkına karşı yürütülen kirli savaşa karşı çıkın ve onlarla tarih boyu sürdürdüğünüz dostluk ve kardeşlik bağlarınızı güçlendirin! Kürtlere karşı tezgahlanan şövenist çapulcu darbelerine izin vermeyin! Bu guruh hareketlerine anında etkili tepkiler gösterin ve onları tükrükle boğun! Kürtlerin ulusal direnişi, ortak demokratik halk iktidarı mücadelemizin temel dinamiklerinden birinin tasfiye edilmesi ve faşist düzenin biraz daha pekişmesi anlamına gelir. Faşizmin güçlenmesine izin vermeyin, Kürt ulusal direnişinin ezilmesine izin vermeyiniz! Eskiden beri ezilen ulus ve azınlıklara karşı yürütülen soykırım ve zulümden ne kazananız oldu? Sömürücü zorbalık sizin tepenizde daha da koyulaşmadı mı? Bu kirli savaşta ölen çocuklarınızın sorumlusu, kendi hakları için direnen Kürtler değildir, onları haksız savaşa gönderen egemen sınıflardır.

Partimiz TKP/ML, bu katiller iktidarına karşı Köylü Gerilla Savaşı yürütüyor. Bu sizin iktidar savaşınızdır. Bu mücadeleye destek olun, katılın, bütün millliyetlerden halkımızın kardeşliğini sağlam temeller üzerinde pekiştiren bir halk iktidarı kuralım. Ülkemizdeki bu kötü duruma ve acılara son vermek Demokratik bir Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasına bağlıdır. Şiddet, zorballık ve sömürüye dayanan bu düzende acı, gözyaşı ve savaşlar bitmez. Bu düzende yaşamınızın hiç bir anı tekin ve güvencede olmayacaktır.

GERİLLA SAVAŞININ SİYASAL ÇİZGİSİ

I. BÖLÜM

"Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. Bu sorun aydınlatılmadıkça devrimde kendi rolünü bilinçli bir biçimde oynamak ve hele devrimi yönetmek sözkonusu olamaz"

Bu anlamda, devrim için mücadele, siyasal iktidarı ele geçirme mücadelesidir. Dolayasıyla devrimci mücadelenin her seviyesinde ve aşamasında iktidar perspektifiyle hareket edilmesi zorunludur. işte bu anlayış ve perspektif mücadelenin ana siyasal çizgisini oluşturur. Yani yürünecek yolda varılacak hedefi belirler.

İktidarın nasıl alınacağı sorunu, artık Parti içinde, tartışma konusu olmayan, açık ve belirlenmiş bir sorundur. Onun için biz burada sadece, gerilla savaşının siyasal çizgisi üzerinde duracağız. Partimiz mücadelemizin bugünkü boyutu ve uygulanışı açısından önemli bir sorundur. Uygulama esnasında, belirlenmiş bir çizginin kavranmış olması çok önem arzeder. İyi kavranamazsa ya yetersiz, ya da yanlış uygulanır. Onun için gerilla savaşının siyasal çizgisinin kavranması, mücadelemizin başarısı ve sağlıklı bir temelde gelişmesi için zorunludur.

Bir ülkede devrimin niteliği sorunu, o ülkenin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısı tarafından belirlenir. Devrimin niteliği kendi başına bir sorun değil; dediğimiz gibi ülkenin somut yapısına bağlı bir sorundur. Dolayısıyla, ülkenin yapısı tarafından belirlenir ve ülkeden ülkeye değişebilir. Aynı ve benzer yapıya sahip ülkelerde, devrimin niteliği de aynı ve benzer olur. Ama ülkenin bazı ayrı özelliklerine göre de bazı biçimsel ve taktiksel değişiklikler arzedebilir. Ancak devrimin genel niteliği aynı kalır.

Ele aldığımız sorunun daha iyi kavranması için devrimimizin niteliği üzerinde durmakta yarar var.

Ülkemiz yarı-sömürge yarı-feodal, Türkiye devriminin başlıca düşmanları emperyalizm ve feodalizmdir. Devrimin görevleri, milli ve demokratik devrimle bu iki düşmanı devirmek olduğuna göre, devrimimiz, genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti değil, emperyalizmi ve feodalizmi hedef almaktadır. Bütün bunlar doğru olduğuna göre, bugünkü süreçte Türkiye devriminin niteliği proleter sosyalist değil, burjuva demokratiktir. Bu devrimin özünün zorunlu olarak burjuva demokratik olmasına karşın, devrimin öncü gücünün proletarya olması ve sosyalizmin bir ön aşaması olarak ele alınması nedeniyle, yeni tipte bir demokratik devrim olmasıdır.

Devrimimizin özünün demokratik olması, onun temel hedefinin iktisadi olarak; birincisi, feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerini, ikincisi de, emperyalizme bağımlılıktan kaynaklanan yarı-sömürge yapıyı tasfiye etmek olmasıdır. Diğer bir deyişle devrimimiz bir bütün olarak özel mülkiyeti tasfiye etmeyi değil, sadece içinde bulunduğumuz tarihsel aşamada üretici güçlerin özgürce gelişmesini engelleyen emperyalist mülkiyet (ve ona göbekten bağlı komprador burjuva mülkiyeti) ile feodal mülkiyet ilişkilerini tasfiye etmeyi, buna karşılık üretici güçlerin üzerinde küçük mülkiyete, tekelci ve emperyalizme bağımlı olmayan burjuva mülkiyete dayanmayı hedeflediği içindir ki; özünde burjuva demokratik bir devrimdir. Kuşkusuz iktisadi alandaki bu devrimin hedefi siyasi plana da küçük ve milli burjuva sınıflarının siyasi devrime katılmaları ve siyasi demokrasiden yararlanmaları olarak yansıyacaktır.

Fakat proletaryanın demokratik devrim programının burjuvazi önderliğindeki eski tip demokratik devrimle olan ortak yanı burada biter. Ve onu, yeni tipte bir damokratik devrim ayrılıklar başlar. Burada temel ayırdedici öge, devrimin proletarya önderliğindeki

emekçi sınıfların ittifakına dayanması ve bu nedenle de proletaryanın sınıfsal çıkarlarını yansıtmasıdır. Bu sınıfsal çıkar tek cümleyle, gerek iktisadi ve gerekse de siyasi alanda proletaryanın denetimi altında sosyalizmin koşullarının yaratılması ve ordan durmaksızın sosyalist devrime geçilmesidir. Bu hedef aynı zamanda bağımlı köylülüğün ve kendi emeğine dayanarak üretim yapan küçük mülk sahibinin de uzun vadeli çıkarına uygundur. Burjuva demokratik devrimleri çağında yüselen sınıf olarak burjuvazi, işçileri, bağımlı köylüleri ve kırın ve kentin küçük mülk sahiplerini "özgürlük, eşitlik kardeşlik" sloganıyla peşine takarak burjuva demokratik devrimi gerçekleştirdi. Burjuvazi önderliğinde emekçi sınıflar feodal üretim ilişkilerini tasfiye etmiş, toprak bütünlüğünü ve bağımsızlığını ulusal devletler kurarak sağlamış ve feodal siyasi üst yapıyı parçalayıp atmışlardır. Fakat iş, devrimin meyvalarını toplamaya gelince burjuvazi kısa zamanda bu sloganlarından vazgeçmekten geri kalmadı ve yıktığı sınıfla (toprak aristokrasisiyle) bu kez kendi hegemonyasında yeniden birleşip emekçi sınıflara karşı döndü. Bir yandan emekçilerin siyasi özgürlüklerini kısıtlayan şu veya bu derecede demokratik burjuva diktatörlükleri kurarken, diğer yandan da iktisadi alanda küçük mülk sahiplerinin oluşturdukları sınıfları azgınca sömürdü, çöküntüye uğrattı ve geniş oranda proletaryanın yanına kattı. Özel mülkiyetçi yanları nedeniyle burjuvazinin kuyruğuna takılıp, proletaryaya karşı dönen kır ve kent küçük burjuvazisi, kısa zamanda kendisini besleyen, tek gelecegi acı dolu bir çöküş ve ezilen, sömürülen proletaryanın saflarına suyu sıkılmış olarak atılma oldüğunu tecrübeyle yaşadı. Kır ve kentin yarı-emekçi, yarısermayedar sınıflarının tarihsel açıdan bağımsız bir gelecekleri yoktur. Bir avuç kadarı burjuvalaşırken ezici çoğunluğu sefil koşullarda yaşamaya ve sonunda proleterleşmeye mahkumdur ve bu nedenledir ki, onların gelecekleri proletaryanın geleceği ile aynı olmak zorundadır.

Demokratik Halk Devrimi, proletaryanın ideolojik ve siyasi hegomanyası altında gerçekleşen bir devrimdir. Proleter sınıf, diğer halk sınıflarıyla kurduğu ittifaktaki bu hegomanyasını kendi sınıf partisi, KP aracılığıyla sağlar. ML-MZD bilimiyle donanmış, uzun soluklu ve devrimci şiddeti örgütleyen bir mücadele içinde çelikleşmiş güçlü bir KP olmadıktan sonra halk devriminin burjuva demokratik özdeki görevini bile sonuna kadar götürmesi, gerçekleştirmesi beklenemez. Ülkemizde demokratik devrimin tamamlanması için birinci şart gerçek KP'nin önderliğidir.

DHD, ancak tüm halk kapsamındaki sınıfların arasında proletaryanın gerçekleştirecei bir ittifak sayesinde başarıya ulaşabilir.

Devrimci halk cephesinin temelini işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ittifak meydana getirir. Demokratik devrimin en temel iki meselesi toprak devrimi ve milli meselenin temel insan kaynağını köylülük oluşturur. Proletarya demokratik devrimin önder gücü olarak, bu temel güç ile sımsıkı birleşmelidir. Bunun sağlanmasının yolu da, demokratik devrimin iktisadi ve siyasi hedefleri doğru tarzda formüle edildikten sonra bunları gerçekleştirmek üzere köylü yığınlarını topyekün bir devrimci savaş içinde örgütlemekten geçer. Devrimci halk cephesinin çekirdeğini oluşturacak olan işçi-köylü temel ittifakı ancak silahlı mücadele yoluyla gerçekleşebilir.

İşçi-Köylü temel ittifakı üzerinde yükselecek olan ve tüm halk sınıflarını prolataryanın onderliğinde birleştiren bu devrimci sınıfları proletaryanın önderliğinde birleştiren bir devrimci halk cephesi devrimimizin üç temel silahından birisidir.

Devrimimizin başarıya ulaşabilmesinin bir diğer temel garantisi (devrimin üç temel silahından birisi) halkın silahlı gücünün kurulmasıdır. Ordusu olmayan bir halk zafere ulaşamaz. Halk ordusu, silahlı mücadele içinde ve küçükten büyüğe, zayıftan güçlüye doğru gelişerek oluşacaktır. Halkın silahlı gücünün inşası, partimize düşen en temel görevlerden biridir. Halk ordusunun ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan yönlendirilmesi KP'mizin önderliği altında olacaktır. Bu ordunun temel insan kaynağını yoksul ve aşağı orta köylüler oluşturacaktır. İşçi sınıfının önderliğinde ve ağırlıklı olarak köylülükten oluşan bir silahlı gücün demokratik devrim mücadelesi içinde inşa edilmesi işçi-köylü temel ittifakının gerçekleşmesinin de temeli olacaktır. Partimiz tarafından TİKKO, bu anlayışla halk ordusunun çekirdeği olarak kurulmuş ve bugüne dek mücadele etmiştir. Türkiye devriminin gelişme süreci içinde devrimci savaş, esas mücadele biçimi olmuştur, olacaktır. Bu savaş halkın uzun süreli ve yopyekün savaşıdır, salt askeri değil aynı zamanda da, birer ideolojik ve politik mücadelesidir. Bu nedenledir ki, halk ordusunun inşası da salt askeri bir sorun değil, aynı zamanda ideolojik ve politik bir sorundur. Yine silahlı örgütlenme de, partimizin halk sınıflarını örgütlemede kavrayacağı esas örgütlen me biçimidir.

Her siyasi devrimin temel sorunu, iktidarın nasıl ele geçirilecegi sorunudur. Bu soruya verilecek cevap ML-MZD her renkten revizyonist ve oportünistlerden ayıran temel kıstaslardan biri olagelmiştir, "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı"nda, emperyalizmin ve ona bağımlı ülkelerdeki uşaklığını yapan gerici sınıfların devletleri, merkezileşmiş

tam bir militer güç haline gelmişlerdir. Dünya gericiliginin iktidar aygıtları olan bu militer-bürokratik devletleri, devrimci şiddete başvurmadan tasfiye etmek ve onun yerine devrimci iktidar aygıtları kurmak, genel kural olarak imkansız hale gelmiştir. Bu nedenle çağımızda, toplumsal devrimin ancak şiddete dayanarak başarılabileceğini kabul etmeyen, gerçekten devrimci değildir.

İktidarın, kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenip karşı-devrimci şiddeti yerle bir etmesiyle ele gerilebileceğini söylemek genel bir M-L önermedir, ama ülkemiz açısından bu genel kabul yetersizdir. Daha da somutlaştırırsak, ülkemizde halk kitlelerinin devrimci şiddetinin hangi araç ve süreçlerle karşı-devrimci terörü altedecek hale gelebileceğini, getirilebileceğini görmek ve ortaya koymak devrimimizin zaferi için şarttır. Buradaki "hangi yoldan?" sorunun yani "DHD'nin yolu" sorunun çözümü olarak partimiz, "halkın uzun süreli silahlı mücadelesi, Halk Savaşı" cevabını vermektedir.

Toplumsal bir devrimin hangi yoldan geçerek siyasi iktidar sorununu çözebileceği, o toplumun tarihsel ve toplumsal koşullarına göre belirlenir. Proletarya partisinin görevi, bu koşulları doğru bir şekilde değerlendirip strateji ve taktiklerini geliştirmek, sınıf kitlelerini siyasi mücadeleye seferber etmek ve sonunda iktidarı karşı-devrimden almakdır. Devrim stratejileri açısından çağımızın toplumsal devrimlerini ikiye ayırmak mümkündür.

Emperyalist ve kapitalist toplumlarda devrim genel olarak, uzun süreli bir "barışçıl" hazırlık döneminden geçer. Bu dönemde KP, devrimci programının propagandası yoluyla işçi sınıfının ve diğer emekçilerin ileri bilinçli unsurlarını öncü müfrezeye kazanır, kitlelerin günlük mücadelelerine katılarak onları partinin etki alanı içine çeker. KP bu amaçla, siyasal düzenin kurumlarını en geniş biçimde kullanmaktan çekinmez. Kitlelerin gerek ekonomik-demokratik ve gerekse siyasi mücadelelerine önderlik ederek onlara iktidar sorunun devrimci çözüm alternatifini kavratmaya ve onları iktidarı almak için hazırlamaya çalışır. Böyle ülkelerde kitlelerin devrimci şiddetinin iktidarı ele almak üzere örgütlenip harekete geçirilmesi, iktisadi-siyasi bir kriz neticesinde doğacak devrimci durum anını doğru tespit edip, siyasi mücadeleyi ayaklanma düzeyine sıçratmakla, bunun için işçileri ve diğer emekçileri sovyetler şeklinde örgütlemekle gündeme gelir. Özellikle bu strateji, genel ayaklanma stratejisidir.

Toprak devriminin temel sorun olduğu ve veya emperyalist işgal şartlarının yaşandığı bir bağımlı ülkede ise, genel olarak devrimin gelişme ve zafere ulaşma yolu, yukarda belirtiğimiz ülkelerdekinden farklı bir yol izler. Bu tür ülkelerin içinde bulundukları koşullar, genel ayaklanma stratejisini geçersiz kılar ve devrimin yolu olarak Halk Savaşını gündeme getirir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de bu ikinci tür ülkelerden biridir. Devrimimizin ilk aşaması, özünü toprak devriminin oluşturduğu anti-emperyalist demokratik devrimdir. Devrimimizin iki temel özelliği olan toprak devrimi ve anti-emperyalist devrimin her ikiside özünde köylü meselesidir. Bu nedenledir ki, DHD'inde temel güçtür ve devrim esas olarak köylülerin savaşına dayanmak zorundadır. Bu birincisi. Toplumumuzun ikinci özelliği de, siyasi demokrasinin yokluğudur. Karşı-devrim, faşist bir devlet aygıtı ile iktidarını korumakta ve halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini silahla bastırmaktadır. T.C. kurulduğundan beri Türk egemen sınıfları halkın karşısına silahla dikilmişlerdir ve bu durum devrimimizin temel özelliklerinden biridir. Bu koşullarda, halk kitlelerini silahlı olmayan yollardan iktidar için hazırlamak ve örgütlendirmek mümkün değildir. Üçüncü olarak da, ülkemizde devrim ile karşı-devrim güç ilişkileri eşit bir gelişme göstermemektedir. Bir yandan feodalizmin varlığı nedeniyle nüfusun çoğunluğunun köylü olması ve işçi sınıfının görece zayıflığı, diğer yandan emperyalizmin ve onun uşağı faşist devletin gücünün ağırlığının şehirlerde toplanmış olması ve geri kırlık bölgelerdeki denetimin zayıflığı, devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkilerini şehirlerde karşı-devrimin, kırlarda ise, devrimin lehine şekillendirmektedir.

Bütün bu koşulların stratejik açıdan değerlendirilmesi, Türkiye'de devrim yolunun, proletaryanın önderliğinde ve temel güç olarak köylülüge dayanan uzun süreli bir silahlı mücadeleyle iktidarı parça parça kırlardan şehire doğru ele geçirmek olduğunu ortaya koyar.

Halk savaşı, kapitalist gelişmelerin şafağında başta köylüler olmak üzere emekçi halkın yürüttüğü feodal despotlara ve yabancı ulusların işgaline karşı yeni bir savaş biçimi olarak çok uzun bir tarihi geçmişe sahiptir. İlk kez Marks, topyekün seferber olarak güçlü yabancı işgalcileri uzun süreli bir yıpratma ile yenmesine dayanan yeni bir savaş biçimi olarak "Halk Savaşı'ndan sözetmiştir. Daha sonra Mao Zedung, Çin devriminin pratiğine de dayanarak, proletarya önderliğinde feodalizme ve emperyalizme karşı yürütülen Halk Savaşının teorik irdelemesini, strateji ve taktiklerini geliştirdi. Köylü yığınlarının yüzyıllardır kendiliğinden uyguladıkları bu savaş biçimi, proletaryanın bilimsel öğretisi ile birleşince, yenilmez bir güç haline geldi ve toplumsal devrim pratikleriyle kendisini ıspatladı, ispatlıyor.

DEVRİM KAVGASININ GÖBEĞİNDE MERKEZ KOMİTEMİZ ÜYESİ TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU'NU ŞEHİT VERDİK!

TUNCAY yoldaş, askeri faşist cuntanın en vahşi saldırılarının sürdüğü 1982 yılında Üniversitede okurken Partimizin faaliyetlerine aktif olarak katıldı, fedakarca, canla başla yürüttüğü örnek faaliyetlerinde hızla gelişti. 1985 yılında İstanbul'da düşmanın Partimize yönelik bir operasyonunda esir düştü. İşkencehanelerde polise kök söktürerek, Partinin direnme geleneğini başarıyla sürdürdü. Düşmanın cezaevi ve mahkemelerinde bu Komünist direnişini sürdürdü. İki yıl sonra çıktı ve hiç tereddüt etmeden Parti faaliyetlerine gençlik kesiminde devam etti. İsmail ORAL ve diğer yoldaşlarla TMLGB'yi fiilen yeniden ilk kuran Önderler arasında yer aldı. 1987'de Parti Üyesi oldu. İdeolojik, siyasi, örgütsel ve pratik olarak hızla gelişip yetkinleşti. Parti faaliyetlerine, Kayseri, Sivas civarlarında ve ordan da Çukurova'da devam etti. 1989 yazında gerilla faaliyetlerine katıldı. Kır yaşamına yabancı olmasına ve gözlerindeki bozukluğun getirdiği zorluklara rağmen en ufak bir tereddüt geçirmeden üstün ve örnek Komünist fedakarlıklar gösterdi. Büyük-küçük, ileri-geri demeden bütün kitlelerle çok iyi diyalog kurması, etkili propaganda ve ajitasyon yürütmesiyle, olgun ağırbaşlı, azimli, çalışkan, fedakar, yapıcı vb. gibi özellikleriyle hem köylüler ve hem de yoldaşları üzerinde derin etkide bulunuyordu. Gerilla faaliyet alanlarının ÇETİN'i, 1990 baharında KBK üyeliğine atanmıştı. O sırada Parti güçlerimiz henüz ayrı durumdaydı. Geçmiş adlandırmayla "Konferansçı" kesimin 1991 sonbaharında yaptığı IV. Konferans'ta, TUNCAY yoldaş da Merkez Komitesi'ne seçilmişti. Parti güçlerimiz 1992 Nisan'da birleştikten sonra da GBMK üyesi olarak görev yapıyordu.

TUNCAY yoldaş, Partimizin birliğinden önce, kırdan gelmek istememesine rağmen, isteğinin dışında Batı'ya atanmış ve BABK Sekreteri olarak görev yapmaktaydı. Parti birliğinden sonra da aynı görevi sürdürüyordu. Düşmanın yoğun ve sık sık takibini de gözönünde bulundurarak GBMK'mizin 1. Olağanüstü Toplantısında Askeri Komisyon üyeliğine de getirilip, Karadeniz-İç Anadolu gerilla faaliyetlerine atanmıştı. Yoldaş, görev alanıyla bağ kurdurulup gittikten yaklaşık iki hafta sonra, 2-3 Kasım 1992'de TO KAT'ın ALMUS ilçesi ARUSU köyü ESKİCİ mezrasında karşılaştıkları düşman kuvvetlerine saldırırken, saatlerce süren çatışmada şehit düştü...

TUNCAY yoldaşın, zamansız kaybı bütün yoldaşlara ve devrimci kitlelere büyük üzüntü vermiştir. Yıllardır peşinde koşturan ve imha etmek için can atan faşist düşman kuvvetlerine büyük sevinç olmuştur. Düşman, yıllardır kırda ve şehirde, başta Önder kadrolarımız olmak üzere savaş gücümüze ve faaliyetlerimize karşı köklü darbeler vurup, sevinç tatmak istiyor. Mücadele sürecinde bazen geçiçi sevinçler duysa da giderek daha da gelişen savaşımız düşmanın sevinçlerini kursağında bırakacak, tabiatı gereği yok olmaya yüz tutmuş bir sınıf ve gücünün yok olmasını hızlandırmaktan kurtaramayacaktır.

Faşist diktatörlüğün, köylü kitlelerini her geçen gün daha da mülksüzleştirerek bir avuç toprak parçasına ve başını sokacağı eve hasret bırakması, onları toprak ağalarının azgın zülmünden inim inim inletmesi, hiç bir hakka sahip olmaması;

Küçük esnaf ve zenaatkarların hayat pahalılığı, ağır vergi, sosyal güvencesiz ve aleyhteki yasalarla her gün sefaletin pençesine sürüklenmesi; işçi sınıfının her türlü ekonomik, demokratik haklarından hemen hemen mahrum edilmesi, sefaletin de altında bir ücrete mahkum edilerek ağırlaşan hayat pahalılığı altında inim inim inletilmesi;

İşsizlerin hiç bir hakka sahip olmayıp açlıkla başbaşa bırakılması;

Yaşlı bakıma muhtaç ve çocukların "kaderleri" ile başbaşa bırakılması.;

Memurların geniş yığınlarını açlık sınırında devlet kölesi olarak süründürülmesi;

Kısacası; işçi ve emekçilerden oluşan geniş halk yığınlarının hiç bir sosyal, siyasal ve ekonomik hak ve güvenceye sahip olmamaları, varlığı görülüp insan yerine bile konulmamaları, zam, zulüm, baskı ve işkenceler altında inim inim inletilmelerini bir yana bırakalım, insanların yaşam hakkı bile tanınmamakta, buna saygı gösterilmemektedir. Her gün sermaye sınıfının kanlı diktatörlüğü birçok yerde, birçok can alıp kan dökmeye devam ediyor.

T.C. faşist diktatörlüğü, şehirlerde hergün yüzlerce insanı en alçakça işkencelerden geçirmekte, işkencedeki çığlıklar göğü sarmaktadır. İşkencehanelerde insanlar geçiçi ve kalıcı sakatlıklar geçirmekte, işkenceler altında canvermektedir. Zindanlarda çığlıklar yükselmektedir. Hergün insanlar evlerinden alınıp işkenceler sonucu kurşuna dizilerek "kayıp" edilmektedir. Evleri tesbit edilenler evlerinde kurşuna dizilerek acımasızca katledilmektedirler.

Köylük alanlarda ise, sadece gerillalar, binlerce, onbinlerce asker-polis gibi cinayet şebekeleriyle günlerce kuşatılıp makinalı tüfeklerle, toplarla, tanklarla, onbinlerce mermi yağdırıp uçak ve helikopterlerle bomba, füze, kimyasal silahlarla saldırılara maruz kalmıyor, artık doğal destekçi dağlar, ormanlar, köyler, ilçe ve iller de saldırıya uğruyor. Bugün gerilla savaşının yürütüldüğü Kürdistan'ın birçok şehri sık sık topyekün saldırılara uğruyor. Şehirler kalbura çevriliyor. Hergün bir ilçe ve kasaba katliama uğruyor. Onlarca, yüzlerce ölü ve yaralı veriliyor. Bugünlerde egemenler, "dış harekat bitiyor, iç harekat başlayacak" diyorlar. Anlaşılan bu tür katliamlar daha da artacaktır... Bugün buralarda özgürlük çığlıklarıyla kitlelerin feryatları duyu organlarını yitirmemiş insanlara seslenerek insanlık görevlerine çağırıyor. Duyarlı olmaya, sessiz kalmamaya, içi boş, insan kılıklı korkuluk olarak yaşamaktansa, şerefli, haysiyetli, onurlu bir kişiliğe sahip olup, bunun gereklerini yerine getirmeye ve bunun için gerektiğinde ölmeye çağırıyor...

Sermaye sınıfının kanlı diktatörlüğünün "şeffaflık","demokratikleşme","Kürtlere şefkatli yaklaşma" gibi iki yüzlü demogojisi eşliğinde böylesine terör estirdiği, resmen "topyekün savaş"

ilan ettiği ve basın-yayın organlarını buna göre şekillendirdiği, kamuoyunu buna göre yalan ve demogojilerle aptallaştırıp hazırlayarak güçlü bir şövenizm duygusu yaratmaya çalıştığı ve bunun çeşitli kampanyalarla sürdürdüğü ve bu saldırıları eşliğinde kayıp verdirdiği, en değerli yoldaşlarımızı aramızdan aldığı bu koşullarda, mücadelemizi onlarca kat daha büyük bir güç ve enerji ile sürdürmeliyiz. Daha duyarlı, daha azimli, daha kararlı, daha acımasız, daha yırtıcı ve daha fedakar olmalıyız. ML-MZD bilimine, devrime, Partiye ve kitlelere daha çok inanmalı ve güvenmeliyiz. TUNCAY ve diğer şehit yoldaşlarımıza da ancak böyle layık olabiliriz. Onlara böyle sahip çıkabilir ve bizlere emanet ettikleri mücadeleyi layıkıyla sürdürebiliriz.

Her şehit yoldaşın, geride kalanların omuzlarına yeni görev ve sorumluluklar bıraktığının bilinciyle TUNCAY yoldaşa söz veriyoruz ki, O'nun bize bıraktığı yüce davaya sarsılmaz bir şekilde bağlı kalacağız, O'nun bıraktığı bayrağı şerefle taşıyacağız, ideallerinin gerçekleşmesi için kanımızın son damlasına kadar savaşacağız.

Şehit yoldaş, sen rahat uyu ! Kanınla suladığın toprakların nice ÇETİN'ler yetiştireceğine eminiz. Bugün Tunceli, Enzincan, Bingöl, Elazığ, Tokat, Sivas, Artvin, Ordu'yu kapsayan gerillaların şakırdayan ve düşmana korku salan silahların, yarın Kürdistan ve bütün Türkiye'yi saracağından eminiz. Hiç bir güç patron-ağa devletinin faşist diktatörlüğünü yıkıp, yerine Demokratik Halk İktidarlarının kurulmasını önleyemeyecektir. Zafer er-geç bizim olacaktır.

* TUNCAY YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

* TUNCAY YOLDAŞIN DÖKÜLEN KANININ HESABINI KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNDEN SORACAĞIZ!

* YAŞASIN ML-MZD!

* YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

* YAŞASIN KOMÜNİZM!

TKP/ML-GBMK
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
(Geçiçi Birleşik Merkez Komitesi)

8 Kasım 1992

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

ÖN AÇIKLAMA; Bu yazı, Tuncay yoldaşın Merkez Komitemizin son toplantısına, parti içinde tartışılmak üzere sunmuş olduğu bir çalışmasıdır. Yazı daha uzundur. Zira, biz bir kısmını yayınlıyoruz. Diger bölümleri ise parti içinde tartışma yazısı olarak yayınlanacak. Bu nedenle okuyucu bu yazıyı Tuncay yoldaşın bir çalışması ve tecrübe özeti olarak algılamalıdır. Bu vesileyle GBMK'mızın sevgili üyesi, önder bir komünist, iyi bir komutan, yılmaz bir halk savaşçısı olan Dersim ve Tokat dağlarının Çetin'ini bir kez daha saygıyla anıyoruz.

İKK Yazı Kurulu

A) GERİLLA SAVAŞININ ÜÇ TEMEL KARAKTERİSTİK ÖZELLİKLERİ

Halka dayanan küçük bir askeri gücün, sömürücü sınıfların yönetimindeki büyük bir askeri güce karşı verdiği gerilla savaşının bu savaşımın verdiği her ülkede geçerli özellikleri vardır. Öncelikle ve temel özellikler kavranılmadan bunun o günkü koşullarda alacağı biçim ve taktikleride ortaya koymak mümkün değildir. Savaş ortamından ve onun dışından ileri sürülen taktikler soyut olmaktan öteye geçemeyecektir.

1- Hareketli Savaş
2- Çabuk sonuçlu Savaş
3- İmha Savaşı.

Bu üç temel özellik olmadan bir gerilla savaşını vermek mümkün değildir. Hele, amacı Halk Savaşını kazanmak olan bir siyasal güç için bu ifade daha geçerlidir. Bunu silahlı mücadeleyi salt ajitasyon ve propaganda amacıyla sınırlı tutan siyasal anlayışlardan farkını belirtmek için söylüyoruz.

1- Hareketli Savaş,

Muharebeler, iki silahlı gücün belirli bir an ve belirli bir mevkide sıcak teması ile gerçekleşir. Bu anlamıyla bütün savaşlar mevzi savaşlarıdır. Ancak nispeten oldukca uzun süren çok geniş hatlar üzerinde sürdürülen cephe savaşları ile nispeten çok daha kısa süreli ve çok dar cephede verilen savaşlar arasında fark vardır. Birincisinde, genellikle bir mevzi korunur, bir yer bir bölge, alan korunur ve düşmanın o mevzileride ele geçirmesi engellenir ve savaş oldukca uzar. İki büyük ordunun günlerce haftalarca ve hatta aylarca sürdürdükleri cep-

he savaşları bunun en tipik örneğidir. İkinci tür savaşlar ise genellikle herhangi bir mevzi veya bölgenin savunulmasından ziyade karşılıklı güçlerin birbirleriyle kısa bir an çatışması ile birbirlerine verdirilen kayıplar esas alınır. Gerilla birliklerinin düşman güçlerine karşı vurkaç biçimindeki saldırıları ile gerçekleşen muharebeler bunun en tipik örneğidir.

Gerilla, birinci tür saldırılara girmekten kaçınır. Çünkü bu tür bir savaşım, henüz düşmandan çok çok daha zayıf olduğumuz dönemlerde kesinlikle girişilmemesi gereken savaşım biçimidir. Düşman uzayan bir savaşta avantajlıdır. Ve üstün askeri güçlerini savaş cephesine yığarak muharabe veren devrimci güçleri imha eder. Gerillanın (zaman zaman taktik savunmalar hariç) cephe savaşı ile koruyacağı bir bölgesi yoktur.

Gerilla sürekli yer değiştirmek ve hareket halinde olmak zorundadır. Bu durum, onları düşman karşısında avantajlı kılar. Düşmanın üs alanları ise bellidir ve çoğunlukla sabittir. Küçük gerilla birlikleri araziden faydalanarak, kitle tabanından faydalanarak sürekli gezer. O her yerde olabilir. Düşman onu arayıp bulmak zarundadır. Gerilla birliği için ise hedefler sabittir. O düşmanını nerede bulacağını bilir.

İşte bu durum gerillaları aktif kılan en önemli bir unsurdur. Gerillayı düşmanla istediği yerde ve istediği anda muharebeye girme imkanı verir. Onu düşmana karşı sürekli saldırı posizyonunda tutma fırsatını verir.

"Düşmana karşı vermemiz gereken savaş, gerçek bir hücum niteliğini korumalıdır. Bunun özelliği, düşmanı beklemediği anda ve beklemediği yerde indirilen ani ve şiddetli darbelerle ağır kayıplar verdirilmesi ve aynı zamanda kendi güçlerimizin korunmasıdır. Düşmanın seçtiği yer ve zamandan kaçınalım. Hiç bir zaman onun hücum etmesini beklemeyelim. Daha harekete geçip hücuma başlamasına fırsat vermeden düşman saldırısını ezelim...(E.Hoca. Aktaran Mehmet ŞEHU)

2- Çabuk sonuçlu Muharebeler,

Gerillalar girdikleri muharebeleri kısa tutmak zorundadırlar. Uzayan bir muharebe ve geçen zaman düşmana avantaj yaratır. Muharebeyi uzatmak ve sıcak teması kesmemek için düşman büyük kayıpları da göze alır. Ama bir müddet sonra güçlerini çatışma alanına yığarak üstün silah ve asker gücü ile gerillayı imhayı hesaplar. Dolayısıyla gerilla herhangi bir saldırı sırasında teması kesip derhal geri-çekilmeli ve kaybolmalıdır. Geri çekilme sonrası, geri çekilen hat ve mevkileri düşman tarafından tespit edilmemesine çalışmalıdır.

3- İmha Savaşı;

Gerilla birlikleri girdikleri saldırılarda bir çok amaç taşırlar. Propaganda amaçlı, taciz biçimi saldırılar, kayıp verdirme ve imhaya yönelik saldırılar. Ancak stratejik olarak düşmanı yok etmeyi ve kendini güçlendirmeyi hedefleyen bir gerilla savaşında saldırılar esas olarak imhaya yönelik olmalıdır. İmha savaşı ile esasta iki şey kazanırız. Birincisi; düşman güçlerinin parça parça yok edilmesi; ikincisi, imha edilen düşman güçlerinden elde edilen silahlarla silahlanmak askeri ve diğer ihtiyaçların düşman dapolarından teminini sağlamak. Gerilla savaşının bu karakteri gözetilmeden rastgele amaçlı bir saldırı taktiği belirlemek, dala baştan yenilmeyi ve gelişememeyi kabullenmek demektir.

B) GERİLLA SAVAŞININ GENEL KARAKTERİNE UYGUN SAVAŞI YÖNETME VE TAKTİKLERİ

Herhangi bir savaşı yönetme bir sanat işidir. Bir sanatçının başarılı olabilmesi; o işini sevip bağlanmasına, içinde baştan savmacılığa düşmeyip titiz olmasına, işinde en yetkin hale gelmesi için hem kendi deneylerinden tecrübelerinden tecrübeler çıkarabilmesine ve kendisi dışındaki dolaylı tecrübeleri araştırıp bularak onlardan yararlanmasını bilmesine bağlıdır. Komutanlar da birer sanatçıdırlar ve yaptıkları sanatın diğer sanatlardan çok daha ciddi ve sorumluluğu ağır olması gibi çok önemli bir fark vardır. Herşeyden önce komutanlarımız yüklendikleri sorumlulukların bilincine varmalıdırlar.

Savaşımızın bu günkü seviyesinde, parmakla sayılacak kadar az sayıda komutanlara sahip olduğumuz bu dönemde TİKKO'nun başarıları bu komutanların tek tek başarılarıyla doğrudan ilintilidir. Bir Komutanımızın başarısızlıkları bazen bir bütün olarak ordumuzun başarısızlığını da beraberinde getirebilmektedir. Yüzlerce komutan arasında bir-kaç komutanın başarısızlıkları o kadar önem üretmez ve bütünü etkilemez isede, zaten bir-kaç komutana sahip olduğumuz bu dönemde, bu komutanlarımızın her başarı veya başarısızlığı bütünün rengini tamemen değiştirecek etkiye sahiptir.

İkinci olarak, bu gün küçükten inşasına başlanan ordunun, geleceğe bırakacağı misyon ve geleneklerin yaratılması önemli bir noktadadır. İlk başlarda oluşturulan ruh hali ve oturmuş yapı, sonradan gelenleri bünyesinde eritecek ve onu kendine göre şekillendirecektir. Bunun önemine varan komutanlar ve komutanlık üyesi kadrolar, gerek savaşma yeteneği, ruh hali ve komünist bir ahlak ve anlayışlarla olumlu bir savaşçı yapı oluşturmayı hedeflemeli ve bu konuda oldukça itinalı davranmalılar. Ancak böyle bir yapı birleştiirici, toplayıcı ve sonuç alıcı olur, aksi bir yapılanma dağıtım olur. Çarpık bir şekilde ve hiçte istemediğimiz anlamadığımız biçimde olur.

KOMUTA YETENEĞİ

Bir komutan bütün yeteneğini savaşta, kendi güçlerinin insiyatifi elinde bulundurmasına yöneltmelidir. Çünkü bir savaşta başarılı olma, insiyatifi elinde bulundurup bulundurmamayla direkt orantılıdır. Her zaman, bir savaşta taraflar insiyatifi elinde tutmak için uğraşırlar. Zira herhangi bir savaşta kesin insiyatifi ele almak demek o savaşı kazanmakla eş anlamlıdır. Savaşta insiyatifi elinde bulunduran insiyatifi kaybetmemek için uğraşırken, insiyatifsiz kalan ise insiyatifi ele geçirmek için uğraşır.

İnsiyatifin bir yönü gerilla birliklerinin bağımsız hareket edebilme durumudur. *"Partizan savaşının şartlarından insiyatif sahibi olmak, bağımsız karar verip harekete geçebilmek, düzenli savaşta olduğundan daha fazla önem taşır. Çünkü insiyatif sahibi olmıyan ve hareket etmek için her zaman yukardan gelecek emirleri bekleyen bir birlik, tam bir gevşeklik ve uyuşukluk içine düşer. Partizan müfrezeleri daima bağımsız hareket eder. Partizan savaşında, askeri hareketlerin birbirlerine uyumluğunu sağlayan, genel talimatlar, hiç bir zaman katı değil, tersine esnek olan yüksek kademe emirleri ve talimatlarıdır. Bu emir ve talimatlar müfreze kumandanlarına hedef gösterir, tekeri hareketlere nispeten uzun bir dönem için yol gösterirler"* (M.ŞEHU)

Gerilla birliklerinin bağımsız karar verip, harekete geçebilme özelliği geçmişte yoktu. Eylemlilikler dahi MK'nın denetiminde belirleniyordu. Gerilla birliklerinin insiyatifsiz bırakılması, onları bir çok yönden geriletmiş, pasif savunmanın en önemli nedenlerinden birisi olmuştur.

İnsiyatifin ikinci yönü ise; savaş ve muharebelerde, tarafların "hareket özgülü"nü elde etmesi uğraşısıdır. *"Her savaşta, hasım taraflar, bir muharebe alanında olsun, bir muharebe bölgesinde olsun, bir savaş bölgesinde ya da*

savaşın bütününde olsun, insiyatif ele geçirmeye uğraşır. Çünkü insiyatif, bir ordu için haraket özgürlüğü demektir. İnsiyatif yitiren ordu, edilgin bir duruma düşer ve hareket özgürlüğünü yitirerek yenilmeye ya da yok olma tehlikesiyle yüzyüze olur." (Askeri-MZ.sf.192)

İnsiyatif sorunu, öznel yönetimle doğrudan ilintilidir. Maddi koşullar bir yana bırakılırsa, başarı ve başarısızlık doğrudan öznel yönetimin sonucudur. Bugün bizim en önemli sorunlarımızın başında öznel yönetimdeki yetersizliktir. Komutanlarımız kesinlikle bu yönlerini geliştirmek zorundadırlar. Aksi taktirde bu durum varolan insiyatifsizliği sürdürmeyi ve sonuçta başarısızlıklarımızı beraberinde getirecek ve savaşı kaybetmemize neden olacaktır. İnsiyatifli olabilmek için doğru bir öznel yönetim neleri gerektirir? Düşmanın güçlerini savaşma ve hareket yeteneğini, kendi gücümüzün durumunu, diğer silahlı güçlerin durumunu, kitlelerin durumunu, arazi yapısını ve bunlar arasındaki etkileşim ve değişimleri doğru bir şekilde tahlil etmeyi içerir. Bu tahlil kuşkusuz olasılıklar sorunudur. Ve gerilla savaşı diğer savaşım biçimlerine göre daha çok belirsizliği içerir. Bu durum işi iyice zorlaştırsa da, iyi bir araştırma ve inceleme bu tahlilleri yeterince doğruluk sınırları içerisinde yapmamızı engellemez. Mao'nun tarihteki bir Çin askeri bilimcisi olan Sun Vu Zu'dan yaptığı alıntı bu anlatımların özlü bir ifadesini yansıtır, "düşmanı ve kendini tanırsan, yenilgi tehlikesi olmadan yüzlerce savaş verebilirsin."

"Yanılgılar, düşmanı ve kendimizi bilmemekten ileri gelir. Üstelik savaşın doğası gereği, birçok hallerde, her iki taraf hakkında da tam bir bilgi elde etmek olanaklı olamıyor. Bunun sonucu olarak da, askeri keşifler ve hareketler hakkında bir belirsizlik meydana geliyor ve bunu da yanılgılar ve yenilgiler izliyor. Ama savaşta durum ve harekatlar nasıl olursa olsun, bunların genel yanları ve ana noktaları bilinebilir. Bir komutan önce her çeşit keşif, sonra akıllıca tahminler ve yargılarla yanılgıları azaltır ve genellikle doğru bir yönetimde bulunabilir. Genellikle doğru bir yönetim silahıyla git gide daha çok muharebe kazanır, aşağı durumdan üstün duruma, edilgindenlikten insiyatifi ele almaya yükseltebiliriz. İnsiyatif ya da edilgenliğin savaşın doğru ya da yanlış yönetimi ile olan ilikisi işte budur." (Mao Zedung Askeri Yazılar. Sf.196)

İNSİYATİFİN ELE GEÇİRİLMESİNDE KULLANILAN GENEL TAKTİKLER

Bu taktikler, kuvvetlerin esnek kullanımına dayanır. Bu da esas olarak şu üç hareket biçiminde somutlanır.

1- Kuvvetlerin toplanması,

2- Kuvvetlerin dağılması,

3- Kuvvetlerin yer değiştirmesi ya da manevra,

a) Kuvvetlerin toplanması:

Bir yerde sorun varsa orda çözümüde vardır. Bu genel ilke şu sorunumuzun cevabınında birlikte olduğunu bize söylüyor. "Düşman bizden çok güçlü" bu sorunumuza yanıtta var; düşman güçleri ülke çapında güçlü olabilir. Ama bütün güçlerini bir arada tutmuyor. O güçlerini ülke çapında yaymıştır. Kimi yerlerde daha yoğun, kimi yerlerde daha az yoğun. Dağılan güçler zayıflar. Her bir parça, bütünün yanında zayıfı temsil eder. O halde zayıf bir gücü en az riskle yok edebilmek için mümkün olduğunca büyük bir güçle saldıracaksın. Bu kuralı en iyi oynayan kazanır. Bu kurala bire on kuralı da denir. "BİRE KARŞI ON, ONA KARŞI YÜZ KİŞİYİ MÜCADELEYE SOK." (MZ.)

Genellikle saldırı durumunda olan gerilla saldırılarını kuvvetlerini bir noktada toplayarak gerçekleştirmelidir. Bu şekilde davranmakla kuvvetlerin en maxsimilize bir şekilde kullanımı söz konusu olacaktır. Güçlerini parça parça yaymak ve her bir parçanın daha az etkin ve sadece düşmanı okşuyacak nitelikte saldırıları olması yerine, toplu olarak ve düşmanı parçalayıcı ve imha edici bir saldırı ancak bu kuralın hayata geçmesi ile mümkündür.

"Bana kalırsa, güçlü bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz zaman ordumuzu, büyüklüğü ne olursa olsun, yalnız bir ana yönde ve aynı zamanda kullanmalı, iki yönde kullanmamalıyız. İki yada daha fazla yönde harekatlara itiraz etmiyorum, ama belli bir zamanda yalnız tek ana yön olmalıdır." (MZ Askeri Yazılar)

MZ yoldaş, konuya ilişkin yukardaki görüşü yanında, M.Şehu yoldaşta aynı ilkeyi "kesin darbe ilkesi" adı altında şöyle açıklamaktadır.

"Mücadele sırasında, kuvvetleri askeri harekat bölgesinin her tarafına eşit olarak dağıtmak mümkün değildir. Başlıca kuvvetleri ana cepheye toplayarak, belli bir zamanda ve yerde düşmana karşı üstünlüğünden yararlanılması gerekir. Kaybımızın az olacağı ve hedefe en çabuk varacağımız yerde, ana kuvvetleri toplayarak düşmana saldırmak ve ona en ağır darbeyi indirmeliyiz."

b) KUVVETLERİN DAĞILMASI İLKESİ:

Bu konuda MZ yoldaşın anlatımı bizim herhangi bir ek ve yoruma gerek duymayacağımız kadar açıktır. Bunu aktarmakla yetineceğiz.

"Kabaca söylemek gerekirse, gerilla birliklerinin dağılması ya da 'bütünün parçalara bölünmesi' başlıca şu durumlarda yapılır. 1- Düşman savunma durumunda olduğu için ona geniş bir cepheden saldırarak tehdit etmek istediğimiz ve harekat için kuvvetlerimizi kitle halinde harekete geçirmemiz şansı geçici olarak bulunmadığı zaman; 2- Düşmanın geniş bir bölgedeki zayıf kuvvetlerini taciz etmek ve etkinliğini aksatmak istediğimiz zaman; 3-Düşman kuşatmasını yarmaya gücümüz yetmediği ve göze görünmeden o bölgeden uzaklaşmak istediğimiz zaman; 4- Arazi sınırlı ise ve ikmalimizi yapamıyorsak; 5- Geniş bir bölgede bir kitle hareketini yürüttüğümüz zamanlar. Ama koşullar ne olursa olsun, harekata geçmek için dağıldığımız zaman şunlara dikkat etmeliyiz. 1- Kuvvetler asla eşit olarak dağıtmamalıyız, menavraya uygun bir bölgede bulundukça, kuvvetlerin oldukça büyük bir bölümünü elde bulundurmalıyız; bu, olası bir zorunluk halinde ve dağılma sırasında yerine getirilecek görev için bir ağırlık merkezi sağlar; ve 2- Yayılmış birliklere belli görevler vermeli, harekat alanlarını açıkça belirt-

İnsiyatif sorunu, öznel yönetimle doğrudan ilintilidir. Maddi koşullar bir yana bırakılırsa, başarı ve başarısızlık doğrudan öznel yönetimin sonucudur. Bugün bizim en önemli sorunlarımızın başında öznel yönetimdeki yetersizliktir. Komutanlarımız kesinlikle bu yönlerini geliştirmek zorundadırlar. Aksi taktirde bu durum varolan insiyatifsizliği sürdürmeyi ve sonuçta başarısızlıklarımızı beraberinde getirecek ve savaşı kaybetmemize neden olacaktır. İnsiyatifli olabilmek için doğru bir öznel yönetim neleri gerektirir? Düşmanın güçlerini savaşma ve hareket yeteneğini, kendi gücümüzün durumunu, diğer silahlı güçlerin durumunu, kitlelerin durumunu, arazi yapısını ve bunlar arasındaki etkileşim ve değişimleri doğru bir şekilde tahlil etmeyi içerir. Bu tahlil kuşkusuz olasılıklar sorunudur.

meli, harekatın zamanını ve süresini yeniden toplanma yerlerini, bağlantı yollarını ve araçlarını saptamalıyız." (MZ.AY. Sf.196)

a) MANEVRA İLKESİ

"Manevra, bize en uygun gelen zaman ve yerde saldırıp insiyatifiyle geçirmek ve düşmanı baskına uğratmak için kuvvetlerin yer değiştirme tarzından ibarettir." (M.Ş)

Gerilla birliklerinin belli bir hedefe saldırması için, hedefe doğru birliklerin kaydırılması, bu saldırılar karşısında düşmanın karşı-saldırıya geçtiği zaman, düşmana gene en uygun yerde ve zamanda tekrar saldırmak üzere geri çekilmek için kuvvetlerin uygun şekilde kaydırılması, saldırı ve savunmalarda düşmanı şaşırtmak için çeşitli manevraların uygulanması, sağ gösterip sol vurarak, kuzeyden saldırıyormuş gibi gisterip, güneyden saldırmak kaçıyormuş gibi yapıp saldırmak vb. vb. biçimde hareket etmesi gerekmektedir.

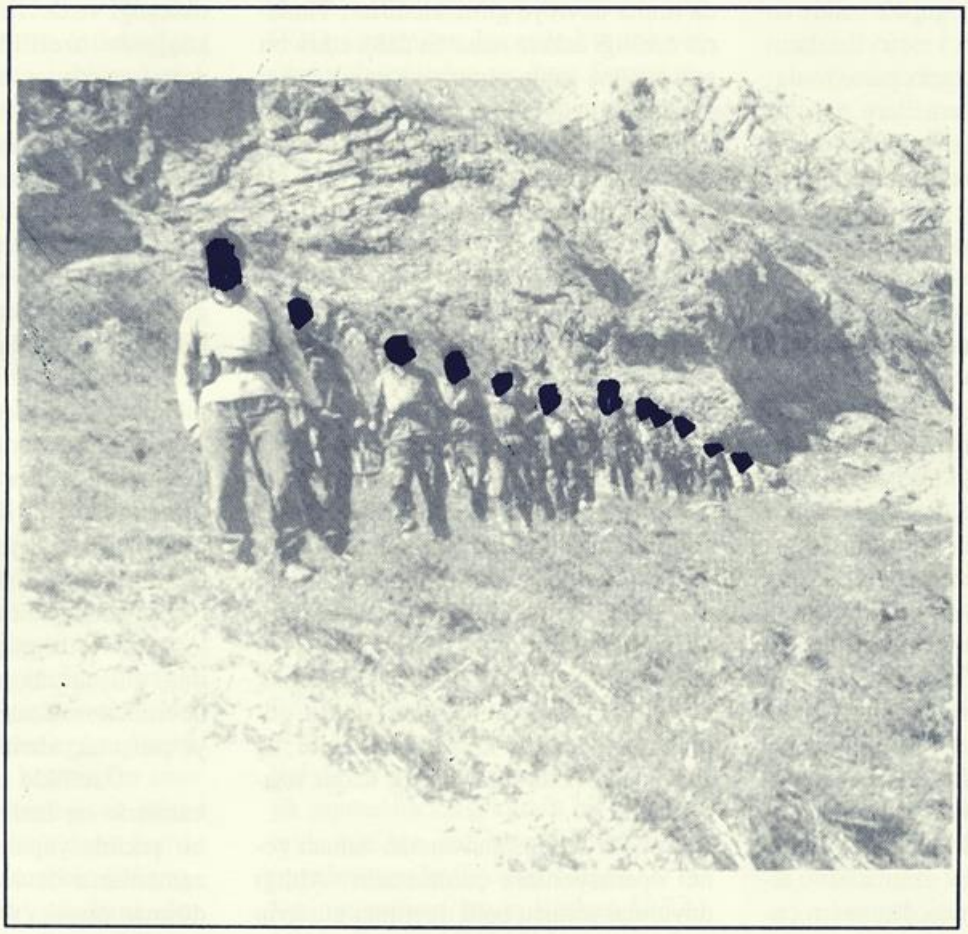

c) KOMUTA İLİŞKİLERİ

Burada, bu genel başlık altında ancak gerilla savaşına genel komuta biçimini koyacağız. Bunun günümüzde aldığı biçimi daha sonraki bir konuda ele alacağız.

Gerilla savaşı bir çete savaşıdır ve düzenli savaşlardan bu karakteri dolayısıyla ayrılır. Ayrılık noktası, gerilla birliklerinin dağınık şekilde, küçük birlikler halinde küçük ve hakeketli savaş vermesinde yatmaktadır. Düşmanın genelde saldırı halinde olması ve gerilla birliklerinin savunmada olması gerilla birliklerinin hareket tarzının düşman güçlerinin konumuna göre belirlemesi ve bunun için de sürekli hareketli olması ve manevralar gerçekleştirmesi ve fırsatların ve muharebelerinde gene buna göre belirlenmesi ister istemez gerilla birliklerinin harekat tarzlarının önceden günü gününe tespit edilip planlanması mümkün değildir. Bunun yanısıra bölgeler arası uzaklık, koordinasyonun süreklilik arzetmemesi, muharebat zayıflığı alt ve üst kademeler arasındaki, sürekli iletişim eksikliği gerilla birliklerinin nispeten daha bağımsız hareket etmesini ve insiyatifinin geniş olmasını da beraberinde getirmektedir. Ancak genel belirlenmiş hedefler vardır ve bu genel belirlenmiş hedefler olmadan gerilla savaşı veriyoruz diye rastgele her hedefe saldırmak bizi amaçlarımıza ulaştırmaz ve asi çeteye dönüşür.

Dolayısıyla belirli amaçlar çerçevesinde belirlenmiş hedefler Merkezi bir komuta tarafından belirlenir ve emir ve talimatlar biçiminde gerilla birliklerine iletilir. Gerilla birlikleri bu emir ve talimatların yerine nasıl getireceği konusunda tamamen hareket ve eylem özgürlüğüne sahiptir. Buda gerilla birliklerinin ademi-merkeziyetçi yapısını ifade eder.

"Kesin merkezileştirme ya da kesin merkezileştirmeme yerine, komuta ilkesi, gerilla savaşında merkezi stratejik komuta, seferlerde ve muharebelerde ise merkezileştirilmemiş bir komuta olmalıdır" (M.Z. age. 225)

"...Genel konularda, yani stratejik problemlerde alt kademeler üst kademelere sürekli rapor vermeli ve uyumlu ha rekette bulunmasını sağlamak için verilen emirlere uymalıdır. Bununla birlikte, merkezileştirme bu noktada durmalıdır. Bunun ötesine geçerek, örneğin bir muharebede alınacak belirli düzenler gibi konularda işe karışmak, aynı şekilde zararlıdır. Bu gibi ayrıntılar, zamana ve yere göre değişiklik gösteren ve uzaktaki yüksek kademe kademelerinin bilmeleri olanaksız belirli koşulların ışığı altında çözümlenmelidir. Ufak çaptaki sefer ve muharebelerde merkeziyetçi olmayan komuta ilkesi bu demektir." (M.Z.age. 226)

d) PLANLAMA

Hiçbir savaş plansız yürümez. Savaşın her aşamasında ve her boyutunda planlama mutlaka gereklidir. Ancak çeşitli planlamalar nispeten daha uzun süreler için geçerli olmasına karşın taktikler planlamalar daha kısa sürelidir. Hatta bazı planlamalar girişilen muharebelerin gidişatına göre günbegün değişebilir niteliktedir. Burada dikkat edilecek husus, nispeten verili koşullar içerisinde ana hatlarıyla belirlenmiş planları aşırıya kaçarak ayrıntılandırmak ve ilerdeki süreçte çok hızlı değişen ve ancak o günün koşullarında biçilebilecek bir planın daha bugünden belirlemeye çalışmak doğru değildir. Günün değişen koşullarını hesaba katmadan planlama mekanik bir anlayışın ürünüdür ve savaşın dinamiği içinde yok olmaya mahkum bir anlayıştır. Bu tür bir anlayış içerisinde hareket etmeye devam eden bir gerilla hareketinin kendisi yenilmeye ve yok olmaya mahkumdur.

3-DERSİM'DE DÜŞMANIN GÜCÜ VE HAREKET TARZI

- Düşmanın kuşatma ve imha yöntemleri gerilla alanımızda nasıl bir biçimi almaktadır?

Düşman son dönemlerde yaygın bir karakol sistemi kurarak gerillaya karşı etkin olmaya çalışmaktadır. Starejik mevkilere ve karakolllar arasındaki belli bir mesafayi de gözönüne alarak karakollar yapıyorlar. Bu karakollardaki asker sayısı 30-60 arasında değişmektedir. Nerdeyse her gün karakol arasındaki mesafe ortalama 3 saat kadardır. Karakollarıda nispeten, gerillanın yoğunlaştı-

ğı ilçelerde yaygınlaştırıyorlar. Buralar ise; Ovacık, Hozat başta olmak üzere Pertek, Pülümür, Merkez çevresi, Mazgirt, Nazimiye'dir. Çemişgezek nispeten düz bir alanda olduğundan karakol sayısı ve buralardaki güçlerinin sayısı daha azdır.

Gerilla birliklerinin konumunu istihbar ettiğinde düşman nokta operasyonuna geçmektedir. Belirlenen nokta çevresindeki karakollar çatışma noktasına doğru bir yönde belli geçitleri, vadileri ile bazı stratejik tepeleri tutmaktadırlar. Ve gerillanın geçiş hatlarına birer engel oluşturmaktadırlar. Bu gerillayı geniş bir şekilde kuşatmadır.

Düşmanın birinci olarak, bir nokta ihbarını değerlendiren iki hareket tarzı vardır. İkinci olarakta gerilla saldırısı sonrasında hareket tarzı vardır. Bunların dışında zaman zaman arazi operasyonları, köy operasyonları, arazilere pusular gibi çeşit hareket tarzları bulunmaktadır. Bizim için ilk iki hareket tarzı oldukça önemlidir. Bu hareket biçimlerini iyi tahlil etmeliyiz ki, onun anti-tezi harekat biçimlerini geliştirebilelim.

Belli bir noktaya operasyon sırasında, düşman özellikle gece bu noktaya güç yığdırarak çembere almakta ve gündüzün ilk ışıkları ile birlikkte araziyi noktaya doğru tarama ile başlayan saldırılarına geçmektedir. Bu tür harekatlarda merkezlerdeki güçlerle, karakol güçleri birlikte operasyonlara katılmaktadır. Merkezlerdeki güçler doğrudan çatışma çevresindeki çemberi oluşturup ilk çatışmaya giren güçler iken karakol güçleri gerillanın muhtemel çıkış yollarını tutan dış çemberleri oluşturmaktadırlar.

İkinci harekat tarzı, gerillanın bir saldırı sonrası uyguladıkları operasyonlardır. Genellikle düşman kurmayı, saldırıya uğrayan gücünün çatışmayı, yardım güçleri gelene kadar uzatmalarını ister. Zira, bu süre zarfında düşmanın çatışma alanına güçlerini yığması yeni çemberler oluşturma ve gerillanın muhtemel geri çekilme hatlarını tutması söz konusu olabilecektir.

Çatışmalarda, halikopterler, genellikle, çatışmaya giren güçleri anında desteklemek için nispeten savaşma kapasitesi yüksek güçlerini çatışma noktasına taşıyarak hemen çatışmaya girmelerini sağlamaktadırlar. Bunun dışında gerillanın çekiliş hattını tespit etmek ve bu hareket hattının üzerine güç indirmek gibi oldukça etkin sayılabilecek görevleri vardır. Doğrudan çatışmalara girmeleri pek görülmemiştir. Uzun, namlulu tüfeklerin etkin kullanımı durumunda yakın noktalara indirme harekatı engellenebilir. Fazla yaklaştırılmayabilinir. Son zamanlarda daha nitelikli ve çatışmalara girebilecek helikopterleri muharebelere sokma çalışmaları vardır.

Bunun dışında bölge askeri gücünde helikopter sayısı fazla değildir. En fazla iki helikopterin bu operasyonlarda kullanıldığı görülmüştür. Kuşkusuz bunlar mutlak değil görecelidirler. Her an değişebilirler. Bir helikopter 20 asker alabilmektedir. Çatışma noktalarına ortalama 45 dakikada gelmektedir.

İlk indirilen birlikler arasında özel timlerde vardır. Harekat sırasında gerillayla ilk teması sağlayan genellikle askerler olmakta; nispeten çatışma başlanıpta karşılıklı mevzilenmeler sonrasında timler devreye girmektedirler. Timlerin özelliği askere nazaran daha etkin bir atış gücüne sahip olması ve paralı asker olması nedeniyle para için kelle avcılığı yapan bir ruh haliyle saldırgan olmalarıdır. Askere her zaman güvenilir, ama bir time çok da fazla güvenilir.

Çatışmalar sonrası geri çekilmeyi başaran gerillaların köylere inmeleri ihtimaline karşı, çoğunlukla karakol güçleri olmak üzere askeri güçler köyleri tutmaktadırlar. Bu tutuşlar bazen kısa, bazen de uzun sürebilmektedir.

Pusuya yattıklarını belirtmemek için genellikle akşama doğru (hava tam kararmadan) pusu yerlerine yanaşmakta ve konumlanmaktadırlar. Sabaha doğru da çekilmektedirler. Gündüzleri ya sabah şafağı ile birlikte köylere girmekte ya da, çevreyi gözetleyebileceği nispeten yüksek yerler ile gözlenebileceği ağaçlık vb. yerlerde saklanmaktadırlar. Bu görevler bir gün gibi kısa sürdüğü gibi, üç veya daha fazla gün olacak kadar uzamaktadır.

Bir de düşman zaman zaman genel operasyonlara çıkmaktadır. Aldığı duyumlar sonucu belli devrimci güçlerin bir alanda yoğunlaşması üzerine yaprakların döküldüğü dönemlerde özellikle barınakları ele geçirmek için veya sürekli kullanıldığını bildiği veya tahmin ettiği ormanlara operasyonlar düzenlemektedir. Böyle bir durumda operasyon bir kaç gün devam etmekte. Bu sırada operasyon alanındaki köyler tutulmakta ve köylülere baskılar yapılmakta devrimci güçler hakkında bilgi almak için uğraşmaktadırlar. Geceleri çeşitli stratejik noktalara pusu atmaktadırlar. Giremedikleri ormanlara taciz ateşi açarak varsa devrimci güçlerin tahrik olarak cevap vermelerini sağlamaya çalışmak, bomba vb atarak muhtemel devrimci güçler varsa kayıp verdirme amacındadırlar. Böyle bir durumda çember içinde ana güçlerini nokta nokta gezdirerek tarama yapmaktadır.

KONTR-GEERİLLA FAALİYETİ:

Oluşturdukları kontr-gerilla timleri, askerlerin askeri destegiyle köylere girmektedirler. Çoğunlukla kendilerini devrimci olarak tanıtmaktadırlar. Böylece; 1-Kendilerini tanımayan köylülerin aldanmaları karşısında bu köylülerin verdikleri bilgilerle istihbarat sağlamek, 2- Kitlelerde korku yaratarak devrimcilerle halk arasındaki ilişkileri bozmak, güvensizlik yaratmak. Bu yöntemle gerillalaların özellikle hangi siyasi güçler olduğunu, hangi köylerin ne derece politikleştiği ve devrimcilere destek verdiği, köylerde özellikle devrimcilere aktif destek veren unsurları tespit etme. devrimci güçlerin köye hangi noktalardan girdikleri, çevredeki konakladıkları noktalar vb. bilgi edinmeye çalışmaktadırlar.

Köylüler nezdinde düşman güçlerinin bu tür faaliyet sonrasında bir korku gündeme gelmektedir. Zira düşman bu bilgilerin ışığında köylülere karşı operasyonlar düzenlemekte, bir kısmını tutuklamakta, bir kısmına dayak, işkence ve çeşitli baskılar uygulamaktadırlar. Bu durumda köylüler genellikle ilk karşılaştıkları gerilla birliklerine kuşkuyla bakmakta onlarla diyaloğ geliştirememektedirler. Bunun dışında esas olarak, düşmanın bu harekat tarzı ile düşman köylülerde devletin güçlülüğü konusunda bir imaj oluşturarak halkın korku nedeniyle devrimcilere destek vermelerini önlemeye çalışmaktadırlar.

Özellikle son dönemlerde itirafçı hainlerle bu faaliyeti daha sık ve etkin bir şekilde yapmaya çalışmaktadır. Bir zamanların devrimcilerinin karşılarına düşman olarak çıkıpta, hangi tarihte devrimcilere ne tür yardımlar yaptığını, devrimcilere nasıl davrandığını anlattıklarını gören köylülerin devrimcilere karşı bir güvensizlik duymalarını amaçlamaktadırlar. Kısmi de olsa başarılı olmaktadırlar. Zaten bu tür yöntemler özellikle ABD patentli olup dünya gerilla harekatları karşısında geliştirdikleri yöntemlerdir.

AVRUPA'NIN ORTADOĞ'SU; YUGOSLAVYA! YA DA LÜBNAN'I; BOSNA-HERSEK!

İkinci dünya savaşının ardından Sovyet Sosyalizminin modeli ve manevi desteğiyle oluşan ve esas olarak sosyalizmi hedefleyen Doğu Avrupa devletleri gerek tüm Avrupa'da gerekse kurulu bulundukları alanda hem iç, hem de dış mekanda, ilişkiler ağı bakımından nisbi bir denge oluşturmuşlardı.

Devletlerarası alanda Sovyetler Birliği'nin yanında Polonya, Çekoslavakya, Macaristan, D.Almanya, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk ve çok kısa bir süre için de olsa Yugoslavya devletlerinin varlığı, yaşlı kıtada yer alan devasa emperyalist devletler topluluğu karşısında, terazinin diğer kefesine hatırı sayılır ölçüde bir güç atfetmekteydiler. Bu sayede, dünya genelinde emperyalist kampın pervasızlığına karşı -en azından- frenleyici etkide bulunulmaktaydı.

Doğu Avrupa'da yer alan bu devletler kendi aralarındaki ilişkide, özellikle -savaşın ertesindeki- ilk yıllarda karşılıklı güven-dayanışma ve kardeşlik ilişkisi içine girmekte, o güne dek yürürlükte bulunan hegemonyacı ve istilacı devletler arası ilişkilere kendi alanlarında set çekmekteydiler.

Adeta milliyetler mozeyiği olan D. Avrupa ve özellikle de Balkanlar'da sosyalizm hedefli yönetimlerin varlığı, öncelikle ulusal sorunun çözümünde önemini ortaya sermiştir. Ulusal sorunun çözümüne ilişkin sosyalizmin teori ve uygulamaları; milliyetlerin yan yana ve neredeyse içiçe yaşadığı alanlarda daha bir önem arzeder.

D.Avrupa ve Balkanlar'da ikiyüz yıla yakın bir süre yaşanan ulusal ve etnik çekişmeler, sosyalist yönetimlerin buralarda tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte çok büyük ölçüde çözüme kavuşup sona erdi. M-L'in, ulusal sorunun çözümünde en büyük silahı olan "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin yaşama aktarılması, bu bölgelerde milliyetlerin ayrılmasını değil, tersine birleşmesini ve birlikte yaşamalarını sağladı. Bölgede ulusal tarih boyunca hüküm süren milliyet çelişmeleri, sosyalizmin sunduğu muazzam bir iç denge ile sona erdi.

Sosyalizmin daha çok bir uygulamalar silsilesi olduğu gözönüne alındığında, bu silsilenin herhangi bir halkasında meydana gelecek çürüme veya bozulmanın, sistemin diğer halkalarında da çürüme ve çözülmeye yol açaçağı görülür.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalizmi hedefleyen bu ülkelerde, geriye dönüşlerin baş göstermesiyle birlikte, çözüme kavuşmuş bulunan ulusal sorunlar da yeniden depreşmeye ve sorun olarak tekrar tarih sahnesine çıkmaya başladı. Geriye doğru atılan her adım, -ister devlet, ister özel- kapitalist yeniden inşa yönünde girişilen her hamle, kaçınılmaz bir biçimde milliyetler arası ilişkilere yansıyarak bu ilişkilerde de -diğerlerinde olduğu gibi- çürümeye ve giderek çözülmeye yolaçtı. Bunun böyle olması doğaldı, çünkü sosyalizm dışı her sapma burjuva ürünler ortaya çıkarmakta geçikmez.

Doğu Avrupa ve Balkan devletlerinin yaklaşık tümü, kendi içlerinde birden fazla millet ya da milliyeti barındırmaktadır. Bu devletler içinde Yugoslavya, SB'nden sonra en fazla ulusu bağrında taşımış olmasından dolayı daha özel bir öneme sahipti. Gerek SB ve gerekse Yugoslavya -eskisi-, bugün dağılmış olmalarına rağmen azgın ulusal çekişmelerin halen kor gibi durması bu önemi çarpıcı bir biçimde açığa vurmaktadır. Beraberinde, ulusal sorunun ML yaklaşımla çözümünün yaşamsal önemini de.

Uluslar tarihi boyunca, çok uluslu burjuva devletlerde şövenist çekişmelerin, ulusal dalaşmaların görülmediği, egemen ulus kayırmacılığına sapılmadığını gösterir bir tek örneğe rastlamak olanaksızdır. Bu durumun, burjuvazinin doğası gereği önce kendi pazarını sahiplenmek, ardından, ulaşabildiği, elinin eriştiği alanlara uzanmak, böylece olabildiğince geniş bir alanda kendi lehine ekonomik ve siyasal imtiyazlar sağlama emelinden kaynaklandığı bilinmektedir. Burjuva yönetimler altında, asırlar boyu ulusal çekişmelere sahne olan bir çok ülkede, sosyalist yönetimlerin iktidardan geçirmeleriyle birlikte ulusal sorunun çözüme kavuşması, salt demokratik halkların karşılıklı olarak kazanılması ve bu hakların dokunulmazlığa kavuşması ile gerçekleşmiyor. Bu çözümün altında güçlü bir ekonomik temel bulunmaktadır ki, oda; belli bir sınır yararına işleyen sömürü mekanizmasının parçalanması ve kar hırsının gemlenmesi olayıdır. Bu durum bir yandan çeşitli uluslara ait burjuvaların kendi ulusal çeperleri içindeki emellerine darbe indirmekte, öte yandan da farklı ulusların proletaryasını aynı potada -sınıf potasında- bir araya getirmektedir.

Sosyalizmi belli bir dönem içinde de olsa yaşamış ya da hedeflemiş çok uluslu devletlerde, ML ilkelerin gerçek anlamıyla yürürlükte bulunduğu dönemlerde farklı uluslar arasında eşit haklara dayanan eşit temelde ilişkiler yaşanmış, ulusal dalaşmaların yerini, proletaryanın ulusal ayrıcalıkları ve ayrılıkları reddeden sınıfsal dayanışma almıştır. Bu ilkelerden taviz verilmeye başlandığı ya da çark edildiği andan itibaren ise, farklı uluslardan proletaryanın sınıf dayanışması yozlaşmaya, giderek yerini burjuvazinin lehine olarak ulusal "dayanışma" ya ve dolayısıyla diğer uluslarla düşmanlığa bırakmıştır.

Farklı ulusların -sınıf- birliğinden doğan bir çok eski sosyalist devletin bugün içinde bulunduğu durum tam da budur.

Yugoslavya'da da farklı bir durum yaşanmamıştır. Yugoslavya için bir farktan sözetmek gerekirse eğer, o da, farklı uluslar arasında eşitsizlik ve çekişmenin, diğer birden fazla ulusu çatısı altında toplayan SB, Çekoslavakya, Romanya vb. ülkelerden çok daha önceden başlamış olmasıdır.

Bu durum, Tito revizyonizminin "öz yönetim" adı altında, kapitalist rekabet ve kar hırsına dayalı sisteminden hareketle bürokratik devlet -ağırlıklı- kapitalizmden kaynaklanmaktadır.

Kuruluşunun henüz ilk yıllarından itibaren sosyalist ülkelerle olan ilişkilerinde tek yön ve bencilce yaklaşım gösteren Yugoslavya yönetemi kısa bir süre sonra sosyalist ülkelerin adeta düşmanı haline gelmiş ve bu ülkelere karşı düşmanca politikalar izlemiştir. Aynı süreçte başta ABD olmak üzere birçok em-

peryalist ülkeye kredi karşılığı adım adın kendini pazarlayan Tito yönetimi, sosyalizm yolunda henüz hatırı sayılır bir gelişme kaydetmeden, ülkeyi bürokrat burjuvazinin ve emperyalizmin cenneti haline getirdi.

Burjuva karekterli egemen bürokrasinin yöntem ve uygulamalarıda burjuva karakterde olmak zorundadır. Ordu ve diğer yönetim kademelerindeki mevcut sırp çoğunluğu -tipik milliyetçi anlayıştan hareketle- Sırp egemenliğine dönüşmekte gecikmedi.

Sömürü olayı sınıfsal bir olgudur. Ve bu anlayıştan hareketle; burjuvazinin dahil olduğu ulusun emekçilerini sömürmekte tereddüt etmeyeceği tartışılmaz. Ama başka ulusların emekçilerinin sömürülmesinde araya bir de ulusal hakların çiğnenmesi ve bu haklara tecavüzlerde girer. Yugoslavya yönetimine egemen olan Sırp bürokrat burjuvazisi, federasyon çatısı altında yer alan diğer milliyetlerin emekçileri üzerindeki sömürüsünü ve Sirbistan'a kaynak aktarımını gerçekleştirmek için kaçınılmaz olarak sözkonusu milliyetlerin ulusal ve veya azınlık haklarına el atmak bu hakları güdükleştirmek zorundaydı. Böylece, başta Slovenya ve Hırvatistan olmak üzere diğer milliyetlerin gerek bürokrat, gerekse özel işletmelere sahip pazar burjuvazileri ile egemen Sırp bürokrat burjuvazisi arasında rekabet ve çekişmelere yol açılmış oldu. Çünkü her ulusun burjuvazisi, kendi ulusunun emekçileri üzerindeki sömürü "hakkının" doğal sahibi olduğunu düşünür. Bu sömürü "hakkında", "egemenlik hakları" vs. palavralarla kıskançlıkla sarılır. Yani kendi pazarının tek hakimi olmak ister. Aksi durumlarda çatışma kaçınılmaz olur. Yugoslavya gibi, dolayısıyla sömürü için dış pazara..... hemen olmayan burjuvaların egemenliğinde kurulu devletlerde ise bu çatışmalar daha şiddetli ve kanlı bir hal alır. Çünkü paylaşılmak istenen alan belli ve dardır. Dolayısıyla bu alan özellikle devlet ve ordu mekanizmasını büyük ölçüde elinde bulunduran egemen Sırp bürokrat burjuvazisi kolay terketmek istemez. Aksi taktirde kendi payına sadece dahil olduğu ulusun emekçilerini ve diğer kaynaklarını sömürmek düşer ki, başka alanlara açılma şansı da pek bulunmadığından, sömürü alanı devretmiş olur. Dolayısıyla cansiparane bir savaştan ve çatışmadan kaçınmaz.

1991 yılının ortalarında patlak veren Hırvat ve Slovenler ile Sırpların çekişmelerinin altında da yukarda belirtilen nedenler yatmaktaydı.Hatırlanacağı üzere 1991 Haziran'ında Yugoslavya federasyonundan ayrılma kararlarını açıklayan Hırvatistan ve Slovenya'ya karşı Sırp ordusu ateşle karşılık vermişti. O günkü mevcut federatif birliğin, Hırvat ve Sloven burjuvazilerinin ihtiyaçlarına yanıt vermemesi üzerine, birliği kendileri için bir yük olarak görmüşler ve Sırp burjuvazisinin kendi pazarları üzerindeki sömürü payını reddetmişlerdi. Böylece başlayan Sırp saldırıları ve çatışmalar bir süre devam ettikten sonra, özellikle başta Almanya olmak üzere bazı emperyalist devletlerin desteğiyle, Yugoslavya, Hırvatistan ve Slovenya'nın "bağımsız" birer devlet olarak federasyondan kopuşlarına katlanmak zorunda kaldı.

İlk bakışta, ulusal bir halkın ayrılma yönünde kullanılması olarak görülsede, sözkonusu uluslar burjuvazilerinin gerek emperyelistlerle olan ilişkileri, gerekse Yugoslavya ile -daha doğrusu Sırplar'la- federasyonda kalmak için yürüttükleri pazarlık, olaya ezen-ezilen uluslar ilişkisi dışında kalan bir muhteva vermektedir.

Birincisi; zaten komprador okuldan yetişen Hırvat ve Sloven burjuvazisi sömürü payı üzerinde anlaşabilselerdi, Sırplar'la yanyana kalacaklardı. Bu kesim "anlaşma sağlandığı taktirde birlikten ayrılmayacaklarını" defalarca açıklamışlardı. Birlik çatısı altında sürdürdükleri komprador ilişkilerini bugün daha güçlü bir şekilde yürütmektedirler. Dolayısıyla olayda anti-emperyalist bir yan bulmak mümkün değil.

İkincisi; Anti-faşist, anti-işgalci bir yanda bulunmuyor ayrılma olayında. Ayrılma hareketinin karşısında faşist bir ordu bulunmasına rağmen, hareketin önderlikleri Sırp faşizmine karşı çıkarak değil, sömürü payını yükseltmek için ayrılma kararını verdiler ve bu yönde mücadele ettiler.

Halen devam eden Bosna-Hersek ile Sırp çatışması ise nisbi bazı farklılıklar göstermekle birlikte nitelik açıdan değişiklik göstermiyor.

Bölgede bu yılın başlarında ortaya çıkan yeni konjöktürel durumdan yararlanmak isteyen Mekedonya ve Bosna-Hersek burjuvazisi federasyondan ayrıldıklarını ilan ettiler. Mekedonya için pek büyük bir sorun çıkmamasına rağmen, Bosna-Hersek'in gerek kapsadığı alan, gerek kendi içindeki etnik yapı ve gerekse de din faktöründeki farklı yanları gelişmeleri de farklı yönlerden etkiledi.

Alan olarak Bosna-Hersek, federasyondaki en büyük alanı kapsayan üyelerden biriydi. Dolayısıyla ekonomik önemide buna bağlı olarak büyüktü. Yine bu alan üzerinde Bosnak'lar, Hırvat'lar, Sırp'lar, Türk'ler ya da farklı uluslardan olmalarına rağmen müslümanlar olarak belirtilen kesimler yaşamaktadır.

Hirvatistan ve Slovenya'nın ayrılmayı başarmalarının ardından yeni ayrılmalara tahammülü kalmayan Sırplar önce ordu kanalıyla müdahale ettiler, ancak gördükleri dış tepki yüzünden ordularını bölgeden çekmek zorunda kaldılar. Fakat bölgede yaşayan Sırpları her yönden silahlandırarak katliam derecesine varan saldırıları devam ettiren Sırplar, Bosna-Hersek'in bir çok ülke tarafından tanınması, ardından saldırılarını toprak koparmak doğrultusunda kullanmaya başladı.

Bosna-Hersek burjuvaziside, tıpkı Hırvat ve Sloven burjuvazisi gibi kompradordur ve mücadelelerinin anti-emperyalist yönü -güdükte olsa - yoktur. Daha şimdiden ABD ve diğer emperyalistlerle bağımlılık ilişkisine dolanmışlardır.

Ortada özellikle Bosna-Hersek halkına büyük acılar ve kayıplar verdiren bir savaş vardır. Ve bu savaş emekçi halkın yararına olmayan, haksız temelde gelişen bir savaştır. Öncelikle yüzbinlerce Bosna-Hersek'liyi yerinden ve canından eden Sırp saldırılarına karşı çıkmak gerekir. Ama bu yapılırken Alia İzzetbegoviç yönetimine onay vermek gafletine düşülmemelidir. Çünkü Bosna-Hersek halkı için İzzetbegoviç yönetiminin, Miloseviç yönetiminden daha ehven olmadığı ortadadır. Devrimci tavır, Sırp sokaklarına karşı çıkmayı gerektirdiği gibi, emperyalizmin uşağı konumunda olan Bosna-Hersek yönetimine karşı durmayıda gerektirir. Çünkü, Sırp saldırılarının kesilmesi için emperyalistlerin etkilerine tutunmaya çalışan ve onlardan medet uman bir yönetimin, halka vereceği olumlu hiçbir değeri yoktur.Emperyalistlerin kucağında büyümeye çalışan bir yönetimin, ortalık durulduktan sonra, kendi halkına faşizmi tattırmayacağını iddia etmek abes olur. Hele bu yönetim yarı-sömürge bir ülkenin başında ise; açık ya örtülü faşizm -yüzlerce kez kanıtlandığı üzere- kaçınılmaz olur.

Halkın çıkarı, ne saldırgan Sırp milliyetçiliğindedir, ne de İzzetbegoviç yönetiminde. Halkın çıkarı, ulusal ayrıcalıkları, geliştirecek olan kardeşliği yoluyla ortadan kaldırmaktan geçmektedir.

■

RÜZGARIN SAVURDUĞU GÖRÜŞLERE TİPİK BİR ÖRNEK ENVER HOCA GERÇEĞİ

I. BÖLÜM

"Revizyonizm balığı derin sulara, serçeyide sık ağaçlıklara sürdüğü gibi, o, milyonlarca kişiyi milyonlar üstüne ve kudretli bir orduyu düşman üstüne sürerek kırdırttı ki düşman süphesiz bunu alkışlar" (Mao)

Stalin'in ölümünden sonra, karşı-devrimci cephede, Stalin'in şahsında sosyalizme karşı yoğun bir saldırı başladı. Çamur at izi kalır mantığıyla ve holivut yapımcılarını aratmayan hayal güçlerini de zorlayarak Stalin yoldaşı Hitler alçağıyla aynılaştırma çabalarına giriştiler. Emperyalistlerin bu saldırısı boşuna değildi. Onlar Stalin'e saldırmakla yok olacak olanların kindarlığıyla Marksizme-Leninizme saldırıyorlardı. Bu koroya "tüm halkın devleti","emperyalistlerle barış içinde bir arada yaşamak", "kapitalist olmayan kalkınma yolu" vs. gibi "harika" teorilerin sahipleri Kruşçev ve şurekasıda "kişiye tapmaya karşı mücadele" demogojisiyle Stalin yoldaşa saldırarak emperyalistlere destek sunuyordu. Kruşçev'de, Stalin korkusu -Bu aynı zamanda proletarya diktatörlüğü korkusudur- öyle büyüktü ki, bu korkuyla saldırıları da -aslında hareketleri- daha bir pervasızlaşmıştı. Stalin yoldaş için "katil","cani","haydut" (1) diyerek hakaretlerde bulunuyordu. Proletaryanın ustalarından olan Stalin'e; 1 Mayıs 1962'deki resepsiyon konuşmasında Kruşçev: "kumarbaz","aptal","budala" gibi ipe sapa gelmez sözler sarfederek proletaryanın öğretmeni ve faşizmin korkulu rüyası Stalin yoldaşı karalamaya çalışıyordu.

Aynı Kruşçev, Stalin hayattayken "Stalin yoldaşa saldırmakla hepimize işçi sınıfına ve emekçi halka saldırdılar." (2) diyerek aynı şeyi Stalin öldükten sonra -İşçi sınıfına ve ML'e saldırmayı" -kendi pratiğinde yaşama geçiriyordu. Kruşçev, Stalin'in Leninizmden de ayrı düşünülemeyeceğinide biliyordu. O aynı zamanda Stalinin Sovyet halklarıyla olan bağlarınıda bilmekteydi. "Yüce Lenin'in yakın dostu ve silah arkadaşı, Stalin ve Sovyet halklarının büyük dostu..." (3) diye övgüler dizmiş, sonrasında Kruşçev, Sovyet halklarına ve Lenin'e ihanet etmektende geri kalmamıştır. Başka bir yerde Stalin için "İnsanlığın en büyük dahisi, öğretmeni ve önderi" (4) olarak bahsediyordu. Kruşçev örneği de gösteriyor ki revizyonizm hiç bir zaman açık ve dürüst olamamıştır. Açıklık ve dürüstlük onların varlığının son bulduğu yerde olur. Revizyonistler koşullar kendi lehinde olmadığı sürece iyi bir "ML", koşullar kendi lehinden döndüğü veya döndürülebildiği an sözde ML hattan esasta burjuvazinin çeşitli mevzilerinden proletarya davasına sadırırlar. Tıpkı Stalin hayattayken övgülerin birbir türlüsünü düzen ama, Stalin ölünce bu sefer de hakeretlerin binbir türlüsünü sıralayan düzenbaz Kruşçev gibi...

Benzer bir olayı, ÇKP'nin kurucularından ve Çin devriminin baş mimarı Mao Zedung yoldaşta yaşamıştır. Hem de bu saldırıda bayrağı cepheden açanların arasında; emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı, Mao'yla birlikte uzun yıllar mücadele yürütmüş AEP ve önderlerinden Enver HOCA gelmekteydi. Öyle ki, Kruşçev'in başında bulunduğu revizyonist SBKP'ye karşı Marksizm-Leninizmin savunusunu Hoca'nın desteğiyle başlatan ve ideolojik alanda başarıya ulaştıran Mao'nun ölümüyle, birden bire anti-Mao'cu olmuş ve kısa sürede Mao'nun revizyonist olduğuna kanaat getirmişti. Çin devriminden sonra yaklaşık otuz yıl Mao'nun ML olduğundan dem vuran Hoca, ne hikmetse Mao'nun ölümüyle dünyayı ve ML'yi yeniden keşfetmiş ve bu "olağanüstü" keşif sonucu Mao'nun revizyonistliğinde karar kılmıştır. Otuz yıl savunduğu görüşleri ML diye anlatan Enver Hoca, Mao'ya saldırmakla kendi geçmişinide inkar etmiş, o dönem savunduğu görüşler içinde ciddi bir özeleştiri de vermemiş, sadece "yeteri kadar bilmiyorduk" gibi demogojik yaklaşımlarla geçiştirmeye çalışmıştır.

SBKP-ÇKP arasındaki 1960'larda ortaya çıkan "Kapıtalist yol" ile "Sosyalist yol" yani iki çizgi arasındaki mücadele sonucu UKH (Uluslararası Komünist Hareket) ikiye bölünmüştü. Bu bölünmede ÇKP ve AEP aynı hatta yer almışlar; Doğu Blokundaki bir çok partide SBKP'nin yanında yer aldığı gibi dünyadaki bir çok parti de onlarla beraber tavır almıştır. Küba Komünist Partisi ise "tarafsız" olduğunu iddia etmiş, ama her yönüyle ilişkilerini SBKP ile sürdürmüştür. Sonradan SB'nin isteği üzerine bir çok ülkeye, o ülkelerin mevcut sosyal-faşist yönetimlerini desteklemek için asker dahi göndermiştir. (Dip Not. 1) Küba ekonomisi hiçbir zaman bağımsız olamamış Sovyetler Birliğine bağımlı gelişmiştir; ekonomik bağımlılığının sonucu siyasi bağımlılıkta ortaya çıkmıştır.

Mao'un ölümünden sonra, 1978'de yapılan AEP kongresinde; Marksizm-Leninizm savunusu maskesiyle proletaryanın tarihi tecrübeleri rededilmiş, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm hazinesine yaptığı bir çok katkı yok sayılarak Mao Zedung Düşüncesi "revizyonizmle" damgalanmış, onun yerine ise subjektivizm ve volantirizmin süslediği idealist görüşler hakim hale gelmiştir. AEP içinde genel hatlarıyla ML'i savunun Mehmet ŞEHU (Dip Not. 2) birden bire "bir çok ülkenin ajanı" olduğu iddiası ile öldürülüyordu. AEP bu tarihten sonra sistemli olarak MZD'ye saldırmaya başladı. Bu saldırı aynı zamanda Hoca'nın kendi geçmişinide yadsımasıydı. Mao Zedung'un toplumsal pratikle doğrulanan ve Hoca'nın "eleştirdiği" görüşlerin ML dokusunu sergilemeden önce Hoca'nın geşmişine bir göz atmak, onun nerelerden nerelere savrulduğunu görmek, proletarya davasına verdiği zararı daha iyi gözler önüne serecektir.

GEÇMİŞE SÜNGER ÇEKMEKLE YOK EDİLEMİYOR

Bu gün tu kaka ettiği Çin devriminin dünyadaki rolü için 1974 yılında, Amerika ve Rus Sosyal-Emperyalizminin teşhir olmuşluğundan bahsederek diyor ki; "Devrimci Hareketin tüm dünyada güç kazanması ve büyümesinde sosyalizmin kudretli kalesi Çin Halk Cumhuriyeti özellikle önemli bir rol oynamıştır." (5) Elbette bu doğru bir tesbitti. Dünyanın beşte birini kapsayan nüfusuyla Çin'in, emperyalizm cephesinden kopması ve Sosyalizme yönelmesi, sonrasında BPKD'yle emperyalizme ve gericiliğe indirilen şiddetli bir şamar olmuştur. Özellikle BPKD'nin dünyadaki etkisinin muazzamlığını görmemek için deve kuşu olmak gerekir.

Enver Hoca Arnavutluk dış politikasının her dönemdeki tutarlılığından bahseder ve bunun nedininide sınıfsal bakış açısına bağlar. Arnavutluk dış politikasının 1978'lere kadar tutarlılığından bahsetmek mümkündür. Ama 1978'den sonra o tutarlılığı göremeyiz. Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdaki seksenler Türkiyesi için "dost ve kardeş" ülke diye bahsetmekte, Türkiye'deki devletin yapısını ve biçimini sınıflardan soyutlamaktadır. Türkiye'deki AEP yanlısı hareketlerin dahi "Devlet biçiminin faşizm" dediği bir ülkeye (Türkiye'ye) "dost ve kardeş" demekle dış politikanın nasıl bir sınıfsal bakış açısıyla değerlendirildiğini göstermektedir. Hayır.! Faşist bir devlet, proletaryanın dostu ve kardeşi olamaz. Bunun devlet politikasıyla açıklanır bir yanı yoktur. Enver Hoca, Arnavutluk dış politikasının tutarlılığından ve bunun Çin Halk Cumhuriyetine yansıyan yanı için "700 milyonluk ÇHC ve başında büyük önderi, Arnavutluk halkının sadık dostu Başkan Mao Zedung'un bulunduğu ÇKP gibi müttefiklerimiz ve dostlarımız olmasından gurur duyuyoruz. **"Marksizm-Leninizmin öğretilerine dayanan ve emperyalizme-revizyonizme ve bütün gericiliğe karşı mücadelede çelikleşmiş Arnavutluk ve Çin arasındaki büyük devrimci dostluk, kardeşçe birlik ve çok yönlü işbirliği, bütün sınavları geçerek her iki ülkede başarı kazanmıştır."** (6) Dış politikadaki dostluk ve ilişkiler sınıf çıkarları esas alınarak belirlenir. Bu her devlet için geçerlidir.Kapitalist bir devlette burjuvazinin çıkarları, sosyalist bir devlette proletaryanın çıkarları söz konusudur. Ülkemizdeki AEP hayranlarının "Arnavutluk savunulmadan Sosyalizm savunulamaz." dediği dönemde Arnavutluk dış politikası ABD'ye göre belirleniyordu. ŞEHU'nun ölümüyle basamakları hızla tırmanan ve Hoca'nın sağ kolu olan, Hoca'nın ölümüylede Arnavutluk Devlet Başkanlığına getirilen Ramiz Alia, 1990'daki Körfez krizinde takındığı tavırla sınıfsal konumunu gözler önüne seriyordu. R.Alia körfez krizinde ABD'nin politikalarını kayıtsız şartsız desteklemekle hainlerin yanında yer alıyordu. Türkiye'yi "dost ve kardeş" ilan eden ve emperyalistlerle sarmaş dolaş olan politikaların tutarlılığı değildir! Ve proletaryanın böyle "tutarlılığı" olamaz.

Çarkedip kendi geçmişini yatsımadan önceki Enver Hoca'ya göre AEP ve ÇKP dostluğu sadece dış politikayla sınırlı değildir. Halklar arasında da sıcak kardeşçe dostluk vardır. ***"Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, Halkımız ve Emek Partimiz, ÇHC'nin, kardeş Çin Halkının ve Mao Zedung'un şanlı ÇKP'sinin sadık ve yakın dostları, yoldaşları sadık müttefikleridir. Bizi ortak ülkelerimiz birbirine bağlıyor. Bizi M-L ebediyen birbirimize bağlıyor. Bizi ortak sosyalist inşa yolumuz birbirimize bağlıyor.***

Sosyalist işbirliğimiz, en iyi yoldaşlık ruhu, ML samimiyet ve anlayış içinde gelişiyor. Birbirimize her alanda ve her yolda yardım ediyoruz. Bu yardım ve işbirliği, halkımız ve ülkemiz için güzel mesajlar veriyor. ***Çin sanayimizi geliştirmemiz, sosyalist tarımımızı kuvvetlendirmemiz, ülkemizi genel olarak sağlamlaştırmamız ve halkımızın refah düzeyinin yükselmemiz için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadan ve hiç bir menfaat gütmeden bize yardım ediyor. Bu gerçeğe hergün, hidroelektrik ve termik santrallarımızda fabrika ve kombinelerimizde, Traktör ve Makina istasyonlarımızda ve Demir yollarımızda tanık olabilirsiniz..***

Bugün ülkemizde genç yaşlı herkes Çin halkına ve sevgili Başkan Mao'ya yürekten bağlanmıştır. Aynı şeyi Çin içinde söyleyebiliriz. Nereye giderseniz gidin, sadece Arnavut olduğunuzu söyleminiz yeterlidir. Her yerde yürekler ve kalpler size ardına kadar çalar. Her yerde Çin halkının Arnavutluk Halkına ve AEP'e karşı duyduğu sıcak sevgiyle karşılaşırsınız. Bu dostluğu ML yol boyunca korumak ve her geçen gün daha da çelikleştirmek, bizler için büyük ve hayati önem taşıyan bir görevdir." (7) Alıntıyı uzun tuttuk, nedenine gelince! Hoca'nın Çin, Mao hakkındaki geçmişteki değerlendirmesinin ne olduğunu açıkça belirtmesiydi. Çin ve Arnavutluk arasındaki ilişki dosthane ve çıkar temelinde değil aksine birbirlerine güven içerisinde ve en önemlisi ML yaklaşımlar temelindedir. Hoca'nın belirttiği gibi bunu her yerde, santrellerde ve demir yollarında görmek mümkün. demek ki, o dönemdeki Çin'nin Arnavutluk'a yardımı vardır. Bu yardımlar Hoca'nın tabiriyle çıkar yözetilmeden yapılmaktadır. Bir burjuva devletin özellikle proleter devrimleri ve emperyalizm çağında karşılıksız yardım yapması söz konusu değildir. Hoca çark ettikten sonra Mao dönemi Çin için "bir burjuva devrimdi ve hiç bir zaman Sosyalist olmadı." derken, burjuvaziyi müthiş derece olumlamaktadır. Öyle bir burjuvaziki bir başka ülkenin kalkınması için karşılıksız yardımları esirgememektedir. Böyle şey olmaz; ya o dönemdeki Çin'in yardımları karşılıksız değildir- Hoca bunun tersini söylüyor- ya da burjuvazi uluslararası ilişkilerde karşılıksız yardım yapabilir demektedirki, bu burjuvazinin doğasına ve özellikle de çağımızın tesbitini doğru şekilde yapan Leninizme terstir. Bunun neresinden bakarsanız bakın, elle-tutar yanı yoktur. Kendi geçmişini yok sayan Hoca'nın bugün geldiği nokta" burjuvazinin karşılıksız yardım yapabileceği" görüşüdür ki, bunun savunulacak yanı yoktur.

Mao'nun ölümünden sonra, Enver Hoca, sözde ML cepheden esasta ise Troçkizmin gül bahçesinden derlediği "ittifak anlayışı" ve Kruşçevci tezlerin yansıması "bir ikiye bölünmez" yani "karşıtların birliğinin reddi" görüşlerle beslenen revizyonist cepheden ML'ye saldırıyordu. Aynı şeyi ÇKP'deki revizyonistlerde yapıyordu. Ama onlar daha sinsi ve kurnazdılar. Onlar, Mao Zedung Düşüncesine "bizde Mao Zedung Düşüncesini savunuyor ve ona bağlıyız" demogojisinin altına gizlenerek saldırıyorlardı. Hatta cüce Deng şöyle diyordu: "Biz Kruşçev'in Stalin'e yaptığı hatayı tekrarlamayacağız", ve öylede yaptılar. Sözde Mao Zedung'u savunarak, O'nun bütün yaptıklarını önce muğlaklaştırmaya, sonra da yok etmeye çalıştılar.

E. Hoca, emperyalizm ve devrim kitabında "Mao zedung düşüncesi anti-ML bir düşüncedir." diyerek MZD'ni "mahkum etmeye çalışıyordu." Ve esasta Mao Zedung'un 'Proletarya ile birjuvazi arasındaki çelişmelerin uzlaşmaz olmayan çelişkiler olarak ele alınması tezi, uzlaşmaz sınıfların tüm sosyalizm dönemi boyunca varolacağı tezi, devrimde köylünün rolünü mutlaklaştıran" şehirlerin kırlarından kuşatılması" tezi gibi birçok tezlerde ihtiyatlı davranıyorduk' diyor. Ancak kitapta bu konulara doğrudan bir eleştiride getiremiyor. Taktik konuları esas alarak ML görüşleri demogojik yöntemlerle muğlaklaştırıyor. Biz bu ilkesel konulardaki görüşlerin ML dokusu ve

Hoca'nın revizyonist bakış açısını gözler önüne sereceğiz.

BİLGİ MARKSİZMİN-LENİNİZMİN AYNASIDIR

"Biz" diyoruz Enver Hoca: "ÇKP'nin, Mao Zedung'un anti-Marksist olduğunu biliyorduk.. Ancak polemige girmek için elimizdeki veriler eksik ve kesin sonuçlar çıkarmaya olanak vermiyordu! .. ayrıca ÇKP bir süre Amerikan emperyalizmine ve gericilğe karşı çıktı. Aynı biçimde o doğru ve ilkeli olmasa bile Kruşçev revizyonizmine karşı tavır aldı. "Diyor. (8) Pes doğrusu! Hoca ÇKP'nin, Mao Zedung'un elde yeterli bilgi olmamasına rağmen" yanlış ve anti-Marksist olduğunu biliyor ama aynı veriler polemiğe girmek için yeterli olmuyordu. Yetersiz bilgiyle karar vermek, yargıda bulunmak bırakalım Marksistleri sıradan insanların yapmaması gereken bir tavırdır. Hem elinde yeterli bilgi olmayacak, hemde bir düşüncenin anti-Marksist olduğunu -bu Hoca'nın Marksizmi bildiği anlamına gelir- söyleyeceksin. Bu ne anlama gelir? Yeterli bilgi sahibi olmadan Mao'nun "Marksist olmadığını" bildiğine göre, Hoca'ya müthiş ön yargılıdır, ya da Nostra Damus gibi geleceği görebilmektedir. Şunu belirtelim; Metaryalistler olayları ön yargılarıyla ve kehanetleriyle açıklamazlar. Metaryalistler, olayları; neden sonuç ilişkisine bağlı, şeylerin çelişkiler sonucu birbirini etkiledikleri ve değiştirdikleri gerçeği olan diyalektik yöntemle açıklarlar. Elde veriler yokken birşeyin ML, ya da anti-ML olduğunu söylemek -ya da yargıda bulunmak- subjektivizmin ta kendisidir. Subjektivizm materyalizme değil, idealizme denk düşmektedir. Yetersiz bilgiyle yargıda bulunmak objektif gerçekliğin yerine kafalardakini geçirdiği için idealizmin ta kendisidir.

Hoca, yetersiz bilgiyle, Mao'nun Marksist olmadığını söyleyerek Mao'yu anlamadığı gibi Marksist bilgi teorisinide anlayamamıştır. Eğer Marksist bilgi anlayışını kavramış olsaydı, Marksist anlamda bilginin iki aşamadan oluştuğunuda görürdü. Bilginin birinci aşamasında yani algısal bilgi aşamasında; şeyler ve olgular kabaca duyu organları yardımıyla vs. algılanır. İkinci aşamasında ise algısal bilgi beyine giderek, önceki bilgi birikimleriyle donanıp, süzülmesi sonucu üst boyutta şekillenip yansımasıdır. Bu yansıma Lenin'in deyimiyle "maddenin aynadaki yansıması gibi değildir. Birikmiş bilginin, algısal bilgiyle bütünleşme sonucu, yeniden özümsenmiş halinin yansımasıdır. Bu da bilginin ikinci aşaması yani ussal bilgi aşamasıdır. Şimdi, Marksizm bilgilenmeyi böyle açıkladığına göre nasıl olurda Hoca marksist anlamda bilgi sahibi olmadan bir düşüncenin ML ya da anti-ML olduğunu bilebilir? Yukarıda bol alıntı yaptık. Hoca, Mao için övgüler dizerken ve çark edip karşısına dönüştükten sonra "Köylü devrimcisi","ilkesiz","oportünist" derken acaba ML'yi bilmiyormuydu? Bizce biliyordu; Çünkü Hoca, Arnavutluk'u sosyalist rotaya sokmuştu. Aynı zamanda RSE'ye karşı tavır almıştı. ML'yi bilmeden bunu yapması olanaksızdı.

Enver Hoca, Mao için karalamalarda bulunurkende Markizmi bilmekteydi. Şimdi, burada, bir çelişki ortaya çıkıyor; her iki durumda da ML'yi bilen Hoca, ne değiştide tesbitleri değiştirdi? Değişen Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi değildi; çünkü onlar hala evrenselliklerini korumaktadır. Değişen Mao'nun düşünceleri değil, Enver Hoca'nın ta kendisiydi. Diyalektiği kavramayan Hoca, karşıtların birliğini görememiş, sürekli içinde barındırdığı karşıtına dönüşmüştür.

Dip Not.1: Angola'da olsun Etiopya'da olsun yönetimdeki RSE yanlısı iktidarı korumak için Küba askerleri bulunuyordu. Etiopyada'ki devrimciler sadece RSE uşağı Mengisto Magaduşi iktidarıyla değil, aynı zamanda Küba askerleriylede savaşmak zorunda kaldılar. Bu olay Küba Komünist Partisinin kimlerlen beraber olduğunu göstermektedir.

Dip Not. 2: Mehmet ŞEHU uzun dönem Arnavutluk'ta Kızıl Ordu Baş Komutanlığı yapmış ve Devrimden sonra Başbakan olarak birçok kez Arnavutluğu dış ülkelerde temsil etmiş biridir.

Devam edecek

MUNZUR BİRKEZ DAHA GÖRKEMLİ BİR DİRENİŞE TANIK OLDU!

İsyan ateşi Munzur'u boydan boya kızıla çevirmişti. 23 Ağustos günü zülme, sömürüye ve her türlü kötülüge isyan eden beş Kardel'in kanıyla bir kez daha Munzur kızıllaştı. Toplam on can yoldaştılar. Uzun ve zorlu yolculuktan sonra Munzur'un sarp kayalıklarını, uçurumlarını aşarak henüz Kepir yaylalarına varmışlardı. Fiziken yorgundular. Yayladaki halk, gerillanın fiziki yorgunluğunu gidermek için bağrını açmıştı. Halk gerillayı misafir ettiği için sevinçliydi. Gerilla da öyle . Halkın sevinçi, gerillanın sevinci ile birleşince bütün Kepir yaylasına bu sevinç dalga-dalga yayılıyordu. Ağustos sıcağı vardı. Ortalık Ağustos Güneş'inin yakıcılığı ile buram-buram mis gibi kokuyordu. Her şey çok güzeldi. O 23 Ağustos günü....

Fakat, bu güzelliklerin düşmanı olan üniformalı it sürüleri de Kepir'in hakim tepelerine geceden itibaren mevzilenmiş durumdaydılar. Bir tikşinç çiyan gibi sinmişlerdi güzelliği öldürmek için kalleş pusularına kalabalıklardı. Son derece modern silahlara sahiplerdi. Aklın almayacağı kadar cephaneyle donatılmışlardı. Her an havadan Kobraları, karadan Amerikan bostallı ve esvaplı başkaca itleride yardıma gelebilirdi. Ama yinede korkuyorlardı. Ellerinde lav'ları vardı, makinalı tüfekleri vardı. Ama yine tir tir tirriyorlardı. Roketleri vardı, bombaları vardı. Ama yine de korku dolu gözlerle biribirlerine yalvarırcasına korkmaktan kendilerini alamıyorlardı. Oysa aşağıdakiler sadece on gerilla idi ve her birinde bir Kleşin, birazda mermi. Yoktu bu on gerillanın, lav'ı, roketi, MG-3'ü, havanı... Oysa gerilla halkıyla birlikte yaylada neşeliydi, sevinçliydi, korkusuzdu. Düşman gerillanın bu sevinçi, neşesi karşısında daha da büyük bir korkuya kapılıyordu. Ard arda planlar yapıp bozuyordu. Bir türlü cesaret edemiyordu. Korku, düşmanın cesaretini toplamasını engelliyordu. 23 Ağustos öyle saatlerinde ilk ateşi açma cesaretini yakalayan düşman, tam 12 saatlik büyük ve şanlı bir direnişte yüzlerce askeriyle, özel timiyle perişan olacaktı. Düşmanın

ilk atışı gerillaya kayıp verdirmişti. Yoğun bir çatışma başladı, kepir yaylaları ilk kez bu denli büyük ve şanlı kahramanlık dolu direnişi yaşıyordu. Kepir'de binlerce silaha, Kobralara karşı muazzam bir karşı koyuş vardı. Sloganlar haykırılıyordu, "YAYASIN PARTİMİZ TKP/ML!" sloganları düşmanı tamamen dağıtıyordu. İnanç doluydu gerilla... İşte bu inançtı onu binlerce düşman gücüne karşı dimdik ayakta tutan... İşte bu inançtı ona oniki saat boyunca düşmana kan kusturan haykırışı sağlayan...

İyi de bir komutanı vardı Partizan birliğinin...Tecrübeli mi, tecrübeli, yiğit mi, yiğit... Karadenizde karakol basan, köylüleri örgütleyen, halk düşmanlarını silahsızlandıran ve ilk Karadeniz birliğinde görev alandı. Dersimde her yerde idi o... Dersim'in her dağı onun kahramanlık dolu savaşına tanıktı. O'nun ne yaman komutan olduğunu Şavşat halkı da bilirdi, Dersim halkı da.. İşte o komutan Cemil yoldaştı. Birliğini her zaman ki usta savaşçılığıyla yönetiyordu. Gerilla, Cemil yoldaş gibi komutana sahip olduğu için daha bir güvenle savaşıyordu. Bir yandan düşmanı kahreden kızıl kurşunlarıyla, diğer yandan ise "YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML!" haykırışlarıyla destan yazmaya devam ediyorlardı.

YILDIZ AYRIÇ (Eylem)

Düşman inançsız ve korkaktı. Bir an önce bu savaştan çekilmek istiyordu. Saatler geçmesine rağmen, on gerilladan bir çoğu halen kahramanca savaşıyordu. Alçaklar sürüsü bütün silahlarını çılgınca kullanıyorlardı. Ard arda fırlatılan lav'lar, havan"lar, roket'ler, hiç ama hiç bitiremiyordu o muazzam direnişi. O Partizanlar on kişiydiler. Düşman komutanları "beş dakikada bitiririz işi" demişti. Fakat saatler geçmişti... Ama halen devam ediyordu..

Ağustos'un yakıcı sıcaklığı yerini yavaş, yavaş Munzur'un akşamın serinliğine bırakıyordu. Ortalık barut kokusu, ve şarapnel parçalarıyla doluydu. Akşam karanlığı iyice oturmuştu. Saatler gece yarısına doğru hızla kayıyordu. Gerilla için çekilmenin zamanı gelmişti. Gerilla da öyle yaptı ve çekildi. Ama zorlu, zorlu olduğu kadar da onurlu şanlı muharebe yerinde beş can yoldaşını, beş kardeleni bırakmak zorunda kalıyordu. Çünkü, beş halk savaşçısı, beş yigit Partizan şehit düşmüştü.

Partizan birliğinin komutanı Dursun ELİK (CEMİL)

Ve yeni bir günün ilk ışıkları uzun bir çatışmadan yeni çıkmış partizan birliğinin beş üyesinin kaldığı tepelere indiğinde, partizan için yeni bir savaş günü başlıyordu, şehitleri vardı. Ama onurlu ve emin adımlarla, daha da bilenerek ilerledi yeni doğan günün yeni kavgasına partizan birliği...

Şehitlerimiz;

Dursun ELİK (Cemil) TKP/ML üyesi. Bölge Komite üyesi.

Partizan birliğinin Komutanı, Siyasi Komseri.

Yıldız AYRIÇ (Eylem) TİKKO üyesi.

İmam İŞİTMEZ (Mete) TİKKO üyesi.

Meral GEZER (Yıldız) TİKKO üyesi.

Akın UZUN (Ünal) TİKKO üyesi.

Erken yayıldı beş partizan'ın ölüm haberi. Önce Munzur dağları yankılandı bu haberle. Sonra dalga dalga yayıldı Ovacığa, Tunceli'ye ve Türkiye'ye .... Ovacıktan yüzlerce insan, isyan ateşinin birer sönmez meşaleleri olan bu Partizan'ların cenazelerini almak için toplandı. Partileri TKP/ML'nin kepenk ve kontak kapatma çağırısına mazlum halk uyarak eyleme geçti. Düşman halkın bu denli eyleme ilgi duymasına tahammül edemedi. Dükkan kepenkleri balyozlarla kırılmaya çalışıldı. Fakat Parti yerel örgütlerinin önderliğinde halk düşmanın bu saldırılarına korkusuzca direnerek düşmanı inine soktu. Aynı gün, Tunceli, Hozat ve Mazgirt'tede kepenk kapandı, kontaklar açılmadı. Beş Partizan son yolculuklarında da yalnız bırakılmadılar.

* ŞEHİT YOLDAŞLAR MÜCADELEMİZDE SONSUZA DEK YAŞAYACAKLAR!

İMAM İŞİTMEZ (Mete)

* RAHAT UYUYUN PARTİZAN YOLDAŞLAR!

* İNTİKAMINIZ ANDIMIZ OLSUN!

FAŞİST DİKTATÖRLÜK İLERİCİ ARTVİN HALKINI SUSTURAMAZ!... SUSTURMAYACAK!...

I. BÖLÜM

1940'ların Amerika'sında duyarlı bir araştırma yapan Jahn Stainbek'in gözlediği olayları ve incelemeleri edebiyat diliyle eser haline getirdiği "Gazap Üzümleri" romanını okuyanlar bugün genelde metropol diye tanımlayacağımız İstanbul, Ankara, İzmir vs. dışında, özelde ise bölgemiz Artvin'de yaşanan dramı çok iyi anlayacaklardır. Bu dram sıradan insanların bile gözlediği ve acısını içinde duyduğu, yolcu taşıyan ve yolculara servis yapan tesis ve işletmelerin sahiplerinin yüzlerinde gülümseme ve kazıklayarak kazanmanın sevinci olarak sırıtmaktadır.

Bölgenin yüksek dağlar ve vadilerden oluşmuş olması nedeniyle, tarıma elverişli arazi kısıtlıdır. Tarihler boyunca ezilen, beyler ve ağalar tarafından sömürülen özellikle de '70'li yıllardan sonra tamamıyle girişimci faşist devletin ve aracı-tefecilerin talanına terkedilen Artvin halkı sürekli arayış içerisinde ikende her türlü doğal zorluğa göğüs gererek, baskıya, sömürüye, açlığa karşı direnerek çelikleşti. T.C. tarihinde yeni bir sürece giren her milliyetten Türkiye halkı gibi, Artvin halkıda dayatılan yeni yaşam koşullarına boyun eğerek yaşama mücadelesi vermeye 1975'li yıllara kadar tahammül edebilmiştir. '70'li yıllar başında örneğin; Şavşat ilçesi, kendi tüketiminin bir kısmını üreterek karşılar durumdadır. (Buğday, mısır, hayvan ve hayvansal ürünler vs.) 80.000 nüfusu, kısıtlı araziye rağmen, yoksul ama aç bırakmayacak derecede doyurmaktadır. Bu yıllarda ilçede birkaç yıldır faal olan dizel motorlu jeneratörle evlere akşam saatlerinden gece 24.00'e kadar elektrik verilmektedir. Bütün köyler gaz lambası ile aydınlatılmakta, ilçede, dışarıdan yani girişimci devlet tarafından üretilip pazarlanan gazyağı ve şeker üretilemediği için satın alınmaktadır. '70'li yıllarda ilçe kaba taslak olarak bu durumdadır.

ARTVİN'DE İKTİSADİ YAPI:

1950'den sonra ABD sermayesinin at koşturmaya başlamasıyla girişimci devlet, bir taraftan bürokratlarını, bir taraftan cılız kompradorlarını, acenta, tüccar toprak ağalarını palazlama çabası ile metropoller diye tanımladığımız belli başlı merkezlerde boy göstermeye başlamasıyla '70'li yıllarda doruğa ulaştı. Emperyalizm artık açıktan ve rahatça sermaye ihraç ediyor. Bunun güvencelerinide utanmadan Kemalist-faşist devletin militarist güçlerinden istiyordu. 15-16 Haziran işçi direnişi ve anti-emperyalist gençlik hareketlerinin Türkiye'de uc vermesiyle paniğe kapılan işbirlikçi, Amerika ve diğer emperyalistlerin yerli uşakları, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı kemalist-faşist devletin militarist Türk Silahlı Kuvvetleriyle 12 Mart 1971 darbesi gerçekleştirildi. Böyle bir güvenceden sonra daha önce başlanmış; emperyalist sermayenin her türlü altyapı yatırımları olan yollar, köprüler, elektirik santralleri, petrol işleyen rafineriler vs. tamamlanmaya başlandı. Metropoller olarak tanımladığımız merkezlerde yoğunlaştırılan altyapı yatırımlarının bulunduğu merkezler İstanbul, Ankara, İzmir, İzmit, Bursa ve Adana idi. Böylesine iştahla gelen egemen güçlerin asıl sömürü alanı ucuz işgücü olacaktı. Ancak feodal tarım düzenine sahip bu ülkeden Almanya'ya bir miktar işgücü transfer olmaktaydı. Kalan işgücünü alabildiğine bu merkezlere çekebilmek ve ucuza satın almak en başlıca çözmeleri gereken sorundu. Gerçi T.C. kurulduğu yıllardan itibaren girişimci Kemalist-faşist devlet, toprak ağalarını gerek bürokratlaştıracak, gerekse destekleyip palazlayarak birer aracı, tefeci, faizci bezirgan takımı haline dönüştürme çabaları, bu sorunlarını çözmede iyi bir zemin yaratmıştı. Bu zeminde komprador patronağa devleti feodal despotluk altında yaşayan her milliyetten Türkiye halkını daha çok pazara bağımlı hale getirmeye çalışırken, tarımsal üretimi köstekleyici politikalarını öne çıkardılar. (Düşük fiyat politikası, Fındıkta, Tütünde, Çayda ve her türlü tarımsal üretimde) Bu halklar için yoksulluktan öte açlık demekti. İşte böylesi bir ortamda, radyo ve gazeteler "taşı, toprağı altın İstanbul" masalları ile, sinemalar, başta İstanbul olmak üzere bu merkezleri fırsat şehri olarak işlemeye çalışıyordu. Göç artık başlamıştı. Gençler artık akın akın bu merkezlere kaçıyordu. Gittikleri merkezlerde ilk dönemler iş bulma sıkıntısıda çekmiyorlardı. Girişimci Kemalist-faşist devletin T.M.O., devlet bankaları, Tarım Kredi Kooperatifleri, Fisko Birlik vs. kuruluşlarıyla aracı-tefeci, faizci bezirgan katımının boşluklarını doldurmaya çalışması ile de iyice yoksullaştırılan, açlığa terkedilenler milliyetten Türkiye halkı çaresiz bu merkezlere göçe zorlanıyorlardı. Göç özelde Artvin'de çok büyük boyutlarda gerçekleşiyor. Yaptığımız bir araştırmanın sonucunu aşağıda veriyoruz. Bu araştırma Şavşat ilçesi üzerinde yapılmasına rağmen, genelde Artvin'nin tümünde aynı durum vardır.

Şavşat ilçesinde köylerle birlikte Nüfus:
Yıl : 1970 ; 82.000
Yıl : 1990 ; 33.000
Yine Şavşat ilçesinde köy okullarında öğrenci sayısı:
1970'te ortalama ; 300 öğrenci.
1992'de ortalama ; 15 öğrenci.

Bu acı gerçeğin sonucunda birer birer köy ilkokulları kapanmakta ve genç nüfus azaldığından tarım yapılamaz hale gelmektedir. Her türlü temel gıda ihtiyacı nerdeyse pazardan karşılanmaya başlanmıştır. Bu durum ilçede un, yağ, şeker, makarna vs. satan aracı-acenta eşraf takımının durumunu güçlendirdi.

İlçede faizciliği doğrudan Kemalist-faşist devlet bankaları ve Tarım Kredi Kooperatifleri, Orköy gibi kuruluşlarıyla yürütmektedir. Sadece Şavşat ilçesinde faizle dağıtılan kredi miktarı korkunçtur. 1992 yılı itibarıyla.

Ziraat Bankası : 4.000.000.000 TL. (Dört Milyar Lira)
Halk Bankası : 1.000.000.000 TL. (Birbuçuk Milyar Lira)
İş Bankası : 500.000.000 TL. (Beşyüz Milyon Lira)
Tarım K. Koop: 11.000.000.000 TL. (Onbir Milyar Lira)
Or Köy : 6.000.000.000 TL. (Altı Milyar Lira)
Toplam : 23.000.000.000 Tl Yirmi üç Milyar Lira)

İlçe halkının bugün, yani 1992 yılı itibarıyle dahi en önemli üretim dallarından birisi hayvancılıktır. Birçok aile hayvanlarını çoğaltabilmek için yukarıda belittiğimiz devlet kuruluşlarından yüksek faizle kredi almaktadır. Daha önce mısır, fasulye, patates ve tahıl üretiminde kullandıkları toprakları çayır ve mera olarak kullananlar, tarlalarını, yine bir devlet kuruluşu olan T.Z.D.K.'dan 17.000 TL karşılığı aldıkları (1 kilogramı) yoncalarla çayır haline getirmektedirler. İlçe halkının en önemli üretimi olan hayvan üretiminden elde ettikleri gelirin bir kısmı faiz olarak devlet tarafından alınmaktadır. Bir kısmıda; aracı-tefeci, cambaz takımı ve etbalık kurumunca ve ucuza kapatılmakta ve tüketiciye kazık fiatlarla et ve diğer hayvansal ürünler şeklinde pazarlanarak gaspedilmektedir. Şavşat veteriner hekimliğince yapılan şap aşı kampanyası sonucu ortaya çıkan tablo bu gerçeği açığa sermektedir.

Yılı :	Büyükbaş Hayvan:
1970	170.000
1980	140.000
1992	36.000

Gür ormanlara sahip ilçede halk yakacak ve kereste ihtiyacını Orman İşletmesi tepolarından parayla almak zorunda bırakılırken, ilçenin bu yerüstü doğal zenginliğini yine bir devlet kuruluşu olan "Devlet Orman İşletmesi" kesmekte, yine devlete ait Artvin-Liflevha ve Borçka kereste pabrikalarında işlemekte, büyük kısmını ise tomruk ve direk olarak yurtiçinde mütahitlere ve bazı kuruluşlara, ayrıca yurtdışına pazarlamaktadır. Orman kesimi işinde çalıştırdığı yarı-proleter, yarı-köylü orman işçilerini sigortasız, sosyal güvencesiz cuzi ücretle kullanmakta olan "Devlet Orman İşletmesi" gizlice ormandan yararlanmak isteyen köylüleri yakaladığında, öküzleri ellerinden alınıp haraç-mezat satıldıktan sonra çok yüksek ve affı olmayan para ve hapis cezasına çarptırılmaktadır. Devlet Orman İşletmesinin sadece Şavşat'ta gerçekleştirdiği orman katliamından elde ettiği soygunun miktarı korkunç boyutlardadır. 16 Eylül 1992 tarihli yerel "Şavşat'ın Sesi"gazetesine verdikleri satış ilanından aldığımız rakamlar soyguncu ve talancı T.C.nin yüzünü tüm çıplaklığıyla sergilemektedir. 1992 Sonbaharında yapılan satış ilanında depolarda mevcut orman emvali aşağıdadır. Soygunun boyutuda!...

Carat	:	265.963 M.Küp 1792
Şartul	:	209.937 M.Küp 1041
Çiftehanlar	:	372.094 M.Küp 944
Dutlu	:	580.791 M.Küp 1416
--------	:	1.428.785 M.Küp 5193
------	:	-------- ---------

Depo adı : Toplam M.Küp. Tomruk ve Direk adeti.

Sınıfı ve nevi	Toplam M.Küp.	M.Küp. Birim fiatı.	Tutarı.
3.SNB Tomruk	1.241.815	806.000 TL.	1.000.902.890.000 TL.
3.SKB Tomruk	73.629	730.000 TL.	53.749.170.000 TL.
2.SNB. Mad ve 3 S.vz.B.M.Direk	113.341	491.000 TL	55.650.131.000 TL.
TOPLAM	1.428.785	-----	1.110.302.191.000 TL.

$1M^3$ orman kesim bedeli 20.000, $1M^3$ Tomruk ve diregin depoya tttaşıma bedeli 20.000, $1M^3$ emvalin depoya giriş maliyeti 40.000, 1992 yılında Şavşat D.O.İ depolarındaki emval 1.428.785 $1M^3$, Toplam taşıma ve kesime ödenen para 57.151.400.000 TL

Ormanda çalıştırılan orman köylüsü dışında çalıştırdığı geçici ve kadrolu işçilerin, memurların ücretleri ve diğer harcamalar.

	İşçi ve memur ücretleri:	Sosyal harcamalar:	Diğer giderleri:	Toplam:
Aylık:	500.000.000TL.	-------	40.000.000 TL.	540.000.000 TL.
Yıllık:	6.000.000.000TL	1.000.000.000TL.	480.000.000TL	7.480.000.000 TL

GİDER:	GELİR:
64.631.400.000 TL	1.110.302.191.000 TL.

Faşist devletin girişimciliği sonucu, uygulamalar Artvin'in diğer ilçelerinde de aynıdır. Farklı olarak Hopa, Arhavi ve Borçka'nın bir bölümünde çay tarımı yapılmaktadır. Çay üreticisi köylülerin karşılarına burada da "girişimci" faşist devletin sahip olduğu Çay-Kur kuruluşunun fabrikaları çıkmaktadır. Son dönemlerde yabancı ortaklı, yani işbirlikçi burjuvazinin (komprador burjuvazi) çay fabrikaları vardır. Kemalist faşist devlet ve kompradorlar ucuz çay yaprağı ve ucuz iş gücü avına çıkmışlardır. Çay üreticisi köylülerin topladığı yaprak halindeki çaya, devletin yıllardır uyguladığı düşük fiat politikasıyla kiloda 2.500 Tl. ödenmektedir. Belli kontenjanla alınan çayın bir kısmınıda gasp etmektedirler. Örneğin; 1000. kğ alının çayın 10.kğ.ına ücret ödemeyerek el koyan komprador patronlar; sezonluk işçi çalıştırmakta olup, çalışan bu yarı-proleter, yarı-köylü kitleyi kendi denetimlerindeki sarı sendikalara üye etmekte veya çoğu yerde sendikasız, çalışma sezonu dışında her türlü sosyal güvenceden yoksun yaşamaya mahkum etmektedirler. Sezonluk işçilerin büyük kesimi çay tarımı yapmayan Şavşat, Ardanuç, Yusufeli ve Artvin merkeze bağlı köylerden sağlanmakta, buna rağmen komprador patronların ve faşist devletin elinin altında işsizlerin stoku mevcutluğunu korumaktadır. Yaşanan büyük göçte bu stoku bütünüyle eritememektedir. Hergün onlarca insan meclisin kapısına ve işsizlere iş bulan milletvekili olarak lanse edilen, oysa asıl oy avcısı olan DYP Artvin milletvekili Hasan Ekinci'nin yanına gitmekte, çoğuda eliboş dönmektedir. Son yıllarda büyük şehir merkezlerine göç eden köylülerde işsizlik sorunu karşısında çaresiz kalmakta olduğundan "taşı toprağı altın İstanbul" masalı yöre halkına cazip gelmemektedir. Ayrıca çay tarımı yapılan ilçelerde de işsizlik büyük bir sorun olarak varlığını korumaktadır. Öyleki, 1992 yazının Temmuz ayında Ankara Büyükşehir belediyesinin açmış olduğu memur sınavına, aslen Hopalı olan Büyükşehir belediyesi genel sekreteri Turan Tantoğlu'nun seçtiklerinden Hopa'lı 700 genç başvurmuştur. Büyükşehir merkezlerinde daha uygun olarak hissedilen fakat genelde Ege, Akdeniz, İç Anadolu, Karadeniz, Doğu ve güneydoğu (Türkiye-Kürdistan'ı) bölgelerinde faşist T.C.'nin resmi politika haline getirdiği istihdamsızlık politikası göçü hızlandırırken, metropol olarak tanımladığımız merkezlerde ki komprador patronlara daha ucuz işgücü sağlanmakta, bir yanıylada iş bulup çalışan proleterlere işten atılma korkusu verilerek, varolan olumsuz çalışma şartlarını değiştirme mücadelesi engellenmektedir. Oysa komprador patronların ve emperyalistlerin sömürülerine sömürü ve kan katan serbest piyasa sisteminin daha iyi ve kalıcı işlemesi için, Kemalist-faşist devletin meclisi hergün kanun ve kararnameler çıkartmakta, patronlara, ağalara ve emperyalistlere layık olduklarını işçi, köylü ve diğer emekçi halkımızın gözlerinin içine baka baka hissetttirmektedirler. Anti-terör yasası, SS kararnameleri, Olağanüstühal, sıkıyönetim, faşist darbeler ve son

günlerde tekrar gündeme sokulmaya çalışılan darbe söylentisi egemen kompradorların ve ağaların iktidarını sağlamlaştırma çabalarıdır. İktisadi sömürüye ise Artvin'den bir kaç örnek daha verelim. Sadece Doğu Karadeniz Bölgesine ve bu bölgenin en doğusunda yer alan Artvin'e has olan çay tarımı ve çayın üretimini yapan köylülerden yaş çay yaprağı alımı yapan girişimci faşist devletin Çay-Kur fabrikaları ve yerli, yabancı çay fabrikaları patronlarının üretici köylülere kiloda 2.500 TL. ödediklerini ve aldıkları yaş çay yaprağının %10.unu gaspettiklerini yukarıda belirtmiştik. Ayrıca aldıkları çayın parasını üretici köylülere peşin ödemeyerek kullanmaktadırlar. Taşıma, işçi ücretleri, fabrika amortisman masrafı ve her türlü giderleri, üretici köylülere ödedikleri yaş çay parası hesaplandığında komprador patronlara 1 kğ paketlenmiş birinci sınıf çay 14.000 TL.ye malolmaktadır. Birde 1 kğ. işlenmiş paket çayın tüketicinin eline kaç liraya ulaştığına bakalım. En kalitesiz 1 kğ. işlenmiş çay 36.000 TL, kaliteli 1 kğ. işlenmiş çay ise 50.000 TL.dir. 1 kğ.da ortalama 29.000 TL. sömürü gerçekleşmektedir. Çay üreticisi köylüler 1kğ. çay yaprağını 2.500 TL.ye satmakta, işlenmiş 1 kğ. çayı ise ortalama 43.000 TL.ye almaktadırlar. Aşağıdaki tabloda göreceğiz bu sömürü oranının hesaplanmasını Çay-Kur'da çalışan bir çay ekspertine yaptırttık. Tüketiciye ortalama 43.000 TL.ye ulaşan 1 kğ. işlenmiş çaydan aracı-tefecilerde belli bir oranda sömürü yani ticari kar elde etmektedirler. Bu kar kğ.da 3.000-5.000 TL arasındadır. Küçük esnafın payi ise bu 3.000-5.000 TL. içinde oldukça küçüktür.

%6 Çay yaprağına ödenen para

%4 Fabrika amortisman gideri.

%3 Enerji ve diğer masraflar.

%7 Taşıma ve zaiyat.

%15 İşçi ve diğer personele ödenen ücretler, sosyal harcamalar

965 Sömürüleri.

1954 yılında 4 milyon ton civarında rezerveye sahip "Murgul Bakır İşletmesi" bakır yataklarını tam kapasiteyle işletmeye (doğrusu talana) başlayan T.C. yine yabancı sermaye ortaklı devlet bankası Etibank'a ait bakır fabrikası Göktaş, yeşil bir belde iken çöle dönmüş, proleterler ise sülfirik asit ve diğer gazların etkisiyle oluşan hava tabakası ve fabrikanın olumsuz sağlıksız çalışma koşullarında ya emekli olunca, ya da emekli olduktan kısa bir süre sonra öldüler. Yaşayanlar ise ölünceye kadar kronik ciğer hastalıkları ve diğer hastalıklardan yakalarını kurtaramadılar. 4 Milyon ton civarındaki bakır rezervinin büyük kısmını talan eden Kemalist-faşist devlet yabancı sermayeyle yaptığı işbirliği sonucu büyük talan gerçekleştiriyorlar. Bu soygundan işçiler ve köylüler, kısaca Göktaş halkına arta kalan, kuru yanmış toprak, ölüm, kirli hava, hastalık, talan edilmiş yurt, yoksulluktan başka birşey değildir.

Fındık üreticisi köylülere devlet kuruluşu Fiskobirlik ve tefeciler, Ceviz üreten köylülere sadece tefeciler düşük fiat ödeyerek ticari sömürü gerçekleştirmektedirler. Üreticilerden fındık ve cevizi 5.000-7.000 TL.ye alan Fiskobirlik ve tefeciler tüketiciye kazık fiatlarla pazarlamaktadırlar. Bugün paketlenmiş olarak aldığımız fındık ve cevizin kğ.ı 30.000 TL ile 40.000 TL'ler arasındadır. Tefeci Fiskobirliğin sömürüsü de Artvin halkına yoksulluktan başka birşey vermiyor.

Artvin'in yeraltı ve yerüstü zenginliklerini halkımızın yoksulluğu çaresizliği pahasına talan eden, kompradorlar, toprak beyleri ve aracı-tefeci bezirganlar, bir yanıylada değişik milliyetlerin halklarını göçe zorluyorlar.

Sadece Orman işletmesinin Şavşat ilçesinde 64 Milyar TL. karşılığında bir Trilyon, yüzon milyar, üçyüziki milyon, yüzdoksanbirbin TL. soygun gerçekleştirdiğini gözönüne alırsak hayvan üretiminden, Çay üretiminden, Bakır rezervi soygunundan, fındık ve ceviz üretiminden vs. Kemalist-faşist devletin, komprador burjuvazinin, aracı-tefeci bezirgan takımının Artvin'den çok büyük oranda, sömürü gerçekleştirdiklerini görüyoruz.

Şimdiye kadar kısaca Artvin'in iktisadi yapısına değindik. Özelde ABD sermayesinin 1950'den sonra Türkiye'de at koşturmaya başladığı tarihten bugüne Artvin'in iktisadi yapısı kabataslak bu durumda. 1900'lü yıllardan bugüne iktisadi, siyasi, ulusal ve sosyal yapısıyla Artvin'i tarihsel olarak araştırdık. Resmi faşist tarihin tersine doğru tarihsel tesbitler yaptık. Tüm kamuoyuna açıklamakta yarar görüyoruz. Çünkü, kamuoyu Artvin'de yaşanan objektif tarihten bilgi olarak yoksun bırakılmıştır.

Devam edecek

Mehmet Yaşar

(Selo)

Nazimiye Çatışmasında

Şehit Düştü!

Anısı Mücadelemizde

Ebediyen Yaşayacaktır!

Kasım-Aralık Şehitleri Halk Demokrasisi, Bağımsızlık, Sosyalizm ve Yüce Komünizm Mücadelemizde Ebediyen Yaşayacaklar!

Zülfikar URALÇİN

A.Haydar ASLAN

M.Z. ŞERİT

Zeki UYGUN

Hasan BEN

Veysel UYAR

Ali YILMAZ

Yeter KOÇ

A.SARIBAL

İbrahim POLAT

Hüseyin TOSUN

M.SARITAŞ

Veli KARASU

Kamile ÖZTÜRK

Ünal KÜÇÜKBAYRAK

M.Kemal YILMAZ

Rıza SÖKMEN

RACİ YILMAZ, ERDOĞAN TEKİN, M. ALİ POLAT, ALİ SARIBAL, KAZIM DEMİRTAŞ, BESİME DOĞAN, CELAL USTA, M. SALİH IŞIKAYDIR, İSMAİL DOĞAN, M. KEMAL YILMAZ, MUSTAFA SARITAŞ, ZÜLFİKAR URALÇİN, İSA DEMİRBAŞ, AZİZ GÖZETMEN, RAMAZAN CAN, ŞENOL ÖZYURT, NUBAR YALIN, VELİ KARASU, SUNA YILDIRIM, İBRAHİM KIR, TİMÜR DEMİR